

MÅNDAGEN DEN 1 SEPTEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.00.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet den 10 juli 2008.

2. Meddelande från talmannen

Talmannen. – Mina damer och herrar, jag hälsar alla välkomna! Jag ska inleda med några kommentarer om läget för plenisalen i Strasbourg. Som ni vet fick Europaparlamentets första sammanträdesperiod i september som ett undantag genomföras här i Bryssel på grund av att innertaket i plenisalen i Strasbourg delvis störtat in. Jag fattade beslutet med hänsyn till största möjliga säkerhet för ledamöterna och personalen efter att ha gått igenom de första sakkunnigrapporterna och samrått med de politiska gruppernas ordförande och det franska ordförandeskapet. Genom beslutet beaktas även behovet av att bibehålla kontinuiteten i Europaparlamentets lagstiftningsarbete.

Undersökningarnas preliminära resultat pekar på att innertakets delvisa kollaps berodde på sprickor i de byggkomponenter som håller fast det svävande taket i själva takkonstruktionen. Undersökningarna pågår och utförs av flera oberoende internationella byggteknikföretag på uppdrag av Europaparlamentet med syfte att få fram fler detaljer och klarlägga ansvarsfrågan i samband med raset. Undersökningarna utförs i mycket nära samarbete med de ansvariga lokala myndigheterna och en erfaren expert på byggnaders säkerhet som utsetts av den franska regeringen. Fördelningen av ansvar och skadeståndsskyldighet mellan de entreprenörer som deltog i byggnationen av det ursprungliga taket kommer att klargöras genom de slutliga undersökningsrapporterna så fort dessa är tillgängliga. Innertakets upphängning i plenisalen kommer att utföras med en ny teknik som godkänts av de oberoende experterna och de lokala byggmyndigheterna.

Trots att alla ansträngningar görs för att slutföra arbetet så snart som möjligt blir processen av nödvändighet något utdragen. Vi hoppas ändå att alla säkerhetsundersökningar och nödvändiga reparationer ska hinna bli färdiga så att parlamentet kan genomföra sin andra sammanträdesperiod i september i Strasbourg.

Ni kan vara förvissade om att säkerheten har högsta prioritet i alla våra överväganden och beslut.

3. Parentation

Talmannen. – Mina damer och herrar! Dessvärre har jag några mycket sorgliga meddelanden att framföra. Under sommaren fick vi med stor sorg veta att vår vän och kollega professor Bronislaw Geremek avlidit. Han var en stor polsk patriot och en sann europé som i decennier outtröttligt verkade för att Polens folk också skulle få ta del av de grundläggande värderingarna om demokrati, frihet, mänskliga rättigheter och rättsstaten. Hans engagemang i den demokratiska oppositionen och den stora folkliga rörelsen Solidaritet bar i slutändan frukt.

Polen har i snart två årtionden intagit sin rättmätiga plats bland de fria och demokratiska nationerna i Europa och är som vi alla vet medlem av Europeiska unionen sedan den 1 maj 2004. Bronislaw Geremeks bidrag till dessa landvinningar gjorde honom utan tvekan till en av grundarna och de främsta arkitekterna av det nya Polen, en man som även var ledamot av sejmen, den polska riksdagens underhus i många år och tjänstgjorde som sitt lands utrikesminister från 1997 till 2000.

Bronislaw Geremek var ledamot av Europaparlamentet sedan 2004. Vi kände honom som en man som hyste en grundmurad och sann tilltro till det Europeiska projektet. I det integrerades hans tankar och övertygelser om försoning, dialog och kompromiss. Jag beundrade verkligen hans unika förmåga att vara nära sitt land och samtidigt vara nära EU. Han arbetade oförtrutet för integrationsprocessen som han såg som den bästa lösningen för sitt lands framtid och även för hela vår kontinent.

En anmärkningsvärd personlighet har försvunnit från den europeiska arenan, en kollega vars tragiska och för tidiga bortgång har efterlämnat ett tomrum som blir svårt att fylla. Jag vill uttrycka mina djupaste deltagande till hans familj, framför allt hans två söner, och alla hans vänner. Vi kommer alltid att ära hans minne här i Europaparlamentet.

Mina damer och herrar, det var också med stor sorg vi fick veta i början av augusti att vår kollega Willi Piecyk avlidit kort före sin 60-årsdag. Jag vill även med anledning av denna sorgliga händelse uttrycka Europaparlamentets djupa sympati med hans familj och vänner. Willy Piecyk var ledamot av Europaparlamentet sedan 1992. Han var en ledande person i utskottet för transport och turism där han verkade som talesman för socialistgruppen i många år.

För bara några veckor sedan kunde han delta i vårt firande av den första Havets dag i Europa. Det syntes mig som att han var något på bättringsvägen trots sin allvarliga sjukdom. Tyvärr var mitt intryck felaktigt.

Willi Piecyk kommer att finnas kvar i våra minnen på många sätt som den som startade många viktiga projekt. Med hans bortgång har vi förlorat en kollega som åtnjöt alla ledamöters respekt och uppskattning. Vi ska också länge minnas Willi Piecyk med en känsla av tacksamhet.

Det tynger mig att behöva meddela er att ännu en mycket omtyckt kollega inte längre är ibland oss, Maria Luisa Cassanmagnago Cerretti, som avled den 4 augusti. Jag har särskilt levande minnen av henne då hon blev ledamot av Europaparlamentet samtidigt som jag 1979 när hon här tog upp Europas sak och den europeiska integrationen. Hon verkade som vice ordförande för gruppen för Europeiska folkpartiet och var vice ordförande för Europaparlamentet 1982 till 1987. Hon innehade även andra politiska funktioner, t.ex. under en period ordförandeposten i Europaparlamentets utskott för politiska frågor, föregångaren till dagens utskott för utrikesfrågor.

Genom sitt politiska engagemang var Maria Luisa Cassanmagnago Cerretti inte minst en inspirationskälla för kvinnor, och som ledamot var hon en kvinna med intellektuellt mod och medkänsla som lämnade ett värdefullt bidrag till den europeiska integrationen. Vi kommer att minnas henne med stor tillgivenhet.

Under sommaruppehållet har även ett antal tragiska flygkatastrofer inträffat. Den 20 augusti inträffade Spaniens värsta flygkatastrof på 25 år då 154 människor dog. Endast 18 av de 172 ombordvarande på flygplanet överlevde tragedin; de var på väg från Barajas-flygplatsen i Madrid till Kanarieöarna. Dagen efter kraschen gjorde jag ett uttalande på Europaparlamentets vägnar och jag vill i dag upprepa vår solidaritet med och vårt stöd till familjerna och vännerna till de avlidna.

Bara några dagar efter tragedin i Madrid kraschade ett annat plan den 24 augusti kort efter start från Kirgizistans huvudstad Bishkek, och 68 av passagerarna och besättningen fick sätta livet till. Jag vill på alla Europaparlamentets ledamöters vägnar framföra våra djupaste kondoleanser till offren i dessa och andra tragiska händelser.

Jag vill be er alla resa er upp för en tyst minut till minne av dem som förlorat livet.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

4. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

5. Parlamentets sammansättning: se protokollet

6. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

7. Tolkning av arbetsordningen: se protokollet

8. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

9. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets resolutioner: se protokollet

10. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

11. Anslagsöverföringar: se protokollet

12. Framställningar: se protokollet

13. Inkomna dokument: se protokollet

14. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

15. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 28 augusti 2008 har delats ut (artikel 130 och 131 i arbetsordningen). Inga ändringar har föreslagits. Föredragningslistan är antagen.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Efter ett ha kastat en blick på föredragningslistan utgår jag ifrån att debatten om Georgien äger rum i dag. Därför har vi inga specifika önskemål. Men om det blir förseningar och sammanträdet drar över tiden så att debatten om Georgien inte kan äga rum förrän i morgon föreslår vi att debatten om det sociala paketet skjuts upp till den andra sammanträdesperioden i september. Jag kan nämligen omöjligen se hur vi ska hinna med både en debatt om det sociala paketet och Georgien på en enda förmiddag. Jag ville bara informera parlamentet om detta på förhand.

Talmannen. – Tack, herr Swoboda! Det saknades tolkning, främst till engelskan om jag identifierat de berörda kollegerna riktigt. Jag ska upprepa vad Hannes Swoboda sa. Hannes Swoboda sa att om debatten om dagens toppmöte inte äger rum i dag utan i morgon bör debatten om det sociala paketet skjutas upp till den andra sammanträdesperioden i september, eftersom den tid som avsatts till denna debatt kommer att gå åt för samtalen om dagens toppmöte. Så förstod jag det. Kan vi enas om det? Så verkar vara fallet. Det för oss vidare till anföranden på en minut om frågor av politisk vikt (artikel 144 i arbetsordningen).

16. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Olympiska spelen i Peking har tyvärr bevisat att auktoritära regimer inte är kapabla eller villiga att leva upp till de olympiska idealen med respekt för mänskliga rättigheter och fred.

De ryska myndigheterna valde att symboliskt markera Pekingolympiadens start med att inleda ett väpnat infall mot ett grannland. Allt detta inträffade i den omedelbara närheten av Sochi, ort för den framtida vinterolympiaden.

Min övertygelse är att denna exceptionella kränkning av ett angränsande lands territoriala integritet och annekteringen av delar av dess territorium gör att Ryska federationen moraliskt och politiskt har förlorat rätten att stå värd för vinterolympiaden 2014 i Sochi.

Jag uppmanar den internationella olympiska kommittén att snarast möjligt utse en annan stad som värd för dessa vinterspel.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr talman! Som spansk ledamot bosatt på Kanarieöarna vill jag tacka er för att ni uppmärksammade offren i olyckan den 20 augusti. Jag vill också uttrycka mitt deltagande. Jag hoppas att en sådan olycka inte ska inträffa någonsin igen och att EU kan agera för att garantera luftfartssäkerheten.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Herr talman! Problemet med miljöskydd och ökande energibehov i samband med klimatförändringen är en utmaning som kräver en ansvarsfull strategi från alla politikers sida. Problemen är gränsöverskridande och går utöver nationella intressen. Att bygga gasterminaler till sjöss i innanhav, t.ex. Adriatiska havet, är en ännu känsligare fråga.

Det finns planer på gasterminaler på land och till sjöss i Triestebukten bara tiotalet kilometer från den slovenska kusten mitt emot den största turistregionen Piran. Om den italienska regeringen vågade kunde

man placera den i Venediglagunen men det skulle inte lyckas eftersom hela den civiliserade världen skulle protestera.

Medborgarna har rätt att invända mot ett sådant bygge och politikerna måste respektera deras önskemål och kompensera för det demokratiska underskottet i EU. Vi har negligerat miljön alltför ofta för att tillåta oss en sådan sak en gång till. Den italienska regeringen bör få ett tydligt budskap om det från Europaparlamentet.

Jean Lambert (Verts/ALE). - (EN) Herr talman! Jag vill ta upp ett mycket allvarligt fall som rör en journalist från Sri Lanka, J. S. Tissainayagam. Vi tog upp hans fall när vår delegation nyligen besökte Sri Lanka. Han är en mycket välkänd författare och journalist som bland mycket annat har drivit en webbplats med namnet *Outreach* som finansierats av den tyska regeringen och som stöder fred och rättvisa. Då hade han hållits i häkte utan motivering i över fyra månader under usla förhållanden. Till sist åtalades han, och fick stanna i förvar förra veckan enligt landets antiterrorismlagstiftning, anklagad för att ha dragit skam över regeringen och spridit misstämning bland befolkningen.

Vi vill be er, herr talman, att använda era kontakter med rådet och kommissionen för att följa detta viktiga fall, inte minst för att se till att han får möjlighet att träffa sina ombud i enrum, något han ännu inte fått, och att den bevisning som görs gällande mot honom redovisas öppet.

Talmannen. – Våra medarbetare ska följa ärendet.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Herr talman! Ryssland är en av våra viktigaste politiska och ekonomiska partner. Men den senaste tiden har Ryssland gjort skrämmande uttalanden mot EU och hotat med sin ekonomiska och militära kraft. Länder i den europeiska grannskapspolitiken har mottagit liknande hot. Är det ett normalt beteende för en partner i ett partnerskap att tillgripa sådana åtgärder? Jag tänker särskilt på våra gemensamma intressen, nämligen byggandet av rörledningar för olja och gas.

Gemenskaperna är hem för 500 miljoner medborgare och är världens största ekonomi. Att ett land med avsevärt mindre kapacitet kan topprida EU visar att vi behandlas som en svag partner oförmögen att fatta allvarliga politiska beslut. Det är kanske lika bra att Lissabonfördraget inte är i kraft, för om så vore hade inte ens enskilda EU-medlemsstater haft möjlighet att svara på ett hedervärt sätt.

Talmannen. – Tack! Lissabonfördraget är entydigt. Jag vill att vi tillsammans ger oss till tåls eftersom jag just framförde samma sak till Europeiska rådet i mitt anförande. Solidaritet mellan medlemsstaterna på energiområdet är en fastlagd princip i Lissabonfördraget. Det betyder att om en EU-medlemsstat ställs inför ett hot om avskurna energileveranser så har alla andra medlemsstater en skyldighet att ge stöd. Därför är det särskilt viktigt att Lissabonfördraget ratificeras. Ursäkt att jag upprepar mig, men fördraget är mycket viktigt särskilt på energiområdet.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Jag vill här lyfta fram de konsekvenser som genomförandet av direktivet om energianvändande produkter har på ett företag i min valkrets som besitter expertis inom detta område för uppvärmning. Företaget informerade mig om att det aktuella förslaget för genomförande med avseende på värmepannor får allvarliga och onödigt långtgående konsekvenser för Irlands centralvärmehälsbransch där många av människorna i min valkrets arbetar.

Dagens förslag för pannor kräver att tillverkarna förser pannan, styrenheter, pumpar och vissa utbyteskomponenter med märkning för gradering av energieffektiviteten. I dessa märkningsförslag förbiser man den professionella installatörens nyckelroll. Installatörerna är en central del i värmeleveranskedjan och med kommissionens tillnärmningssätt ignoreras eller slösas deras fackkunskaper bort i stor utsträckning.

Kommissionens förslag ändrar i grunden hela den inhemska irländska värmemarknaden, vilket får omfattande konsekvenser, t.ex. begränsat utbud, vilseledande konsumentinformation, högre kostnader, mindre flexibel och konkurrensutsatt marknad och även förlorade arbetstillfällen.

Jag vill att kommissionen före sitt forum för samråd lyssnar på experterna när man tar ställning till direktivets konsekvenser för Irland.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). – (ES) Herr talman! Jag vill också framföra ett tack för kammarrens formella uttalande om den allvarliga olyckan den 20 augusti på Barajas-flygplatsen där 155 personer miste livet. Men jag tror att tiden kanske är inne för oss att ställa frågan om alla flygbolag verkligen strikt tillämpar alla EU-direktiv om säkerhet och underhåll.

På begäran från kammaren vill jag säga att tiden är inne för kommissionen att kritiskt utvärdera i vilken utsträckning reglerna för luftfartssäkerhet följs, särskilt när det gäller flygplansunderhåll.

Jag anser därför att det nu inte bara är tid att sörja och visa solidaritet, utan att också kritiskt utvärdera i vilken mån EU-direktiven om luftfartssäkerhet och underhåll av EU-flygplan efterlevs.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! EU visar ofta med goda avsikter intresse för min valkrets i Nordirland. Men jag vill varna för finansieringen av ett projekt som riskerar att skapa enorm splittring. Jag avser EU:s arbetsgrupps dåraktiga accepterande, på befallning av ledare för DUP och Sinn Féin i Nordirlands regering, att eventuellt stödja ett s.k. konfliktomvandlingscentrum där det tidigare Maze-fängelset låg.

Oavsett hur det paketeras eller vinklas skulle bevarandet av avdelningen i H-blocket, även sjukhusflygeln, förvandlas till en helgedom åt de terrorister som begick självmord i Maze-fängelset på 1980-talet. Det skulle vara anstötligt för den stora majoriteten av befolkningen och något som unionisterna som jag företräder inte skulle godta.

Därför vill jag varna kommissionen för att lägga sig i en så explosiv fråga och för att bli utnyttjad av dem som är ivriga att huka bakom EU för att skapa något som allvarligt skulle försämra relationerna i Nordirland.

Petru Filip (PPE-DE). - (RO) Efter den ryska dumans erkännande av Sydossetiens och Abchasiens oberoende har förhandlingarna i Dnestr-konflikten i frågan om Transnistrien gått in i en ny fas. Det står klart för alla att Rysslands utrikespolitik har justerats efter dumans beslut vilket gör att vi på EU-nivå måste inta en ny ståndpunkt utifrån den förändrade verkligheten. Eftersom frågan om Transnistrien, en region vid EU:s östra gräns, är av stort intresse för alla medlemsstater och särskilt Rumänien är det nödvändigt att visa beslutsamhet på EU-nivå för att undvika onödigt spända förbindelser mellan de länder och enheter som förklarat intresse för regionen.

Med tanke på att Natalja Timakova, Dimitrij Medvedevs taleskvinna, tillkännagivit att flera möten ska äga rum mellan alla berörda parter, även företrädare för Tiraspol, kan det vara viktigt att undersöka möjligheten att tillsätta en kommitté för att fastställa och meddela EU:s ståndpunkt i frågan.

En studie nyligen från tankesmedjan *European Council on Foreign Relations* visar att efter händelserna i Georgien kommer förhandlingarna kring Moldavien/Transnistrien-avtalet att bli mycket tuffare.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Herr talman! Georgien utgör inte bara ännu en internationell kris som EU måste svara på. Den signalerar Rysslands militära återtag som förebådades av den offensiva politiken om energileveranser som påbörjades 2006.

EU har fastnat mellan principer och ekonomiska intressen. Att upprätthålla de förra skulle innebära en beredskap att offra de senare. Omvänt skulle en prioritering av de senare betyda att man tappar mycket i anseende. Ryssland i sin tur har fastnat mellan vinsterna från energiförsäljningen till väst och respekten för den internationella legaliteten. Det går inte att strunta i det senare ostraffat. Det är det meddelande som våra ledare bör överlämna högt och tydligt till Moskva.

Det vore en stor förlust för hela internationella samfundet om Ryssland valde att investera sina nyförvärvade energiresurser i ett fåfängt försök att återinföra den bipolära världen i stället för att engagera sig för att skapa den nya, mångpolariserade, globaliserade världen.

Maria Petre (PPE-DE). - (RO) Jag ska tala om de uppskjutna Sapard-betalningarna för Rumänien och effekterna på kort och medellång sikt.

Europeiska kommissionen reste i juni 2008 till Bulgarien och Rumänien och beslöt därefter att uppskjuta betalningarna i Sapard-projekt. Man krävde åtgärder för att korrigera brister i förfaranden som inte ansågs förenliga med regelverket, och i Rumänien föreslog de direkt berörda och ansvariga myndigheterna en handlingsplan som godtogs för att komma till rätta med problemen.

Detta är ändå bara början på svårigheterna. Nationella betalningar kommer att återupptas, troligen i september tillsammans med genomförandeåtgärder om hur betalningarna ska ske, och granskas av en oberoende revision. Det kan ta upp till ett år att se om reglerna följs, med den överhängande risken att pengar försvinner permanent, vilket är beklagligt i en region som drabbades hårt av översvämningar i sommar.

Om man vid de tolv föregående revisionsresorna inte fann oegentligheter och bristerna inte är avgörande ställer jag frågan till kommissionen om besparingar från jordbrukspolitiken ibland inte är viktigare än Sapard-projekten och deras resultat.

Jag ser bara en lösning, nämligen att tidsfristen förlängs med ett år till.

Katalin Lévai (PSE). – (EN) Herr talman! Det finns hotfulla tecken på pånyttfödd rasism, främlingsfientlighet och antisemitism i många EU-länder. Den fredliga Pridefestivalen i Budapest i somras angreps brutalt av högerextrema grupper och stenar och ägg fyllda med syra kastades på deltagarna. Många av dem skadades. Efter den skamliga händelsen initierade Ungerns premiärminister den ungerska stadgan och jag skulle vilja lansera den europeiska stadgan här i Europaparlamentet med mina kolleger Michael Cashman och Edit Bauer.

Vi fördömer alla typer av våld. Vi kan inte tillåta att extrema organisationer bildas som vill utöva sin egen syn på rättvisa. Vi avvisar pånyttfödelsen av fascistiska idéer och fördomar mot alla sorters minoriteter och avvisar med kraft alla former av rasism. Vi bör agera samfällt mot våld och hotelser med lagstiftningen som stöd och även statuera exempel i vårt dagliga liv. Därför ber jag om ert stöd för den europeiska stadgan även här i parlamentet.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Europa grundlades i övertygelsen att det inte längre gick att garantera välfärd, frihet, rättvisa och fred på grundval av nationella suveränitet. Men vi fördömer georgierna som kastat av sig diktaturens ok i Europas namn och med hopp om Europa. Vi fördömer dem till nationell självständighet, medan Europa till stora delar nu svansar för Moskva och Putins politik på fegaste sätt, och vi bereder oss på att göra detsamma med Kina.

Vårt problem i dag är att vi inte kan fortsätta fördöma Georgien, Turkiet, Israel och Marocko – vars kung ansökte om EU-medlemskap 1985 – och vi får sannerligen inte fördöma dem för något vi själva avvisade och som ledde till vår räddning!

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Trots avsevärda ansträngningar och globala initiativ för att säkra en rättsligt korrekt behandling av den tidigare chefen för Yukos, Michail Chodorkovskij, och hans affärspartner, Platon Lebedev, förblir deras öde detsamma. "Frihet är bättre än ofrihet", sa den nyvalde presidenten Medvedev. Det bör vara grunden för Rysslands framtid tillsammans med en reform av rättssystemet och mycket välbehövliga förbättringar av villkoren i fängelserna. Tyvärr visar att den senaste domen i Chodorkovskij-fallet att hoppet om en starkare rättsstat i Ryssland kommit på skam. De militära strategiska besluten på senare tid när det gäller Georgien och Nato visar också att med den nya duon Putin-Medvedev vid makten så har den nya istiden börjat, inte bara på den inrikespolitiska utan även på den utrikespolitiska arenan. Vi måste verkligen vara vaksamma på detta.

Janusz Wojciechowski (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill tala om en incident som gett upphov till stor förlägenhet för mina landsmän. Under en debatt om brottslighet i ett utskott till det brittiska underhuset hävdade en högt uppsatt företrädare för brittiska polisen att alla polacker bär kniv eftersom det är en del av deras kultur och att de behöver uppfostras på nytt. Jag vill klargöra att trots att jag är polack så bär jag inte kniv och det gängse bruket av kniv i min kultur är i kombination med en gaffel i syfte att förtära mat.

Det var ett mycket olyckligt uttalande särskilt med tanke på att det är mycket mer sannolikt att det stora antal av mina landsmän som bor på de brittiska öarna ska falla offer för brott än vara förövare. Alla kollektiva anklagelser om varje typ av negativa särdrag hos vilken nation det vara må är ett uttryck för intolerans. Inga sådana uttalanden bör någonsin göras i en EU-medlemsstat.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Medierna i Portugal har de senaste dagarna rapporterat om ännu 312 uppsägningar vid Yasaki i Ovar. Tillsammans med denna senaste omgång varsel under de senaste 18 månaderna har Yasaki Saltano sagt upp nästan 1 200 personer i Ovar- och Vila Nova de Gaia-anläggningarna.

Detta utgör ett allvarligt socialt problem i ett område där det inte finns många andra arbeten och arbetslösheten hela tiden ökar. Men detta är inget mindre än en skandal med tanke på att detta multinationella bolag har fått miljontals euro i gemenskapsmedel för att investera i Portugal. De som drabbas av denna förändrade affärsstrategi är de som arbetar och bor i de områden där anläggningarna ligger.

Vi måste förhindra att sådana situationer regelbundet upprepas.

Christa Klafz (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Efter gårdagens gudstjänst på min hemort berättade vår indiske präst om de illdåd som begås i hans hemland. Den gångna veckan har kristna i delstaten Orissa i östra Indien utsatts för en våg av förföljelser, förnedring, övergrepp och mord. Fram till slutet av förra veckan hade 26 människor dödats, 41 kyrkor förstörts, fyra kloster satts i brand och många kristna hem ödelagts. Människor tar skydd i skogarna och ber till Gud om att vara säkra från de hinduistiska fanatikerna.

Det är inte det första angreppet mot kristna, vilket förklarar varför runt 60 000 kristna i Orissa nu har flytt sina hem. Dagens konflikt utlöstes av mordet på en andlig ledare och medlem av Världshinduiska rådet den 23 augusti. Fader Saji från min by har bett vår församling att be för offren men vi kan göra mer än så. Jag fördömer helt och hållet dessa brott mot mänskligheten. Europaparlamentet måste uppmana den indiska regeringen att garantera de kristna i Orissa rätten till liv och frihet.

Marianne Mikko (PSE). - (ET) Mina damer och herrar! Transnistrien har erkänt Sydossetien och Abchasien som självständiga stater. När det gäller utbrytarregionen Transnistrien i Moldavien har denna överhettning mycket att göra med en frusen konflikt.

Sydossetien, Abchasien och Transnistrien är i liknande situation – Ryssland har i åratal vägrat att dra tillbaka sina styrkor därifrån. Presidenten i Moldavien har sagt att Transnistrien påminner om en vulkan som kan få ett utbrott när som helst, t.ex. vid händelserna som i Georgien.

Ryssland har meddelat president Voronin att man är intresserad av en överenskommelse där Transnistrien skulle behandlas som en självständig region i Moldavien. Som sådan skulle Transnistrien på legitima grunder vid behov kunna frigöra sig från Moldavien efter en folkomröstning.

Det är av avgörande betydelse att få de fem plus två partnererna till förhandlingsbordet. Vi får inte låta Medvedev och Voronin själva lösa denna konflikt. Som ordförande för Moldavien-delegationen vidhåller jag att förebyggande åtgärder måste vidtas i Transnistrien-frågan.

Transnistrien bör ha en internationell fredsbevarande styrka. Vi bör erbjuda Moldavien en plan för närmare partnerskap och tillåta moldavier resa in i EU utan visering.

Toomas Savi (ALDE). - (EN) Herr talman! Internationella olympiska kommittén (IOK) beslöt i juli 2007 att tillerkänna Sochi i Ryssland värdskapet för 2014 års vinterolympiad. Efter Rysslands angrepp mot Georgien tillkännagav Förenta staternas kongressledamöter Allyson Schwartz och Bill Shuster att så snart kongressen återsamlas efter sommaruppehållet ska en resolution utarbetas med uppmaning till IOK att utse en ny ort för vinterolympiaden 2014.

Det är helt klart att om OS hålls i Sochi skulle länder bojkotta spelen, precis som i Moskva 1980 efter Sovjets militärinvasion i Afghanistan. Det skulle slå mycket hårdare mot den olympiska rörelsen än att välja en ny värd nu för OS 2014. Därför är tiden mogen för Europaparlamentet att agera. Annars ställs vi återigen inför tanken att OS kommer att hållas i en auktoritär och aggressiv stat som varken respekterar mänskliga rättigheter, civila friheter eller den olympiska stadgan.

László Tóké (Verts/ALE). - (HU) Herr talman! I samband med Sydossetiens och Abchasiens självständighet gick Rumäniens president Traian Băsescu till hårt angrepp mot minoriteternas kollektiva rättigheter eftersom dessa skulle medföra vissa staters sammanbrott enligt honom. EU:s farhågor kring krisen i Kaukasus, de imperialistiska aggressionerna och hoten från Ryssland och farorna som hotar Ukraina och Moldavien är befogade. Men trots de stora makternas alla intressen och alla utbrytarstaters ansträngningar skulle en verklig fredlig lösning kunna säkra kollektiva mänskliga och nationella rättigheter och även fullständig autonomi. Enligt Andreas Gross, föredragande för Europarådet, är autonomi det starkaste motgiftet mot separatism. President Băsescu behöver inte oroa sig, för ungrarna i Transsylvanien vill inte bryta sig loss från Rumänien på samma sätt som Tibet inte vill bryta sig loss från Kina; de kämpar bara för sina kollektiva rättigheter och autonomi.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Under sommaruppehållet i Nordirland, den region jag kommer ifrån har vi drabbats av mycket kraftiga regn under augusti månad. Många områden var drabbade och skyfall spolade bort matjordssiktet vilket förstörde många hektar potatisodlingar och slog ned spannmål.

Jag besökte några av de värst drabbade områdena och jag möttes av en sorglig syn där man arbetat så hårt för att kunna producera föda. Nu hade vägar och broar sköljts bort och även en del boskap gått förlorad.

Lantbrukare är förvisso vana att kämpa mot vädrets makter för sin överlevnad, men den här gången kan och bör man hjälpa dessa små områden. Vi har solidaritetsfonden i EU som kommissionen bör ge Nordirlands regering tillgång till, och jag vill be er skriva till kommissionens ordförande och kontakta premiärministerns kansli i Nordirland för att utröna hur man bäst kan hjälpa till.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). - (PL) Herr talman! I dag är årsdagen för andra världskrigets utbrott. Det är ett lämpligt tillfälle att uppmana er och alla ledamöter att stödja uppropet om att den 25 maj ska förklaras vara en internationell dag för att hedra dem som heroiskt kämpade mot totalitarismen.

Valet av den 25 maj är ingen tillfällighet. Den 25 maj 1948 mördade kommunisterna kapten Witold Pilecki. Kaptenen var den enda person som frivilligt åkte till ett koncentrationsläger för att organisera motståndet där och samla in information om det massmord som ägde rum. Efter drygt två år i Auschwitz flydde han och kämpade sedan i Warszawa-upproret. Han stannade i Polen efter nazismens fall för att motsätta sig nästa totalitära regim, Sovjetregimen. Det beslutet kostade honom livet.

Människor som Witold Pilecki förtjänar att bli ihågkomna. Som EU:s demokratiskt tillsatta företrädare har vi makten att inrätta en dag då vi ärar deras minne. Låt oss hoppas att vi när datumet 25 maj har avsatts för detta syfte bara behöver minnas de insatser som gjorts för att bekämpa folkmord och för att se till att totalitarismens tragedier aldrig ska upprepas.

Nickolay Mladenov (PPE-DE). - (BG) Herr talman, kära kolleger! I början av juli lämnade Filip Dimitrov politiken, vår förste demokratiskt valde premiärminister i Bulgarien.

Filip Dimitrov var en av grundarna av den demokratiska oppositionen i Bulgarien. Han tog över ledningen av landet efter en söndrad kommunistregim i början av 1990-talet, var ledamot av Europaparlamentet och till sist vice ordförande i Bulgariens nationalförsamling.

Under alla de 18 år som Filip Dimitrov var aktiv i politiken utgjorde han för alla oss som kände honom ett typexempel på uppriktighet och öppenhet. Han är en man som i djupet av sin själ tror på landets europeiska och euro-atlantiska integration, yttrandefrihet, demokrati och mänskliga rättigheter.

Jag är förvissad om att trots att han drar sig tillbaka från politiken så kommer hans råd och erfarenhet fortsatt att hjälpa oss alla att ge vår stat det anseende som den förtjänar, tack vare ansträngningar från människor som Filip Dimitrov.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). - (ES) Herr talman! I mitt anförande vill jag ta upp något som inte nämnts.

Olik tänkande och människor som är emot diktaturen fångas regelbundet i Kuba på godtyckliga grunder. Det senaste exemplet var Gorki Águila, förgrundsfigur i ett rockband som nu lyckligtvis släppts. Men jag vill fästa talmannens uppmärksamhet vid att dessa godtyckliga handlingar från den kubanska diktaturen måste rapporteras och offentliggöras för att de inte ska upprepas. Därför uppmanar jag talmannen att han när han får tillfälle informerar den kubanska regeringen och Kubas EU-representation om vårt missnöje och vår oenighet med sådana åtgärder.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Konsumenträttigheterna kränks för flygpassagerare från tredjeländer som transiterar via navflygplatser i EU. Tusentals EU-medborgare fortsätter att bli fråntagna sina skattefritt inköpta vätskor på grund av att kommissionen inte snabbt lyckats genomföra förordning (EG) nr 915/2007 om ändring av förordning (EG) nr 622/2003 om åtgärder för att genomföra gemensamma grundläggande standarder avseende luftfartsskydd. Tretton icke-medlemsstater har ansökt om erkännande enligt förordningen men endast en har blivit godkänd.

Jag uppmanar er, herr talman, att åter be vår nye kommissionsledamot Antonio Tajani att lösa denna fråga och genomföra förordningen så snabbt som möjligt.

Många idrottare vid OS i Peking och deras supportrar och familjer har blivit fråntagna varor när de reste tillbaka hem och transiterade de stora navflygplatserna i EU. Klagomål kommer in i dussintal. Var snäll och lös detta. Dessa beslag är inte i konsumenträttens intresse, och att hänvisa till säkerhetsskäl vore ett skämt.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Jörg Leichtfried (PSE). - (DE) Fru talman! Den 14 augusti 2008 försenades avgången för en Ryanair-flygning från Österrike till Storbritannien till nästa dag. Bolaget garanterade då att de skulle ersätta passagerarnas hotell- och transferkostnader enligt förordning (EG) nr 261/2004, ett informationsblad delades ut med upplysningar om passagerarnas rättigheter om en flygning försenas eller ställs in.

När en passagerare vände sig till Ryanair för att få kompensation för sina extra kostnader vägrade flygbolaget att betala utan att ange några exakta skäl för beslutet. Ryanairs vägran att betala är en tydlig överträdelse av förordning (EG) nr 261/2004 där det anges vilken assistans som ska ges till flygpassagerare i hela EU. I händelse av en försening, eller närmare bestämt en uppskjuten avgång till nästa dag, har passagerarna rätt

till lagstadgad kompensation. Lågprisflygbolag som Ryanair måste också följa lagen och respektera förordningen. Sådant inträffar allt oftare på flygpassagerarnas bekostnad i EU, och det är verkligen dags för kommissionen att vidta mått och steg.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Fru talman! För 87 år sedan fattade Lenin, dåtidens ledare för världskommunismen och Sovjetunionen beslutet att separera tre regioner från Georgien. Sydossetien och Abchasien var två av dessa. Nästan 90 år senare betalar Georgien och Europa ett högt pris för det beslutet. Det råkar vara så att dagens sammanträde i Europaparlamentet sammanfaller med ett möte i Europarådet. Därför har vi möjlighet att högt och tydligt framföra till EU:s ledare att vi i nationernas frihets och de mänskliga rättigheternas namn inte kan tolerera Rysslands angrepp på Georgien.

Liksom det sovjetiska angreppet på Ungern 1956 och senare på Tjeckoslovakien 1968 är detta ett anmärkningsvärt exempel på hur en stor stat invaderar en liten stat tiden efter andra världskriget. Men det är första gången de senaste 60 åren ett stort land annekterar delar av ett litet land med militära medel. Deklarationen av Abchasiens och Sydossetiens så kallade självständighet är trots allt bara en politisk teaterakt iscensatt av Vladimir Putin. Europaparlamentet bör i dag förklara sin solidaritet med Georgien och även generellt med alla nationer i Kaukasus.

György Schöpflin (PPE-DE). – (HU) Tack för ordet, fru talman! Den ungerska allmänna opinionen fick bevitna en anmärkningsvärd manifestation mitt under Georgien-krisen. Den ryska ambassadören i Budapest gjorde ett anmärkningsvärt odiplomatiskt uttalande mot oppositionsledaren Viktor Orbán eftersom denne stått upp för Georgien. Detta kan bara beskrivas som att den ryska ambassadören hotade den ungerska oppositionen, och därmed större delen av det ungerska samhället, med att hamna i onåd hos den ryska staten. Det är inte svårt att läsa mellan raderna att vem som helst som röstar för FIDESZ måste räkna med ryssarnas ogillande. Hans excellens budskap innebär en öppen inblandning i Ungerns interna angelägenheter och därmed i det demokratiska systemet i en av EU:s medlemsstater. Ungern är förstås inte den enda, och nästan alla tidigare kommuniststater har mottagit liknande hot, vilket utgör ett hot mot hela EU.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Fru talman! Trots Irlands militära neutralitet är inte Irland neutralt eller för den delen obekymrat om den kris som har brutit ut i Georgien. Det finns en djup allmän oro över att mäktiga personer på alla sidor verkar vilja ha ett nytt kallt krig, och man oroas också över de självdestruktiva samtal som förts om sanktioner mot Ryssland. Reflexmässiga reaktioner bygger eller garanterar ingen fred eller rättvisa för människorna i regionen eller någon annanstans.

I sak har Ryssland avfyrat ett varningsskott vid sidan av oss. EU:s svar måste bli att använda sina resurser för att bygga nya EU-institutioner som kan förhandla fram bindande multilaterala avtal. Vi måste försöka bygga upp en ny fredlig värld i partnerskap med Ryssland, inte i ovänskap.

Talmannen. – Punkten är avslutad.

17. Det europeiska rättsliga nätverket - Förstärkning av Eurojust och ändring av beslut 2002/187/RIF - Tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande av avgöranden i brottmål (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är en gemensam debatt om

- betänkandet av Sylvia-Yvonne Kaufmann, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om det europeiska rättsliga nätverket (05620/2008 - C6-0074/2008 - 2008/0802(CNS)) (A6-0292/2008),

- betänkandet av Renate Weber, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förstärkning av Eurojust och om ändring av beslut 2002/187/RIF (05613/2008 - C6-0076/2008 - 2008/0804(CNS)) (A6-0293/2008), och

- betänkandet av Armando França, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar (05598/2008 - C6-0075/2008 - 2008/0803(CNS)) (A6-0285/2008).

Rachida Dati, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Det är en stor ära för mig att tala inför er i dag och berätta om min hängivenhet för EU:s värderingar. En central värdering är utan tvekan rättvisa. Ni ville inleda er sammanträdesperiod med en gemensam debatt om rättsliga frågor. Detta visar

vilken betydelse parlamentet tillskriver frågorna om rättsligt samarbete i EU och skyddet av grundläggande rättigheter. Jag är precis lika engagerad i dessa frågor och tackar för denna möjlighet.

Det finns tre dokument på föredragningslistan, som talmannen nämnde: beslutet om det europeiska rättsliga nätverket, beslutet om Eurojust och rambeslutet om verkställighet av utevarodomar. Genom dessa tre dokument kommer det rättsliga samarbetet inom EU att förbättras och även det sätt på vilket medlemsstaterna arbetar förändras. Dessa tre initiativ är också länge emotsedda av dem som arbetar inom rättsväsendet i våra länder. RIF-rådets arbete den 25 juli har möjliggjort en politisk överenskommelse om förslagen till beslut om det europeiska rättsliga nätverket och förstärkningen av Eurojust. Det slovenska och franska ordförandeskapets gemensamma ansträngningar har fått detta till stånd på mindre än ett år. De två förslagen till beslut ger EU:s medborgare mer skydd och förstärker det straffrättsliga samarbetet. Det är en markering som visar att EU kan agera och göra framsteg och samtidigt ta hänsyn till friheter och grundläggande rättigheter.

När det gäller det europeiska rättsliga nätverket ska det förslag till beslut som ska ersätta 1998 års gemensamma åtgärd klargöra skyldigheterna för Eurojust och nätverket. Hänsyn tas till medlemsstaternas önskan att behålla båda organ och att de ska komplettera varandra bättre. De säkra kommunikationsmetoder mellan Eurojust och det europeiska rättsliga nätverket som ska skapas ger ett mer effektivt rättsligt samarbete och större ömsesidigt förtroende. Det europeiska rättsliga nätverket är ett välkänt och erkänt verktyg som visat sig vara användbart för att främja kontakter mellan dem som verkar ute på fältet. I Sylvia-Yvonne Kaufmanns betänkande betonas nätverkets användbarhet och framgångar. Nätverkets flexibilitet framhålls, vilket uppfyller de behov som särskilt domare har. Behovet av att slå vakt om denna flexibilitet och decentraliserade struktur framhålls också.

Fru Kaufmann, tack för att ni tagit fasta på och ställt er bakom huvuddragen i det ursprungliga förslaget! Ni har också uttryckt vissa farhågor. Ni har med fog hävdats att säker telekommunikation ska inrättas med strikt tillämpning av dataskyddsbestämmelser. Vi är helt eniga. Jag kan förvissa er om att rådet mycket noggrant kommer att studera de förslag som parlamentet antar. Bedömningen av det europeiska rättsliga nätverkets verksamhet går hand i hand med förstärkningen av Eurojust. Den ena kan inte existera utan den andra. Efter sex år med Eurojust visar erfarenheterna att vi behöver förbättra detta rättsliga samsarbetsorgans verksamhet. Eurojust har inte tillräcklig tillgång till information, särskilt i terroristfrågor. De nationella kontaktpersonernas behörighet är inte harmoniserad och Eurojusts operativa kapacitet är inte tillräckligt välutvecklad.

Den text man som helhet nådde politisk enighet om den 25 juli innebär ett avgörande steg i inrättandet av ett europeiskt rättsligt område. Ni känner väl till att kampen mot all form av allvarlig brottslighet är en av EU:s prioriteringar. Som exempel kan nämnas att 14 fall av människohandel hänvisades till Eurojust 2004, 2007 var det 71 fall. Detta visar att vi måste ha effektiva verktyg för att bekämpa den människohandel som bedrivs i en omfattning utan motstycke och där tusentals av våra medborgare blir till offer.

Eurojust måste också bli en ledande enhet i det europeiska rättsliga samarbetet. Tack vare denna text som RIF-rådet enats om kommer Eurojust att bli mer operativt och aktivt. Därför är detta ett viktigt steg framåt för oss.

Jag vill särskilt lyckönska Renate Weber till hennes arbete och tacka för betänkandet. Jag känner väl till hennes engagemang och önskan att få förslaget antaget.

Genom att Eurojust förstärks kommer de nationella kontaktpersonerna att vinna högre prioritet. En krissamordningscell ska inrättas och överföringen av information ska förbättras så att man blir bättre rustad att svara på de utmaningar de nya formerna av brottslighet medför. Vissa skulle ha önskat sig en ännu mer ambitiös strategi. Eftersom den institutionella ramen inte tillåter det ska vi utnyttja varje möjlighet att förstärka Eurojust på grundval av gällande lagstiftning och utan dröjsmål.

Några av era farhågor har också beaktats. Rapporteringen till parlamentet om Eurojusts verksamhet är något vi ska titta mycket noga på.

När det gäller tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande, som också är en av de centrala aspekterna i inrättandet av ett område för rättvisa, frihet och säkerhet, gör rambeslutet om verkställighet av utevarodomar det möjligt att förstärka befintliga instrument, t.ex. den europeiska arresteringsordern. Det är helt väsentligt att en dom som avkunnats av en medlemsstat i en persons utevaro kan verkställas i hela EU. Rambeslutet kommer även att följas av personers processuella rättigheter. Detta innebär bland annat att utevarodomar ska verkställas med respekt för rätten till försvar. Men rambeslutet syftar inte till att ändra nationella regler utan att förbättra verkställandet av utevarodomar.

I ert betänkande, herr França, betonas behovet av att harmonisera de befintliga instrumenten och att rätten att höras under processen ska garanteras. Rättssystemens mångskiftande karaktär ska respekteras, t.ex. hur en person kallas inför rätta. Rådet delar dessa synpunkter och förslaget återinför därför den gemensamma debatten om förstärkningen av grundläggande garantier inom EU. Jag vet att den frågan ligger ert parlament varmt om hjärtat. Rådet ska granska era förslag som i stora drag är i linje med den text man har nått en politisk överenskommelse om i rådet. Det gäller särskilt förslagen om att företrädas av ett juridiskt ombud och rätten till förnyad prövning. Dessa ändringsförslag utgör tvivelsutan förbättringar av det ursprungliga förslaget.

Fru talman, mina damer och herrar! Rådet ska noga granska de förslag som ska antas i veckan och jag vill åter försäkra er om ordförandeskapets vilja att arbeta med ert parlament. Vi ska gå framåt hand i hand och jag ska aldrig glömma att ni är det europeiska folkets företrädare. Genom dessa tre texter kommer vi att göra framsteg i det straffrättsliga samarbetet och också för vårt gemensamma väl i EU.

Jacques Barrot, vice ordförande för kommissionen. – (FR) Som ni just sa, fru Dati, befinner vi oss i ett kritiskt skede i inrättandet av detta europeiska rättsliga område som vi vill ha av hela vårt hjärta och som Europaparlamentet lämnar avgörande bidrag till.

Jag vill tacka föredragandena Sylvia-Yvonne Kaufmann, Renate Weber och Armando França för deras utmärkta betänkanden om de tre initiativen. Dessa dokument visar att Europaparlamentet stöder medlemsstaternas förslag. Jag är också förtjust, fru Dati, över att rådsmötet den 25 juli visade sig så givande att man kunde enas politiskt om de tre texterna. Kommissionen stöder de tre initiativen och vi har bemödat oss om att bidra konstruktivt till rådets arbete.

När det handlar om Eurojust och det europeiska rättsliga nätverket har medlemsstaterna med inspiration från vårt meddelande av den 27 oktober i frågan tydligt visat att de önskar konvergens. Det ingår många förslag i dessa två medlemsstatsinitiativ: harmonisering av de nationella kontaktpersonernas behörighet i Eurojust, förstärkt roll för kollegiet i händelse av motstridiga behörigheter, förbättring av informationsöverföringen från de nationella kontaktpersonerna till Eurojust och möjligheten att utstationera sambandspersoner för Eurojust till tredjeländer. Många av ändringsförslagen i de extremt nyttiga betänkandena av Sylvia-Yvonne Kaufmann och Renate Weber har redan antagits under rådsdiskussionerna. I linje med detta är syftet med ändringsförslag 32 till Eurojust-beslutet i Renate Webers betänkande att höja nivån på uppgiftsskyddet i tredjeländer som samarbetar med Eurojust. Det samarbetet kommer att utvärderas inte bara när avtalet sluts utan också efter ikraftträdandet. Kommissionen förordade denna tanke och förslaget till beslut ändrades därefter. Det står att samarbetsavtalet ska innehålla bestämmelser om att dess tillämpning ska kontrolleras, även tillämpningen av bestämmelserna om uppgiftsskydd.

Ett annat exempel är ändringsförslag 38 till beslutet om ett europeiskt rättsligt nätverk i Sylvia-Yvonne Kaufmanns betänkande. Som Rachida Dati påpekade är syftet med ändringsförslaget att se till att en rapport läggs fram för Europaparlamentet vartannat år om nätverkets verksamhet. Ändringsförslaget hade kommissionens stöd och fördes in i texten till förslaget till beslut.

Som ni vet har rådet nått politisk enighet om initiativen om Eurojust och nätverket. Jag hoppas att rådet snart formellt antar instrumenten och – vilket är lika viktigt – att medlemsstaterna vidtar nödvändiga åtgärder och steg för att fullt ut genomföra besluten i sina nationella rättsliga system.

När det gäller Armando Franças betänkande om verkställighet av utevarodomar konstaterar jag att andemeningen, om än inte bokstaven i de flesta ändringsförslagen redan återfinns i den text som RIF-rådet antog den 5 och 6 juni.

Detta är bara några av mina iakttagelser, fru talman. Jag ska förstås noga lyssna på alla parlamentets förslag. Jag är hur som helst väldigt glad att vi inleder denna sammanträdesperiod med ett arbete som är extremt positivt för det europeiska rättsliga områdets framtid.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, föredragande. – (DE) Fru talman! Jag skulle vilja utnyttja hela min talartid nu, om det går bra. Det gläder mig att rådets ordförande och kommissionens vice ordförande är här i dag.

Utskottet antog mitt betänkande om det europeiska rättsliga nätverket enhälligt. Samarbetet har varit mycket uppbyggligt och jag vill tacka alla som medverkat, särskilt Nicolae Vlad Popa, Evelyn Gebhardt och Renate Weber, föredragande för betänkandet om Eurojust.

Det europeiska rättsliga nätverket, förkortat ERN har funnits i tio år och har bevisat sitt värde i praktiken. Även efter införandet av Eurojust 2002 har ERN haft en roll att spela. ERN handlar inte om att samordna

undersökningar utan om att underlätta direkta kontakter, på lämpligt sätt verkställa framställningar om ömsesidig rättslig hjälp och tillhandahålla information. Därför är det viktigt att ERN får behålla sin decentraliserade struktur. Förändringar ska bara göras där så krävs eller sådana följer naturligt av de senaste årens praktiska arbete. Ett exempel är inrättandet av nationella kontaktpunkter som spelar en samordnande roll inom medlemsstaterna och ansvarar för att upprätthålla kontakten med nätverkets sekretariat.

En viktig nyhet som införts är inrättandet av ett säkert telekommunikationsnät. Det gladdde mig mycket att rådets ordförande också fäste vikt vid den frågan. Personuppgifter utbyts mellan medlemsstaternas myndigheter och det kan omfatta känsliga data, t.ex. fingeravtryck i samband med en europeisk arresteringsorder. För att se till att överföringen sker säkert i det fallet behövs ett säkert telekommunikationsnät, eftersom det vore oacceptabelt att sådana uppgifter överförs t.ex. via telefax. Redan 1998 när ERN inrättades hade man ett säkert telekommunikationsnät i tankarna men det har hittills varit omöjligt att enas om hur det skulle gå till, uppenbarligen på grund av kostnaderna.

I betänkandet föreslås att säkra telekommunikationsförbindelser skapas och att endast kontaktpunkterna ska ha tillgång till dessa inledningsvis. Men eftersom syftet är att i möjligaste mån låta alla kontakter mellan de behöriga myndigheterna ske direkt finns en andra tanke om att integrera alla myndigheter som ansvarar för rättslig hjälp i respektive medlemsstat i det säkra telekommunikationsnätet. På grund av uppgifternas känslighet hänvisas i betänkandet till de tillämpliga dataskyddsbestämmelserna och jag vill i det här sammanhanget åter betona hur viktigt det är att ha ett starkt rambeslut om skydd för personuppgifter inom ramen för tredje pelaren. Detta ska tillämpas på utbytet av uppgifter mellan medlemsstaternas olika kontaktpunkter. Beklagligt nog har rådet ännu antagit ett sådant rambeslut som *lex generalis*, så grundläggande bestämmelser om uppgiftsskydd har förts in direkt i själva den juridiska texten.

Kontaktpunkterna är i stor utsträckning avgörande för hur ERN fungerar. Därför har riktlinjer tagits fram för urvalet av kontaktpunkter på grundval av vissa kriterier. Personer som fungerar som kontaktpunkter ska självklart ha adekvata kunskaper i minst ett av EU:s språk utöver modersmålet. De ska ha förvärvat erfarenheter av internationellt straffrättsligt samarbete och även ha tjänstgjort som domare, allmän åklagare eller på annan befattning i rättssystemet. Det är viktigt att riktlinjerna följs av medlemsstaterna som även måste se till att kontaktpunkterna har lämpliga resurser.

För att förbättra samarbetet mellan ERN och Eurojust och uppnå bättre samordning av deras verksamhet ska medlemmar av Eurojust på inbjudan kunna närvara vid ERN-möten och tvärtom. I beslutet om Eurojust anges när medlemsstaternas rättsliga myndigheter, med andra ord ERN:s kontaktpunkter, måste informera Eurojust i särskilda ärenden. Det aktuella beslutet utgör ett komplement till den skyldigheten genom att ERN och Eurojust måste informera varandra ömsesidigt i alla ärenden där de anser den andra organisationen vara bättre lämpad att hantera ärendet. Syftet med att tillämpa denna flexibla och behovsbaserade regel är att undvika en situation där nationella myndigheter måste tillhandahålla alltför omfattande information till Eurojust och även att undvika att Eurojust drunknar i information som myndigheten helt enkelt inte kan bearbeta.

När det till sist handlar om rapportering om nätverkets administration och verksamhet ska denna utföras av ERN självt och ske inte bara till rådet och kommissionen utan också till parlamentet. Jag är tillfreds med att detta får kommissionens uttryckliga stöd.

Genom det aktuella beslutet kan ERN anpassas till de senaste årens utveckling, och förhållandet till Eurojust förtydligas. Det gör att ERN blir bättre rustat att fullgöra sina skyldigheter på det straffrättsliga samarbetets område, särskilt om Lissabonfördraget inte träder i kraft med inlemmandet av det straffrättsliga samarbetet i gemenskapslagstiftningen som följd.

Renate Weber, föredragande. – (EN) Fru talman! Föreställningen om ett EU som ett område för frihet, säkerhet och rättvisa skulle inte förbli något annat än ett anmärkningsvärt mål om inte redan etablerade organ i EU medverkade. Dessa organ bör få större förmåga att agera och reagera för att bekämpa organiserad gränsöverskridande brottslighet.

Jag vill rikta ett tack till skuggföredragandena som jag arbetat mycket nära tillsammans med i hart när alla aspekter av betänkandet och även till ordföranden för Eurojust och hans medarbetare för deras öppenhet under processen.

När jag utarbetade betänkandet var det många kolleger som efterlyste en europeisk åklagare. Där förordar jag starkt harmonisering och inrättandet av ett europeiskt rättsligt system, snarare än förstärkt samarbete. Men ett sådant mål är ännu ganska avlägset av flera skäl. Till att börja med finns det ju ingen EU-lagstiftning

som behandlar frågan om domsrätt i fall där Eurojust har behörighet. Dessutom visar medlemsstaterna tvekan inför att ens överföra några av sina utredningsbefogenheter till ett EU-organ. Texten om möjligheten för Eurojusts nationella medlemmar att ingå i gemensamma utredningsgrupper är ett bra exempel.

Det är paradoxalt att medan Europaparlamentets ledamöter är beredda att seriöst ta itu med allvarlig gränsöverskridande brottslighet, bland annat genom att ge Eurojust mer befogenheter trots vår stora oro för de mänskliga rättigheterna, predikar de om en sak men lagstiftar om en annan. Det är svårt att förklara för medborgarna i EU hur vi kan inrätta ett område av frihet, säkerhet och rättvisa om medlemsstaterna inte har tillräckligt förtroende för våra egna EU-organ.

Vi som parlament förstår och ställer oss bakom att Eurojust måste arbeta dygnet runt sju dagar i veckan. Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor har också ställt sig bakom att det är helt nödvändigt att Eurojusts nationella medlemmar har samma rättsliga befogenheter som de har i sina egna länder om Eurojust ska kunna bedriva ett ändamålsenligt arbete. Parlamentet röstade också för att man ska stärka förbindelserna med Europol och det europeiska rättsliga nätverket och skapa förbindelser med andra europeiska och internationella organ, t.ex. Frontex, Interpol och Världstullorganisationen.

Det vi som ledamöter begär och som återspeglas i betänkandet är en korrekt jämvikt mellan Eurojusts befogenheter och dess nationella medlemmars befogenheter å ena sidan och svarandens rättigheter å den andra. Därför syftar många av mina ändringsförslag till att öka skyddet för de processuella rättigheterna, t.ex. rätten till försvar, en rättvis rättegång, att bli informerad och till förnyad prövning. Även om vi är medvetna om organets starka uppgiftsskyddssystem innebär flera ändringsförslag samtidigt ytterligare garantier.

Men en stor stötesten återstår när det gäller uppgifter som överförs till tredjeländer och internationella organisationer, eftersom vi faktiskt inte vet vad som i praktiken sker med dessa uppgifter. Därför föreslår jag att man inför ett utvärderingssystem för att se till att våra egna EU-standarder respekteras. Jag vill tacka kommissionsledamot Barrot för att han nämnde detta.

Sist men inte minst är jag bekymrad över den roll Europaparlamentet ska spela i förhållande till Eurojust. Att vi inte heller vet vilket öde som väntar Lissabonfördraget gör läget än mer bekymmersamt. Men det finns inget i den gällande gemenskapslagstiftningen som hindrar parlamentet att spela en aktiv roll i övervakningen av Eurojusts aktiviteter. Det är bara fråga om politisk vilja och jag hoppas innerligt att parlamentet ska tillåtas göra sitt jobb.

Armando França, föredragande. – (PT) Fru talman, fru Dati, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Processen med konstruktionen av EU innebar i början även att göra det ekonomiska området gemensamt. Men genom att gå framåt steg för steg – den metod som Jean Monnet och de andra grundarna förordade – gick gemenskapen vidare in på andra områden för att finna gemensamma lösningar på gemensamma problem.

Vi har ännu inte nått slutet på denna långa och svåra väg utan behöver bestämt och beslutsamt ta fler steg framåt. Ett av de områden som bereder oss alla komplexa och svåra problem inom EU, som nu innefattar 27 medlemsstater och nästan 500 miljoner människor, är det rättsliga området. Rättssystemet är en av demokratins stöttepelare och ett av instrumenten för att upprätthålla friheten. Demokrati och frihet är två av EU:s grundläggande värderingar. Som en följd av de utmaningar som själva processen med att bygga EU och av de nya problem som det moderna livet ger har de rättsliga frågorna nu fått avgörande betydelse. Den kräver särskild uppmärksamhet från de EU-institutioner som har som ansvar att lagstifta, fatta beslut och ge politiska riktlinjer på området. Domar som avkunnas i svarandes uttalande i brottmål, så kallade uttalarodomar, kan hanteras på olika sätt processuellt och dessa sätt skiljer sig åt en del från medlemsstat till medlemsstat.

Det är en allvarig situation eftersom dessa olika processuella lösningar utgör ett permanent hinder för verkställigheten i en medlemsstat av brottmålsdomar som avkunnas i en annan. Situationen försvårar eller rentav omöjliggör tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande och leder till ökad brottslighet och osäkerhet i EU.

Därför välkomnar vi lagstiftningsförslaget från Slovenien, Frankrike, Tjeckien, Sverige, Slovakien, Storbritannien och Tyskland så som det mottagits och välkomnats av rådet. Dess huvudsyfte är att fastställa processuella regler om kallelse av personer inför rätta, rätten till förnyad prövning eller överklagande och rätten att företrädas av ombud. Dessa regler kommer att göra brottmålsförfaranden snabbare och mer ändamålsenliga. De effektiviserar även principen om ömsesidigt erkännande, särskilt i form av den europeiska

arresteringsordern och överlämnanden mellan medlemsstaterna och även tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande av bötesstraff, beslut om förverkande och brottmålsdomar avseende frihetsstraff eller frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa domar i EU. Erkännande och övervakning av uppskjutna påföljder och alternativa och villkorliga påföljder ska också ingå.

Det betänkande jag lägger fram för parlamentet i dag innehåller bidrag från ett stort antal ledamöter från utskottet i medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Varierande ändringsförslag har kommit från mig eller mina kolleger, vilket lett till ett stort antal kompromissändringsförslag och en tydlig samsyn mellan ledamöterna från PSE-, PPE-DE-, ALDE-, Verts/ALE- och UEN-grupperna så att det bara återstod två röster mot betänkandet.

Därför innehåller betänkandet ändringsförslag om förslaget till rådets rambeslut som enligt vår mening blir tekniskt rikhaltigare och politiskt stabilare, särskilt när det gäller förfaranden för att kalla svarande inför rätta och garantin för deras rätt till försvar, deras möjlighet att företrädas i sin utevaro och företrädas av ett juridiskt ombud som betalas av staten och även möjligheten att få en förnyad prövning eller att överklaga i enlighet med nationell lagstiftning på begäran av svaranden som redan dömts i sin utevaro.

Till sist måste jag betona och betyga min tacksamhet för den förståelse och samsyn som nåtts mellan de politiska grupperna, och min förhoppning och önskan är att omröstningsresultatet åtminstone ska ge uttryck för denna samsyn.

Neena Gill, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor.* – (EN) Fru talman! Jag välkomnar dessa betänkanden, särskilt det om utevarodomar eftersom det gör det lättare för dem som ska försvara eller vidta rättsliga åtgärder när en eller annan part inte kan närvara. Skillnader i metoder i EU har skapat viss osäkerhet och har undergrävt ländernas förtroende för varandras rättssystem.

Därför välkomnar jag ministerns uttalanden om att rådet ska försöka se till att processen är harmoniserad i alla medlemsstater, för i dag har vissa medlemsstater inte gjort sitt yttersta för att nå svarandena. Jag menar att bördan ska ligga på rättssystemet, var det än är, att se till att svarandena förstår konsekvenserna av en dom avkunnad i deras utevaro och att deras grundläggande rättigheter är skyddade i det avseendet.

Jag vill också uppmana rådet att se till att alla medlemsstater har ett system där de svarande har möjlighet att företrädas av ett juridiskt ombud oavsett i vilket land de bor.

Slutligen vill jag lyckönska alla föredragande till deras arbete att förenkla en komplicerad uppsättning rättsprocesser och till förslag som jag tror kommer att ge den europeiska arresteringsordern ett innehåll.

Nicolae Vlad Popa, *för PPE-DE-gruppen.* – (RO) Det är ett faktum att den gränsöverskridande brottsligheten har ökat och att rättssystemet måste anpassas till den nya situationen.

Jag har alltså kunnat konstatera att det finns ett behov av att harmonisera lagstiftningen mellan medlemsstaterna och att det – särskilt under den här perioden – krävs snabb och ändamålsenlig information från de ansvariga myndigheterna i medlemsstaterna.

Betänkandet utgör helt klart ett steg i rätt riktning för att möta den utmaning som EU:s medborgare och institutioner tampas med. Att modernisera det europeiska rättsliga nätverket ska ge ett lämpligt svar på företelesen med gränsöverskridande brottslighet. Betänkandet som fick enhälligt stöd från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor gör det europeiska rättsliga nätverket mer effektivt och kapabelt att ge nödvändig information när som helst och var som helst i medlemsstaterna.

De som gynnas av moderniseringen är EU-medborgarna som kommer att märka att de nationella juridiska institutionerna har de nödvändiga resurserna för att ge snabba svar via ett modernt och säkert telekommunikationsnät.

Både Eurojust och rättssystemen i medlemsstaterna ska kunna förlita sig på det europeiska rättsliga nätverkets struktur och ingen ska längre kunna ursäktas sig med att man inte hade all nödvändig information. Som skuggföredragande för Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vill jag tacka föredraganden Sylvia-Yvonne Kaufmann för hennes arbete och det sätt på vilket vi lyckades finna kompromisslösningar.

Evelyne Gebhardt, *för PSE-gruppen.* – (DE) Fru talman, herr minister, herr kommissionsledamot! Jag är förtjust över att vi i dag har möjligheten att tillsammans föra en debatt om ett så viktigt paket och jag ser framför mig hur vi i morgon fattar beslut med mycket bred majoritet. Jag vill särskilt tacka de två föredragande

som jag har varit skuggföredragande till, Sylvia-Yvonne Kaufmann och Renate Weber, för deras mycket goda samarbete då detta var en grundförutsättning för att kunna utföra ett så gott arbete.

Gott arbete är avgörande på det här området och jag är också väldigt glad att när det gäller det europeiska rättsliga nätverket (ERN) gör resultatet att vi kan vidareutveckla det arbete som redan utförts. Gott samarbete mellan jurister, domare och de relevanta myndigheterna i medlemsstaterna är avgörande om vi verkligen ska skapa rättslig trygghet för våra medborgare; det är ju till syvende och sist det vi vill göra.

Jag är särskilt belåten med att vi slutligen etablerar samarbete mellan ERN och Eurojust på formell grund och säkrar förbindelser som inte kan vara annat än produktiva och som vi inget annat än välkomnar. Men när allt större mängder uppgifter utbyts blir förstås uppgiftsskyddet allt viktigare och det gäller också de säkra telekommunikationerna och utbytet av dessa uppgifter. Därför är jag mycket glad att parlamentet, kommissionen och rådet verkar vara ense om detta, och det är alltså något som jag bara kan välkomna.

Jag är lika glad att kunna säga att vi kommer att få bred majoritet för alla betänkanden i morgon och för den utvidgning vi har föreslagit i Europaparlamentet – vilket jag hoppas ska leda till kommissionens och rådets stöd – och som vi har Renate Weber att tacka för, nämligen att sexuellt utnyttjande av barn eller barnpornografi nu också ingår som ett brott. Så var inte fallet från början men det är en väldigt viktig fråga för vårt samhälle som jag verkligen vill betona.

En särskilt viktig fråga för socialistgruppen, där man också funnit ett svar är att se till att det inte bara handlar om organiserad brottslighet här utan också allvarlig brottslighet. Det är viktigt att vi inte till att börja med måste lägga fram bevisning på att organiserad brottslighet äger rum, utan att vi genom utbyte av information kan visa att organiserad brottslighet kan bli fallet i ett senare skede. Det kan inte vara en grundförutsättning. Jag tror att det uppstått ett missförstånd mellan grupperna och jag ville försöka reda ut det. Jag hoppas och är förvissad om att vi kan gå vidare på ett gynnsamt sätt, och det välkomnar jag verkligen.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! När stats- och regeringscheferna för tio år sedan vid sitt möte i Tammerfors angav riktlinjerna för EU:s straffrättsliga politik betonade de med rätta att EU:s medborgare hade rätt att förvänta sig att EU såg till att det inte fanns någonstans för brottslingar att gömma sig. Det är skälet till att gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa konsekvent har stött åtgärder som den europeiska arresteringsordern i motsats till de brittiska konservativa som orerar om lag och ordning med motsätter sig instrument för samarbete inom EU.

De åtgärderna förklarar också varför det är motiverat att stärka nationella åklagares möjligheter att arbeta tillsammans i Eurojust för att kunna dra grova brottslingar inför rätta. Det är legitimt att se till att de är tillgängliga dygnet runt och ge dem mer befogenhet för att få sina beslut genomförda, t.ex. utfärda order om husrannsakan eller förverkande i sina egna medlemsstater och få tillgång till sina egna nationella kriminalregister.

Det finns också utrymme för att klargöra och strömlinjeforma reglerna för när utevarodomar som avkunnas i svarandens utvaro ska erkännas, men det får inte övergå till en bekväm vana att inte tillräckligt försöka informera svaranden. Jag skulle inte vilja att varje medlemsstat tar efter Italien med dess oroväckande mängd rättegångar som avhålls i svarandens utvaro.

När jag frågade ut kommissionen för några månader sedan betonade man att initiativet är väl avvägt, ökar medborgarnas grundläggande rättigheter, samtidigt som principen om ömsesidigt erkännande förstärks. Men organ som *European Criminal Bar Association*, rådet för advokatsamfunden och *Fair Trials International* har alla uttryckt oro över svaga garantier för svarande.

Ordförandeskapets minister underströk och lovade att rådet nogsamt skulle överväga parlamentets ändringsförslag. Hennes avsikter är säkert de bästa, men på det vill jag svara: låt oss se det! De direktvalda ledamöterna av Europaparlamentet marginaliseras i beslut om EU-lagstiftning när det gäller gränsoverskridande rättvisa. Tills Lissabonfördraget är i kraft är det i stor utsträckning nationella tjänstemän som fattar beslut om dessa lagar, och därför har den andra delen av den tioåriga överenskommelsen inte hållits där det handlar om löftet att öka den rättsliga standarden i medlemsstaterna liksom goda uppgiftsskyddsregler och att förstärka svarandes rätt till rättshjälp, översättning och borgen. Tills vi får en demokratisk i stället för en teknokratisk EU-politik om rättssystem där det verkligen sker en avvägning mellan att fänga brottslingar och garantera rättvisa rättegångar måste stöd uttalas för de åtgärder som nu diskuteras.

Kathalijne Maria Buitenweg, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Fru talman! Jag vet att man aldrig kan anklaga mig för att vara en *tory* men jag röstade också emot den europeiska arresteringsordern. Skälet är inte att jag motsätter mig utlämning av misstänkta som överlämnas från ett land till ett annat. Det förordar jag faktiskt starkt. Mitt problem är att jag vid den tiden ansåg att vi inte hade fått på plats lämpliga bestämmelser om misstänkta rättigheter och att vi borde ha gjort det på samma gång. De svarandes processuella rättigheter var inte reglerade. Trots den energi som satsats på detta och de utmärkta förslag vi ska debattera i dag och som jag också stöder, kvarstår att vi ännu inte fått igenom ett förslag som legat på bordet i åratal och som är en central komponent för att skapa förtroende medlemsstaterna emellan och därmed också underlätta utlämning.

Jag vill höra från minister Dati om hon också anser att förslaget är så avgörande för vårt europeiska samarbete, på vilka punkter det ännu sitter fast i rådet och om det finns en möjlighet under det energiska franska ordförandeskapet att komma framåt i denna fråga om svarandes rättigheter. Faktum är att det är helt avgörande för att underlätta utlämning.

Vad utevarodomar anbelangar är det bra att kraven för utlämning som de är formulerade nu införs. Frågan är om de räcker. Man kan av den politiska överenskommelsen inom rådet sluta sig till att man får en förnyad prövning eller att en möjlighet till överklagande är tillräcklig. Kan minister Dati försäkra mig om att alla har rätt till en förnyad prövning? Ett överklagande ger en trots allt inte samma chanser och möjligheter som en helt ny rättegång. Jag vill därför höra om människor verkligen har rätt till en helt ny rättegång och inte bara rätt att överklaga.

Jag är nu framme vid min sista punkt och jag ska fatta mig kort. Vi hör en hel del om vad som behövs för att underlätta arbetet för de utredande myndigheterna. Vi hör alltför lite – eller om det inte är organiserat – om hur det ligger till med de luckor på försvarets område som finns där just på grund av det europeiska samarbetet. Jag hoppas att vi ska nå fram till en EuroRights-panel, en ombudspanel, så att vi kan se vilka luckorna är på försvarssidan och tillsammans hitta lösningar.

Gerard Batten, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Här är ett konkret exempel på vad ett universellt integrerat rättssystem i EU leder till.

En 19-årig yngling i London, Andrew Symeou står inför utlämning till Grekland på grund av dråpanklagelser. Andrew Symeou vidhåller att han inte har någonting att göra med brottet i fråga. Bevisningen mot honom är suspekt och bygger på en tveksam identifiering och uttalanden som den grekiska polisen sägs ha pressat ur hans vänner.

Bevisningen bör prövas av en brittisk domstol innan man går med på att utlämna honom. Men med en europeisk arresteringsorder har en brittisk domstol ingen rätt att granska *prima facie*-bevis för att förvissa sig om att utlämningen är berättigad och har inte heller makt att förhindra det.

Men den europeiska arresteringsordern betyder att brittiska medborgare i praktiken inte längre åtnjuter det grundläggande skydd lagen ger mot godtyckliga gripanden och häktningar som etablerades genom Magna Carta. Det ligger varken i offrets eller den anklagades intresse, de båda som förtjänar en rättsligt korrekt behandling.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Låt mig först lyckönska det slovenska ordförandeskapet och de andra 13 länderna som gett sitt stöd till det förslag som lagts fram för oss i dag. Det är ett betydande bidrag i frågan om rättsskipningen i EU.

Jag vill också tacka de tre föredragandena Sylvia-Yvonne Kaufmann, Renate Weber och Armando França för deras goda och metodiska arbete. De har i princip godkänt det förslag med ändringsförslagen som rådet och kommissionen står i begrepp att anta. Det var roligt att höra och jag välkomnar det.

Det skulle glädja mig ännu mer om vi i dag också hade att godkänna förslaget om att anta minsta processuella rättigheter för misstänkta och svarande. Då skulle ansträngningarna vara fullständiga. Därför vädjar jag till kommissionen och rådet att lägga fram detta förslag så snart som möjligt.

Som skuggföredragande för förslaget om Eurojust måste jag säga att jag är nöjd med att man stärker detta organ. När det inrättades verkade det bara vara en vanlig institution med väldigt små utsikter och minimalt användningsområde. Men verkligheten har bevisat motsatsen då Eurojust har visat sig användbart och behöver förstärkas ännu mer.

Jag behöver inte gå in på vad tidigare talare och föredragande har sagt om tilläggen; jag kan inte annat än välkomna att vi stärker Eurojust.

Dessa förslag bidrar utan tvekan till att vi gör framsteg i att utveckla rättvisa, frihet och säkerhet. Men mer radikala åtgärder behöver vidtas. Vi måste ta oss förbi de hinder som en nationalistisk syn sätter upp och åstadkomma större rättssäkerhet i EU-området. Då kan vi hävda att rättskipningen verkligen är densamma i hela EU.

Jag hoppas att vi når dit med antagandet av Lissabonfördraget.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). – (RO) Först och främst vill jag tacka de två föredragandena.

De senaste åren har det europeiska rättsliga nätverkets och Eurojusts verksamhet visat sig extremt viktig för det rättsliga samarbetet i brottnålsfrågor.

Antagandet av rådets beslut om det europeiska rättsliga nätverket och beslutet om att förstärka Eurojust är nödvändiga för att de två organen ska kunna agera snabbare med tanke på att människors och den organiserade brottslighetens rörlighet över gränserna har ökat markant de senaste åren.

De två organen bör samarbeta och komplettera varandra.

Inrättandet av en kontaktpunkt som en nationell part, som kan samordna det europeiska rättsliga nätverkets verksamhet, och inrättandet av ett nationellt samordningssystem för Eurojust är viktigt för ett ständigt ömsesidigt informationsutbyte och för vägledning av de nationella myndigheterna antingen till det europeiska rättsliga nätverket eller Eurojust, beroende på de särskilda ärenden som behandlas.

Strukturerad information som överförs i tid är avgörande för att Eurojust ska kunna fungera effektivt. Man bör fokusera mer på att skapa ett speciellt kommunikationsnät för överföringen av personuppgifter. Det är extremt viktigt att se till att uppgifterna har ett lämpligt skydd när de används i de två organen.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Vid första anblick föreföll Armando Franças betänkande vara mer juridiskt och tekniskt än konkret. Men det framkom att denna rättsliga institution är fullständigt obekant för vissa medlemsstater. Genom betänkandet belyses också de skillnader som råder mellan det anglosaxiska och det kontinentala straffrättsliga systemet. Därför är det logiskt att vissa av mina kolleger kommer att invända mot betänkandet. Det betyder förstås inte att frågeställningarna inte är viktiga.

Vi i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater anser att rätten till en rättslig prövning är en grundläggande politisk rättighet. Men det har funnits fall där svaranden inte närvarat vid rättegången men domstolen ändå avkunnat dom. Utevarodomar i ett land har hittills inte erkänts i en annan medlemsstat. Genom detta förslag till beslut ser man till att sådana domar även kan verkställas i andra EU-medlemsstater, naturligtvis under vissa villkor. Ett sådant villkor bör vara att svaranden kallats inför rätta på ett riktigt sätt och att svaranden trots domstolskallelsen inte inställt sig till förhandlingarna. Det är vanligt att folk försöker undkomma rättvisan och en person som lagligen dömts i en EU-medlemsstat ska inte ha rätt att lugnt ströva omkring på gatorna i en annan medlemsstat.

Vi i PPE-DE-gruppen anser att föredraganden har lyckats harmonisera ändringsförslaget och lägga grunden för ett väl avvägt betänkande, och det vill jag tacka honom för.

Jag vill också säga en sak till, nämligen att det är rätt och riktigt att vi ser till att villkoren säkert är uppfyllda för rättvisa rättegångar men att vi också ska ta hand om brottsoffren.

Philip Bradbourn (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill bara yttra mig om Armando Franças betänkande om ömsesidigt erkännande av utevarodomar. Själva konceptet i förslaget är främmande för många medlemsstaters rättssystem, särskilt de som har ett rättssystem som bygger på rättspraxis.

I Storbritannien har vi under århundraden byggt upp vårt rättssystem enligt principen om prövning av straffets berättigande och svarandens rätt att inte bli dömd om han inte har möjlighet att försvara sig. Denna princip är innesluten i det välkända dokument jag har här – Magna Carta från 1215 – som har garanterat denna rätt i mitt land i över 800 år. Erkännande av utevarodomar går helt emot de grundläggande idealen i detta historiska dokument.

När det gäller en dom som ska avkunnas i en medlemsstat och sedan erkännas i en annan när en europeisk arresteringsorder har utfärdats, så aktualiserar verkligen detta frågan om huruvida en rättvis rättegång har ägt rum. Organisationen *Fair Trials International* ger i sitt dokument om detta förslag uttryck för mina farhågor

och lyfter fram, och jag citerar: "avsevärda farhågor om det utlämningsförfarande som ska tillämpas". Jag uppmanar er kolleger att granska förslaget kritiskt och tänka på hur det påverkar era väljare och deras rätt till en rättvis rättegång.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru talman! Ingen vettig människa vill göra livet lättare för brottslingarna men vi måste värja oss mot att frågan om rättvisa i EU reduceras till en minsta gemensamma nämnare. Med en sådan mångfald av rättsliga förfaranden, garantier och processer runtom i EU är det ofta just vad talet om att uppnå rättslig motsvarighet handlar om.

I Storbritannien är vårt rättssystem som bygger på rättspraxis ett helt annat när det gäller tillämpningen i praktiken, prejudikat och processer än de kontinentala rättssystemen. Så när jag ser betänkanden som grundar sig på sammanslagning av praxis för sammanslagningens skull måste jag oro mig.

Jag kan nämna betänkandet om ömsesidigt erkännande av utevarodomar. Det finns rent ut sagt ingen likhet mellan de mödosamma rättsliga försiktighetsåtgärder som vidtas innan någon döms i sin utevaro i Storbritannien och de mycket mer lättvindiga metoder som tillämpas i t.ex. Grekland eller Bulgarien. Därför håller jag inte med om att min brittiske väljare som döms där i sin utevaro ska få domen automatiskt erkänd i Storbritannien.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). - (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag vill bara tacka föredragandena och rådets ordförandeskap för de resultat man nått i detta skede där vi debatterar och förbereder texterna. Många av våra medborgare ifrågasätter EU:s mervärde i sitt dagliga liv. När det gäller rättssystemet så är det troligt att varje åtgärd för att förbättra denna grundläggande allmännyttiga tjänst kommer att förbättra synen på nyttan med EU när det handlar om medborgarnas säkerhet. Då är det särskilt viktigt att se till att beslut kan verkställas i hela EU och att hinder skaffas undan för verkställigheten på EU:s territorium. Det är syftet med de föreslagna texterna. Samtidigt som allmänhetens friheter respekteras kommer dessa åtgärder att göra de domar som avkunnats av de nationella domstolarna mer effektiva.

Kathalijne Maria Buitenweg (Verts/ALE). - (EN) Fru talman! Jag vill bara reagera på vad de brittiska tvivlarna uttryckt eftersom jag inte heller tycker att vi ska stifta lagar utifrån minsta gemensamma nämnare. Men då måste man också fundera över hur man vill stifta lagar, för om vi också är ense om att ha en gemensam strategi för att fånga brottslingar kan man inte stifta lagar genom enhällighet. Därför har nu allting kört fast i rådet.

Men jag förväntar mig hjälp därifrån genom en beslutsprocess med omröstning med kvalificerad majoritet, för annars sitter vi fast. Antingen isolerar man sig och vill inte samarbeta på det rättsliga området eller så går vi över till kvalificerad majoritet, för det är enda sättet att stifta lagar som verkligen betyder något.

Jacques Toubon (PPE-DE). - (FR) Fru talman! Jag måste upprepa vad Kathalijne Maria Buitenweg just sa. Den fråga som aktualiseras i texterna liksom i alla framsteg som gjorts på området de senaste 20 åren är enkel. Är det så som min kollega Jean-Paul Gauzès uttryckte det att vi i EU främst vill ta hänsyn till människors intresse, särskilt ärliga människor, eller till statens intresse och dess mekanismer? Det är uppenbart att EU-konstruktionen, vilket kanske är beklagligt men ändå ett faktum och ett positivt sådant i dagens värld, handlar om att se till att statens mekanismer i de 27 medlemsstaterna inte får gå före människornas intresse och särskilt säkerhetsintresset, vilket har skett alltför länge. Det är hela syftet med det europeiska projektet, annars finns det inget europeiskt projekt. Därför ska vi stödja rådet och dessa tre förslag.

Rachida Dati, rådets ordförande. - (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Era ord denna eftermiddag vittnar om hur stor vikt ni tillskriver dessa tre texter. De visar också ert engagemang för att se till att vi når framsteg i sak i det rättsliga samarbetet, särskilt det straffrättsliga, och som ni har påpekat, samtidigt som de grundläggande rättigheterna respekteras. Detta tudelade krav är av avgörande betydelse eftersom det utgör själva förutsättningen för att vi ska kunna bygga ett rättsligt område i EU med olika rättssystem och till och med olika juridiska organisationer. De garantier som ges i samarbetet med Eurojust och det europeiska rättsliga nätverket, även sådana som ges när utevarodomar verkställs följer klart en enhetlig logik. Därför vill jag tacka kommissionen och särskilt Jacques Barrot för stödet till ordförandeskapet. Som ni har angivit har ett flertal delar i dessa betänkanden fått rådets nästan enhälliga stöd. Som ni också sa har vi mycket arbete framför oss och det ska vi ta itu med tillsammans.

Jag vill även tacka Sylvia-Yvonne Kaufmann för betänkandet och för hennes anförande i dag eftersom bedömningen av det europeiska rättsliga nätverket är ett viktigt steg för att förbättra det straffrättsliga samarbetet. Det ska noteras att nätverket har varit viktigt och effektivt. Fru Kaufmann, ni betonade i dag igen

med all rätt förbindelserna mellan Eurojust och det europeiska rättsliga nätverket. Utvecklingen av dessa går hand i hand, något som också tagits upp flera gånger under det senaste mötet i Europeiska rådet.

Jag vill också rikta ett tack till Renate Weber för betänkandet och hennes viktiga bidrag. Hennes anförande i Toulouse i frågan var också briljant. Fru Weber, tack också för ert välkomnande. Jag vet att ni utträttat ett anmärkningsvärt arbete med alla andra som varit involverade i Eurojust. Ni nämnde också Lissabonfördraget. Jag förstår att ni hade föredragit att arbeta inom en annan institutionell ram, men i stället får vi ta oss vidare på basis av etablerad lagstiftning eftersom detta påverkar alla EU-institutionerna.

Herr França, i ert anförande framhävde ni behovet av att anta en gemensam ram för att verkställa utevarodomar. Det gjorde ni rätt i och det är ett sätt för våra rättssystem att bevisa sin effektivitet.

Fru Gebhardt, det finns ett grundläggande behov för samarbete mellan alla politiska och juridiska aktörer eftersom utmaningen för det straffrättsliga samarbetet i EU är att lära sig att arbeta tillsammans för att effektivt bekämpa brott i alla former. Jag vet att ni ivrigt förfäktar detta samarbete.

Jag vill nu vända mig till er som hyser tvivel om ett rättvisans EU och fruktar att vi äventyrar grundläggande rättigheter. Det är riktigt att vi under det tyska ordförandeskapet inte kunde enas om minsta processuella garantier. Som svar måste jag säga att rambeslutet om utevarodomar inrymmer rätten till förnyad prövning vilket är en grundläggande garanti. Resultatet av processen emotses med förväntan av domare, allmänna åklagare och rättsexperter som samarbetar till daglig dags och också av de offer som drabbats av de brottsformer som hela tiden anpassar sig och förändras. Vi måste visa att vi lever upp till dessa krav och därför införa effektiva och användbara verktyg. Vi måste bygga ett Europa som skyddar sina medborgare inom ett sådant rättsligt område.

Ordförandeskapet vet att vi kan räkna med ert fulla stöd för dessa tre texter. Vi uppskattar det och tackar alla som i dag visat intresse i dessa frågor.

Jacques Barrot, *vice ordförande för kommissionen*. – (FR) Fru talman! Jag vill stämma in i Rachida Datis tacktal, ordförande för RIF-rådet under det franska ordförandeskapet. Jag vill säga till Sylvia-Yvonne Kaufmann att hon har rätt i att insistera på uppgiftsskyddet. Jag vill också påminna henne om att förslaget till rådsbeslut om uppgiftsskydd faktiskt innehåller detaljerade regler som också ska tillämpas på den information som utbyts mellan det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter, men det är förstås något vi ska förvissa oss om.

Jag vill också säga till Renate Weber att om vi ska nå framgång med dessa texter så är förtroendet mellan medlemsstaterna och EU-organen naturligtvis mycket viktigt. Fru Weber, ni har med eftertryck argumenterat för detta.

Armando França har tydligt visat på betydelsen för den text om snabb verkställighet av domar som han var föredragande för. Jag vill betona att han gjorde det på ett väl avvägt sätt samtidigt som han bekräftade att det också finns möjlighet till förnyad prövning, vilket Rachida Dati nyss nämnde, och att rätten till försvar klart vidmakthålls. Jag vill säga något till Kathalijne Maria Buitenweg och Panayiotis Demetriou om de processuella rättigheterna. Jag ser processuella rättigheter som extremt viktiga för utvecklingen av ett gemensamt område för frihet, säkerhet och rättvisa. Kommissionen var besviken över att man inte kunde enas förra året om ett förslag till rambeslut om processuella rättigheter. Jag överväger nu nya initiativ på området som skulle kunna antas inom en nära framtid. Jag är fast besluten att komma vidare på det området, kanske genom att lägga fram ett nytt förslag om processuella rättigheter. Ni kan hur som helst vara säkra på att jag koncentrerar mig fullständigt på denna fråga.

Jag vill också säga till Evelyne Gebhardt, även om Rachida Dati redan har svarat på frågan, att vi talar om allvarlig brottslighet i nya former som kanske inte överensstämmer med den alltför snäva definitionen av organiserad brottslighet. Allvarliga brott måste också utgöra en aspekt av detta rättsliga samarbete som vi så gärna vill ha.

Jag har inte mycket att tillägga förutom att upprepa vad Jacques Toubon sa, nämligen att vi ska beakta svarandes intressen i EU och allas våra och våra landsmäns intressen för att se till att detta rättsliga samarbete visar sig mer och mer effektivt samtidigt som de mänskliga rättigheterna naturligtvis respekteras.

Jag vill i alla fall tacka parlamentet för kvaliteten på bidragen i denna viktiga debatt som markerar ett mycket positivt steg i utvecklingen av detta europeiska rättsliga område.

Fru talman, fru Dati! Tack för att ni drivit på Europeiska rådet som kunde nå samsyn på området och nå dessa politiska överenskommelser.

Renate Weber, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag vill som skuggföredragande för de två andra betänkandena säga ett par ord och tacka Sylvia-Yvonne Kaufmann för hur vi har arbetat tillsammans och även Armando França för hans arbete. Det fanns 57 kompromissändringsförslag i hans betänkande, vilket säger en del om den mängd arbete vi har lagt ned.

När det gäller betänkandet om utevarodomar, förmodligen den känsligaste aspekten, har det att göra med att när domar avkunnas i svarandens utvaro i vissa medlemsstater är lösningen att ha en förnyad prövning, som alltså är helt i linje med den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna (protokoll nr 7, artikel 2) och den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, medan andra länder endast erkänner rätten till överklagande.

Dessvärre handlar förslaget i betänkandet inte om att harmonisera dagens lagstiftning i de 27 medlemsstaterna. Även om vi ska sikta på att ha en EU-lagstiftning i framtiden har vi i dagsläget gjort vårt bästa, åtminstone genom att se till att svaranden även i händelse av överklagande åtnjuter samma processuella garantier som är inskrivna i artiklarna 5 och 6 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna.

Jag vill avrunda med att säga att för att principen om ömsesidigt erkännande av domar ska fungera väl krävs ett stort mått av ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna emellan, ett förtroende som måste bygga på en gemensam respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande principerna.

Armando França, föredragande. – (PT) Jag måste tacka ministern för hennes ord och också kommissionsledamoten och mina kolleger, både de som samtycker och de som misstycker, eftersom de senare ger mig möjlighet att här och nu klargöra ett par saker.

Men först vill jag säga detta. Både som europaparlamentariker och som advokat och medborgare är jag synnerligen nöjd med att i dag kunna stödja rådets förslag och våra ändringsförslag. Varför hoppas och ber jag om att rambeslutet ska antas och tillämpas? Svaret är att situationen i Europa är allvarlig och att vi måste vidta åtgärder utan vidare dröjsmål. Det finns många som redan har blivit dömda och som nu rör sig fritt genom EU utan att domstolarna är i stånd att verkställa de domar som har avkunnats i andra länder. Detta är allvarligt med tanke på brottslighetens utveckling i sig och säkerheten i EU, och det är av vikt att EU-institutionerna reagerar på detta.

I rambeslutet främjas särskilt principen om ömsesidigt erkännande och våra ändringsförslag som kommer från parlamentet ska läsas tillsammans med varandra. De lösningar som föreslagits när det handlar om att kalla personer inför rätta, reglerna om rätten att företrädas av ombud och om förnyad prövning eller överklagande måste ses i ett inbördes sammanhang. Alla dessa tekniska lösningar är sammanlänkade, och svarandes rätt att företrädas av ombud måste som vi ser det alltid garanteras under alla omständigheter.

Vi vet – och det bör sägas – vilka saker vi bör lämna därhän. Under dessa omständigheter anser jag att den lösning man funnit är en lösning vi måste anta. Det är både ett viktigt och stort steg framåt och ännu ett litet steg framåt. Allt enligt den gamla regeln som säger att det här är hur man bygger Europeiska unionen, det här är hur man bygger Europa.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Carlo Casini (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Lagstiftningsförslaget om utevarodomar måste antas för att bemästra allvarliga olikheter i behandling och den enorma handlingsfrihet som ges till de verkställande myndigheterna i de 27 EU-medlemsstaterna.

Detta är de mål som utskottet för rättsliga frågor självt stakade ut när vi presenterade vårt yttrande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Syftet med de fyra ändringsförslag som antogs enhälligt i maj och i princip övertogs av det ansvariga utskottet är att garantera en rättvis balans mellan den enskildes grundläggande rättigheter och friheter och behovet av ömsesidigt erkännande av domar.

Därför har det blivit helt nödvändigt att harmonisera våra rättsystem genom att i förslaget inkludera enhetliga kriterier som är erkända av så många EU-länder som möjligt i syfte att skapa rättslig klarhet. Detta är miniminormer för att förena garantier för att skydda svaranden med behovet av att bibehålla ett ändamålsenligt gränsöverskridande rättsligt samarbete. I vissa fall ges medlemsstaterna ändå det spelrum som behövs för att beakta särdragen i det egna rättsystemet.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skrifilig. – (EL) Europaparlamentet röstade för förslaget om EU-medlemsstaternas rättsliga myndigheters ömsesidiga erkännande av utevarodomar på straffrättsens område, dvs. domar som avkunnats i en annan medlemsstat i den tilltalades frånvaro.

Tillsammans med den europeiska arresteringsordern innebär detta att vem som helst kan häktas och dömas i en EU-medlemsstat där de ställts inför rätta och dömts i sin frånvaro, utan att över huvud taget ha fått veta eller ha insett att de blivit föremål för rättsliga åtgärder. Problemet är ännu större för medlemsstater som Grekland där rättssystemet, åtminstone för de allvarligaste brotten, inte ger möjlighet till rättegång i den tilltalades frånvaro. Denna förordning innebär att den tilltalades rätt till en rättvis rättegång allvarligt undergrävs. Rätten till ett ordentligt försvar försvinner. Detta har redan orsakat våldsamma reaktioner i rättsliga organ och sammanslutningar i hela EU.

Det börjar nu stå klart att harmoniseringen av medlemsstaternas straffrättsliga system och den överföring av straffrätten till gemenskapens behörighet som EU nu verkar för leder till kränkningar av grundläggande suveräna rättigheter och medlemsstaternas rätt att bestämma sina egna skyddsgarantier på kritiska områden som straffrättsliga förfaranden.

18. Användningen av informationssystemet för viseringar (VIS) enligt kodexen om Schengengränserna (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Mihael Brejc, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 562/2006 när det gäller användningen av informationssystemet för viseringar (VIS) enligt kodexen om Schengengränserna (KOM(2008)0101 - C6-0086/2008 - 2008/0041(COD)) (A6-0208/2008).

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill först och främst tacka föredraganden Mihael Brejc för hans arbete med detta förslag. Vi tar nu ett viktigt steg som kommer att göra det möjligt för oss att till fullo utnyttja de tekniska verktyg vi förfogar över för att säkra våra yttre gränser.

Det är oerhört viktigt att informationssystemet för viseringar (VIS) används för att säkra effektiva kontroller vid de yttre gränserna. Genom VIS får vi en tillförlitlig koppling mellan viseringsinnehavaren, viseringen och passet, så att användning av falska identiteter förhindras.

Alla fördelar med detta system kommer att nås först när biometri införs. Den aktuella rättsakten kommer, när den formellt antagits, att innehålla gemensamma regler för att garantera en effektiv och harmoniserad användning av VIS vid våra yttre gränser.

Utan gemensamma regler kan de gränsövergångar där VIS inte systematiskt används utnyttjas av olagliga invandrare och brottslingar. Genom en ändring av kodexen om Schengengränserna kommer dessa gemensamma regler att införas.

Jag kan därför till fullo stödja den kompromiss som nåtts och gratulera Europaparlamentet och rådet till överenskommelsen vid första behandlingen.

Mihael Brejc, föredragande. – (SL) Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans vänliga ord. Europaparlamentet deltar i ett medbeslutandeförfarande för ändring av förordningen om användningen av informationssystemet för viseringar. De ändringar av viseringssystemet som kommissionen först föreslog innebar en mycket noggrann inresek kontroll av tredjelandsmedborgare som behöver visering. Den skulle innefatta både den vanliga kontrollen av dokumentinnehavarens identitet och dessutom fingeravtryck. I förordningen ingår alla bestämmelser och villkor för sökningar som görs av de behöriga myndigheter som har hand om kontrollerna vid de yttre gränsövergångarna för att få tillgång till uppgifter för att kontrollera identiteten osv. Jag tänker inte gå närmare in på alla dessa kontroller.

Enligt denna förordning har gränskontrolltjänstemannen tillgång till informationssystemet för viseringar och kan där kontrollera alla uppgifter om passageraren vid gränsen, även fingeravtryck. Den föreslagna

bestämmelsen om systematisk fingeravtryckskontroll av tredjelandsmedborgare varje gång (jag vill understryka att det gäller varje gång) de reser in i Schengenområdet skulle definitivt förlänga väntetiden vid gränsövergångar, särskilt under turistsäsongen och i början och slutet av helger.

Eftersom EU är både en global ekonomisk makt och en intressant turistdestination för tredjelandsmedborgare, som naturligtvis behöver inresevisering, är det – eller var det – enligt min mening nödvändigt att göra lämpliga lättnader i förordningen. Jag föreslog därför slumpmässiga kontroller och fingeravtryck vid gränsövergångar. Därigenom ville jag uppmärksamma att viseringsinnehavaren fick sitt fingeravtryck taget en gång i samband med viseringsförfarandet, och sedan en gång till vid inresan i Schengenområdet för jämförelse och identitetskontroll.

Jag menar att en sådan rutin eller en så sträng bestämmelse är överdriven, för vi har faktiskt inga uppgifter om eller uppskattningar av antalet falska viseringar. Dessutom är det meningslöst och tidskrävande att ta fingeravtryck på personer som inte på något sätt är misstänkta. Trots att det finns separata fallor för EU-medborgare skulle mycket långa köer bildas vid gränsövergångar, där alla, både EU-medborgare och personer med visering, skulle få stå under helger och semestrar.

Vid detta parlamentssammanträde har vi ganska snabbt lyckats nå samförstånd om vissa undantag från dessa stränga bestämmelser, och en kompromiss kunde dessutom nås med rådet och kommissionen efter två trepartsmöten. Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor godkände förslaget med stor majoritet – ingen röstade mot och bara två ledamöter avstod från att rösta.

Kort sagt anser jag att det är en bra förordning eftersom den möjliggör smidiga gränsövergångar. Även när många människor köar gör gränskontrolltjänstemannen sin egen bedömning med utgångspunkt i förordningen, och om omständigheterna kräver det görs slumpmässiga kontroller. Beslutet att göra slumpmässiga kontroller fattas inte av tjänstemannen ensam utan främst av hans överordnade vid gränsen. Jag anser att vi har sett till att säkerhetsstandarderna är tillräckliga och samtidigt gjort det möjligt för passagerare att korsa gränsen på kortast möjliga tid.

Jag vill passa på att tacka rådet och kommissionens för deras utmärakta samarbete, och särskilt skuggföredragandena, i synnerhet Michael Cashman, för ett antal goda idéer och ett aktivt sökande efter en kompromiss.

Urszula Gacek, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Genom Schengenrådets utvidgning har gränskontrollerna avskaffats i större delen av EU, och dagligt resande inom dessa gränser har blivit enklare och snabbare för våra medborgare. Det innebär emellertid också att tredjelandsmedborgare som reser in i Schengenområdet i själva verket bara kontrolleras en gång, vid den yttre gränsen.

Våra medborgares bild av den olagliga invandringen handlar ofta om dramatiska scener med sjöodugliga och överfulla fartyg som tar sig över våra sjögränser, eller containerlastar med olyckliga – offer för människosmuggling – som korsar landgränserna. Verkligheten är dock mycket mer komplex. Omkring 50 procent av de olagliga invandrarna tar sig in i EU på laglig väg men blir kvar här när deras viseringar löpt ut. Dessutom är det mycket vanligt med falska handlingar, särskilt på flygplatser.

För att få ned antalet personer som olovligen stannar kvar och minska risken för att personer med falska handlingar släpps in kommer man i Schengenområdet att tillämpa ett harmoniserat och säkert system för att kontrollera viseringarnas giltighet och ta fingeravtryck. Men som alla medborgare som reser känner till leder ökad säkerhet till större olägenheter och längre väntetider vid gränserna för resenärer med ärligt uppsåt. Därför krävs också en viss pragmatism. Om det inte bedöms föreligga någon risk med anknytning till inre säkerhet och olaglig invandring, och trafikintensiteten vid en gräns gör att väntetiderna blir orimligt långa, kan man göra avkall på kravet av att ta fingeravtryck.

Detta mer flexibla system kan tillämpas i högst tre år, varefter systemets effektivitet utvärderas. Samtidigt som vi strävar efter att göra EU säkrare måste vi välkomna både affärsresande och turister. Jag anser att det föreslagna informationssystemet för viseringar ger den rätta balansen mellan dessa två målsättningar.

Michael Cashman, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för hans utmärakta arbete. De kompromisser vi nått med rådet är förnuftiga och effektiva, och det säger jag som ursprunglig föredragande för kodexen om Schengengränserna.

I begränsningen visar sig mästaren, så jag ska inte uppehålla er längre utan vill bara – som varje parlamentsledamot bör göra – tacka de två fantastiska assistenterna Renaud och Maris som arbetar tillsammans med mig och gör mitt arbete både trevligt och produktivt.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Som föredragande för informationssystemet för viseringar (VIS), och eftersom jag fortfarande arbetar med ändringen av de gemensamma konsulära anvisningar som ska reglera den faktiska insamlingen av de biometriska uppgifterna, är jag mycket intresserad av allt som rör informationssystemet för viseringar.

När vi fattade beslutet om VIS införde vi denna treårsperiod när sökningen kunde göras med hjälp av enbart viseringsmärket, utan fingeravtrycken i VIS. Men jag har något blandade känslor inför kompromissen. Jag stöder den därför att det är vad vi kunnat enas om. Men å andra sidan har kommissionen med rätta sagt att endast en biometrisk kontroll med säkerhet kan bekräfta att den person som vill resa in är den till vilken viseringen utfärdats, och därför bör en systematisk sökning i VIS göras för varje viseringsinnehavare, inklusive en biometrisk kontroll som görs av gränskontrolltjänstemännen. Undantaget och möjligheten till slumpmässiga kontroller oroar mig därför något.

Jag ser fram emot den rapport som ska läggas fram efter tre år, och vi måste se till att flexibiliteten inte blir ett kryphål, för om vi ska ha VIS måste vi givetvis tillämpa det på rätt sätt.

Tatjana Ždanoka, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Mihael Brejc för hans utmärkta betänkande. Vi har förståelse för hans synpunkt att sökning i VIS med hjälp av numret på viseringsmärket i kombination med verifiering av fingeravtryck kommer att ge upphov till många svårigheter. Vi välkomnar därför möjligheten att i undantagsfall söka i VIS utan verifiering av fingeravtryck.

Vi anser dock att betänkandet inte är tillräckligt långtgående. Undantaget bör i stället vara en allmän regel. Vi föreslår att sökning i VIS bör göras i undantagsfall, när det råder tvivel om identiteten. Det är väl känt att Verts/ALE-gruppen kraftigt motsätter sig ett allmänt införande av biometrik innan det är ställt utom rimligt tvivel att det är nödvändigt. Vi anser att det får avgörande konsekvenser för personuppgiftsskyddet och de grundläggande rättigheterna. Vi kan därför inte rösta för förordningen i det här skedet.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Förordningen innehåller förnuftiga bestämmelser om att biometriska kontroller systematiskt bör göras i informationssystemet för viseringar (VIS) för alla viseringsinnehavare. Det är det bästa och säkraste sättet att kontrollera att en visering är äkta. Det är därför beklagligt att parlamentet anser det nödvändigt att undergräva principen genom att införa en lista över situationer där det får räcka att kontrollera identifieringsmärket utan någon kontroll av de biometriska uppgifterna. Det finns då en risk för att biometriska kontroller i och med införandet av denna lista kommer att bli undantaget snarare än regeln. Jag vet naturligtvis att det är omöjligt att rutinmässigt göra biometriska kontroller i samtliga fall, men det bör definitivt vara regeln. Med hänsyn till kampen mot olaglig invandring och kampen mot terrorism och gränsöverskridande brottslighet kan vi inte tillåta en släpphänt och informell hållning i det här fallet.

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Herr talman! Även Ungern var givetvis mycket belåtet med att ansluta sig till Schengenområdet. Låt mig säga några ord till om detta ämne, när det gäller den olyckliga situation som uppstått vid gränsen mellan Ungern och Österrike. I många avseenden tar de österrikiska myndigheterna inte hänsyn till Schengensystemet. Trots att Ungern ingått i Schengenområdet i nästan ett år kräver man att ungrare som korsar gränsen ska visa pass och utdömer böter om de inte har något. Det här händer förstås inte särskilt ofta, men när det händer väcker det förståeligt nog och med rätta stor motvilja i den allmänna opinionen i Ungern. Till detta kommer olyckligtvis bruket att vid gränsen stänga vägar som funnits fram till i dag, för att hindra ungrare från att använda dem för att korsa gränsen utan pass i enlighet med Schengenavtalet. Jag hoppas att vi kommer att kunna sätta stopp för dessa oegentligheter från Österrikes sida. Tack.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag anser också att vår föredragande gett oss ett utmärkt betänkande, där både säkerhet och genomförbarhet beaktas. Vi har emellertid också hört att en av de viktigaste frågorna för framtiden är den om personer som olovligen stannar kvar, dvs. personer som reser in i EU på laglig väg men sedan stannar kvar och går under jorden när viseringen löper ut. Jag vill bara lägga till detta i debatten: för att in- och utresesystemet ska fungera på lång sikt måste vi ha systematiska kontroller. Vi kommer inte att kunna undvika dem, och vi måste titta på den här frågan vid EU:s yttre gränser.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag vill än en gång tacka er föredragande Mihael Brejc för att han har förståelse för förslaget främsta syfte, nämligen att säkra gränserna, men utan att glömma att det krävs tillräcklig flexibilitet vid dessa gränser. Jag anser att de två aspekterna kan kombineras och att ni har lyckats med det i denna text, som är resultatet av en utmärkt kompromiss. I likhet med vad Manfred Weber nyss sa vill jag tillägga att vi verkligen står inför ett problem när det gäller att öppna EU för alla som regelbundet vill resa in och ut, samtidigt som vi är relativt uppmärksamma på dem som – det måste

sägas – försöker fuska och missbruka reglerna. Detta dubbla krav på öppenhet och samtidigt korrekta förfaranden och respekt för lagen måste därför beaktas.

Jag vill tacka parlamentet för att vi får möjlighet att göra framsteg när det gäller att säkra våra gränser, samtidigt som vi behåller den nödvändiga flexibiliteten.

Mihael Brejc, föredragande. – (SL) Jag vill kommentera två motstridiga synpunkter: undantag som allmän princip och strikt efterlevnad av reglerna i kodexen om Schengengränserna.

Det är just den kompromiss vi nått som möjliggör rimliga gränsövergångar även när köerna är riktigt långa. Tänk er bara gränsövergången mellan exempelvis Slovenien och Kroatien en helg när mellan 50 000 och 60 000 personer ska passera, varav 10 000 har visering. Om fingeravtryck skulle tas på dessa 10 000 personer skulle de andra, som är EU-medborgare och kan korsa gränsen utan formaliteter, få vänta en dag eller två. Låt oss därför vara realistiska och inrätta ett strikt kontrollsystem med förnuftiga åtgärder för att få till stånd smidiga gränsövergångar.

Låt oss inte glömma att det i förordningen tydligt står så här, jag citerar: "*De behöriga myndigheter som ansvarar för kontrollen vid de yttre gränserna ... ska ... kunna göra sökningar på grundval av viseringsmärkets nummer i kombination med verifiering av viseringsinnehavarens fingeravtryck, dock endast för att kunna kontrollera viseringsinnehavarens identitet och/eller viseringens äkthet ...*". Gränskontrolltjänstemannen kommer därför att göra en kontroll i samtliga fall där det finns minsta tvivel. I alla andra fall kommer han, när det är många människor vid gränsen, att agera i enlighet med förordningen, som medger vissa undantag.

Vi får inte bygga en ny Berlinmur av tjänstemän och information. EU är och bör fortsätta att vara en global makt som är hänsynsfull mot sina egna medborgare och andra som reser in.

Jag vill tacka bland andra Michael Cashman och givetvis kommissionsledamoten för deras tålamod under arbetet med denna kompromiss.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Kinga Gál (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Vi är alla eniga om att kodexen om Schengengränserna måste ändras så att den blir förenlig med villkoren för informationssystemet för viseringar.

Kommissionens ursprungliga förslag är emellertid problematiskt, eftersom det innebär både att viseringarnas giltighet ska kontrolleras och att fingeravtryck ska tas när tredjelandsmedborgare korsar gränsen. Detta kan dock leda till enorm trängsel vid EU:s yttre gränser, framför allt vid gränsövergångsställen på land under semesterperioder eller helger.

Jag välkomnar därför föredragandens ändringsförslag, som går ut på att dessa kontroller inte ska göras systematiskt utan bara slumpmässigt, under väl definierade villkor och tidsbegränsningar.

Jag ber er att vid omröstningen i morgon stödja utskottets synpunkt att det måste vara möjligt att korsa våra yttre gränser utan långa väntetider, inte bara i princip utan även i praktiken.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), skriftlig. – (RO) Denna förordning utgör ett gensvar på behovet av att säkra och stärka EU:s gränser genom att göra kontrollen vid gränskontrollställena effektivare. Den viktigaste aspekten är dock införandet av gemensamma regler för harmonisering av informationssystemet för viseringar.

Även om vissa medlemsstater ansett att det kan bli obligatoriskt att använda VIS först när den tekniska utvecklingen möjliggör användning av bärbara enheter, med snabb överföring och viss kontroll, menar jag att föredragandens förslag att låta gränskontrolltjänstemannen välja om VIS ska användas eller inte är en lösning till dess att de tekniska systemen möjliggör snabb dataöverföring och systematisk användning.

Vi får inte heller glömma att en tillräcklig kontroll vid EU:s gränser skulle ge ökad inre säkerhet i medlemsstaterna och därmed bidra till kampen mot organiserad brottslighet och även terrorism. Vid sidan av den avsevärt ökade effektiviteten i gränskontrollerna skulle systematiska sökningar i VIS dessutom utgöra en grundläggande förutsättning för större flexibilitet i samband med viseringsansökningar.

19. Utvärdering av Dublinsystemet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Jean Lambert, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om utvärderingen av Dublinsystemet (2007/2262(INI)) (A6-0287/2008).

Jean Lambert, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill också tacka skuggföredragandena för deras stora intresse och engagemang, liksom alla som bidragit till detta betänkande.

Dublin II-förordningen är som ni vet en del av EU:s gemensamma asylsystem och avgör vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva och fatta beslut om en asylansökan. Dess verkan hänger också nära samman med ett korrekt genomförande av andra direktiv, t.ex. mottagningsvillkorsdirektivet och förfarandedirektivet.

I betänkandet från vårt utskott klargörs att Dublinförordningen, och systemet som helhet, bygger på ömsesidigt förtroende och tillförlitlighet – alla medlemsstater måste alltså fullgöra sitt ansvar.

Vi har ett antal farhågor som vi tar upp i betänkandet, men jag tänker givetvis inte ta upp alla här. Det handlar om kvaliteten på besluten inom ramen för asylsystemet, konsekvenserna för berörda personer och huruvida Dublin II-förordningen generellt sett är effektiv. Vilka problem innebär den för vissa medlemsstater? Skjuter vi bredvid målet och förenklar för mycket i denna komplicerade fråga?

I frågan om kvaliteten på besluten vet vi att det finns enorma skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller att göra en rättvis och grundlig prövning av ansökningar om skydd. Detta är orättvist både mot den berörda personen och mot andra medlemsstater. Det finns faktiskt ett par EU-medlemsstater där en asylsökande som verkligen fruktar för sitt liv skulle få lov att vara nästan självmordsbenägen för att söka asyl, för chansen att få ansökan beviljad skulle vara så liten och risken att skickas tillbaka därmed oerhört stor.

Från utskottets sida är vi alltså överens om att vi vill se systematiska åtgärder mot de medlemsstater som brister i det här avseendet. En majoritet i utskottet vill också att överföringar till sådana medlemsstater inom ramen för Dublinsystemet stoppas till dess att bristerna åtgärdats. Det finns dock ett ändringsförslag om denna fråga som vi ska rösta om i morgon.

För de personer som berörs vill vi se en klar förbättring av beslutens kvalitet och konsekvens. Vi vill att fallen prövas fullständigt efter en överföring och inte avslutas av procedurskäl (vår punkt 11). Vi vill att de som omfattas av Dublinförordningen ska få tydlig information, och vi vill också öka möjligheterna till familjeåterförening och införa en bredare definition av familj i det sammanhanget, så att exempelvis en underårig kan överföras för att bo med sin enda familjemedlem i EU, även om det är en kusin och inte ett syskon. Jag vet dock att det finns ett ändringsförslag även om detta.

Vi vill också ha tydliga förfaranden när det gäller underåriga, som endast bör överföras för att återförenas med sin familj. De bör t.ex. få ett ombud och ledsagas genom hela förfarandet, så att inget barn försvinner under transiteringen, vilket tyvärr har hänt vid flera tillfällen. Vidare vill vi ha en ökad tillämpning av den humanitära klausulen, t.ex. för dem som är särskilt utsatta.

Vi har farhågor när det gäller en eventuell utökad användning av Eurodac för andra ändamål än identifiering. Rådet och kommissionen bör vara medvetna om att parlamentet ser mycket allvarigt på sådana frågor.

När det gäller problemen är en av de frågor som också bekymrar oss att Dublin II kan sätta press på vissa medlemsstater som är första inreseland i EU för asylsökande – jag vet att andra kolleger kommer att gå närmare in på detta. Vi ber därför kommissionen att lägga fram förslag om ansvarsfördelning, som inte bara gäller ekonomiska frågor utan faktiskt innebär en lösning för medlemsstaterna och de personer som berörs.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Tillämpningen av Dublinsystemet utvärderades i tekniskt och politiskt hänseende under den debatt som inleddes 2007 till följd av grönboken om det framtida gemensamma europeiska asylsystemet.

Med utgångspunkt i slutsatserna från denna dubbla utvärdering har kommissionen för avsikt att före årsskiftet föreslå ändringar av Dublin- och Eurodacförordningarna, samtidigt som Dublinsystemets grundprinciper bibehålls. Syftet är att stärka både systemets effektivitet och skyddet av berörda personer.

Jag vill tacka parlamentet för att man tagit initiativ till denna debatt om de framtida ändringarna. Det artar sig till en konstruktiv och utan tvekan intensiv debatt. Kommissionen delar de farhågor om bristerna som

ni ger uttryck för i ert betänkande, fru Lambert. Den stöder slutsatsen att Dublinsystemets framgång är avhängig av ökad harmonisering av skyddsstandarder på EU-nivå. På så sätt kan vi garantera lika tillgång till skydd för alla asylsökande som överförs till andra medlemsstater.

Vi behöver både denna ökade harmonisering av medlemsstaternas asyllagar och även ett ökat praktiskt samarbete, vilket planeras under den andra etappen av det gemensamma europeiska asylsystemet.

Kommissionen planerar att tydligare ange vilka förfaranden och tidsfrister som ska iakttas och även att förbättra kvaliteten och tillförlitligheten hos uppgifterna i Eurodac-databasen.

Jag vill inte bli alltför detaljerad, men det stämmer att vi överväger ett antal ändringar. Det handlar bl.a. om att förbättra informationen till asylsökande, stärka rätten att överklaga, se till att asylsökande inte godtyckligen hålls i förvar, klargöra de villkor och förfaranden som gäller vid tillämpning av den humanitära klausulen, erbjuda fler garantier för underåriga utan medföljande vuxen och utöka rätten för asylsökande och personer som beviljats subsidiärt skydd att återförenas med sina familjer.

Även om utvärderingen av Dublinsystemet trots allt var positiv är det också sant att detta system lett till ytterligare bördor för vissa medlemsstater med begränsad mottagnings- och integrationskapacitet som samtidigt utsätts för ett högt migrationstryck på grund av sitt geografiska läge.

Kommissionen överväger möjligheten att tillfälligt upphäva Dublinbestämmelserna för en överbelastad medlemsstat och även att upprätta asylexpertgrupper som dessa något överbelastade medlemsstater kan kalla in.

Kommissionen noterar de vederhäftiga och konstruktiva rekommendationerna i parlamentets betänkande. Vi kommer att göra allt för att vidta nödvändiga åtgärder med anledning av de farhågor som parlamentet ger uttryck för i sitt betänkande om Dublinsystemets funktion och konsekvenser.

Tack, fru Lambert; tack, mina damer och herrar. Jag kommer att lyssna uppmärksamt på er, eftersom jag är övertygad om att förbättring av asylrätten är en viktig fråga för framtiden och faktiskt också för vår föreställning om ett EU som förblir troget sin tradition att välkomna människor.

Simon Busuttil, för PPE-DE-gruppen. – (MT) Den här lagen måste ändras. Låt mig försöka förklara varför. När lagen infördes var syftet att alla som söker asyl – dvs. ber om skydd – skulle kunna göra det i det första land de kom till. Det verkar rimligt, men när lagen infördes var det ingen som kunde föreställa sig att många människor i vår tid skulle komma till EU eller en medlemsstat med båt, korsa Atlanten eller Medelhavet för att ta sig till EU. Det var aldrig tanken med förordningen, och nu tvingas länder i denna situation att välkomna dessa människor som kommer med båt, under orimliga, svåra och allvarliga förhållanden. Det gläder mig att höra kommissionsledamot Jacques Barrot säga här att en av möjligheterna till ändring av denna förordning består i ett tillfälligt upphävande för de länder som bär en oproportionerlig del av en viss börda. Det är det vi behöver – antingen det eller en välfungerande solidaritetsmekanism som innebär att invandrare som kommer till ett land som bär en sådan börda kan fortsätta till ett annat EU-land. Denna ändring är absolut nödvändig och måste komma till stånd snarast möjligt.

Martine Roure, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Dublinsystemet måste tillämpas för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan. Det är dock ett djupt orättvist system. Det händer därför att asylsökande skickas tillbaka till en medlemsstat som man vet kommer att avslå deras asylansökan, trots att den medlemsstat där de påträffades skulle ha beviljat dem flyktingstatus. Det är den första orättvisan.

Systemet innebär dessutom ett solidaritetsproblem medlemsstaterna emellan. Det är väl känt att medlemsstater som ligger vid EU:s yttre gränser bär en större börda. När vi återvänt från Malta krävde vi att själva principen bakom Dublinsystemet skulle omprövas. Vi anser att den medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan inte nödvändigtvis behöver vara det första land som den asylsökande kommer till. Prövningen av asylansökningar måste präglas av solidaritet.

Vi har konstaterat allvarliga brister, särskilt när det gäller skyddet av underåriga utan medföljande vuxen. Vi har sett att medlemsstater inte i tillräcklig utsträckning tillämpar de instrument som gör det möjligt för underåriga att återförenas med familjemedlemmar i en annan medlemsstat. Vi vill också att underåriga ska kunna förenas med exempelvis föräldrarnas syskon i en annan medlemsstat, i stället för att lämnas att klara sig själva. Vi måste därför bredda definitionen av familjen.

Slutligen beklagar vi djupt att vissa medlemsstater så gott som systematiskt håller personer som väntar på överföring inom ramen för Dublinsystemet i förvar. Vi vill påpeka att dessa personer ansöker om

internationellt skydd och att deras ansökan ännu inte prövats närmare. Utvärderingen av Dublin II-förordningen måste därför ge oss möjlighet att åtgärda de allvarliga brister som vi konstaterat vid våra besök på anläggningarna för kvarhållande. Vi har besökt många sådana anläggningar, och jag måste säga att vi har varit rätt upprörda efter en del av besöken.

Jag måste påminna er om att syftet med Dublinförordningen är att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan. Förordningen måste medge tillgång till asylsystemet och garantera att en medlemsstat prövar varje asylansökan grundligt.

EU får inte bortse från sitt ansvar gentemot tredjeländer. Unionen måste garantera att asylrätten skyddas.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Först och främst vill jag tacka föredraganden för ett generellt sett balanserat arbete. Jag vill därför inte ägna mig åt hårklyverier över detaljer. Om vi ska vara helt ärliga är utvärderingen dessutom redan rätt gammal.

Den främsta prioriteringen, åtminstone som gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa ser det, är att se till att uppgifterna från medlemsstaterna håller samma standard. Först då blir en riktigt bra och effektiv utvärdering möjlig. Medlemsstaterna måste verkligen arbeta med detta, naturligtvis med nödvändig vägledning från Europeiska kommissionen.

Det är viktigt att betona att vi inte, med utgångspunkt i de uppgifter om överföringar som erhållits, kan sluta oss till att Dublinsystemet i sig resulterar i en oproportionerlig överföringsbörda för de medlemsstater som ligger vid EU:s yttre gränser – här har jag givetvis ett annat perspektiv än Martine Roure. Som föredraganden och även kommissionsledamoten sa innebär dessa medlemsstaters geografiska läge givetvis att de drabbas av en avsevärd börda. Det är just därför som ALDE-gruppen hela tiden förordat en obligatorisk mekanism för ansvarsfördelning som komplement till Dublinsystemet, inte bara när det gäller ekonomiska och materiella resurser utan även när det gäller att sätta in personal på fältet. Alla 27 medlemsstater bär ju faktiskt ansvaret för vad som händer vid EU:s yttre gränser.

Jag är också mycket förbryllad, herr kommissionsledamot, över vad ni exakt menar med möjligheten till tillfälligt upphävande. Vad innebär det? Betyder det att den asylsökande kan välja vilken medlemsstat han vill åka till, att han är fri att resa vidare? I så fall skulle det allvarligt undergräva det politiska budskap som är förknippat med Dublinsystemet. Kort sagt: satsa på den obligatoriska solidaritetsmekanism som vi förordat hela tiden.

Slutligen – om EU vill behålla sin trovärdighet måste vi faktiskt ha en tillräcklig och jämn skyddsnivå i alla 27 medlemsstater. Vikten av ett ordentligt gemensamt asyلفörfarande och motsvarande status kan inte nog betonas.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Jean Lamberts betänkande ger oss anledning att allvarligt överväga denna fråga. De omständigheter som beskrivs i betänkandet är oroande. Europeiska kommissionen fortsätter visserligen med nya initiativ i fråga om asyl och laglig invandring, men genomförandet tycks inte kunna kontrolleras. Kostnadsberäkningen, uppgifterna om asylansökningar och hanteringen av personuppgifter är alla bristfälliga. Det är en oroväckande slutsats, tycker jag. Om Dublinsystemet inte ens i dag fungerar som det ska, hur blir det då när vi får de nya invandringsinitiativen? Kan parlamentet förlita sig på att rådet och kommissionen gör ett ordentligt arbete med kostnadsberäkningen? Och kommer skyddet av personuppgifter att tas på allvar?

Jag skulle väldigt gärna vilja veta vad rådet drar för slutsatser av Jean Lamberts betänkande. Det står klart för mig att Dublinsystemet ännu inte är fulländat. Kan rådet undersöka om uppgiftsutbytet kommer att fungera korrekt i samband med de nya initiativen i fråga om asyl och migration?

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Herr talman! Dublin II-systemet för beviljande av asyl bör långt om länge ses över. För det första är det inte i sanning europeiskt – det garanterar inte verklig solidaritet och stöd för de medlemsstater som tar emot oproportionerligt många asylsökande på grund av sitt geografiska läge.

Det andra och viktigare skälet till att systemet bör ses över är att ett sådant oproportionerligt antal ofta utgör ett direkt hot mot de humanitära principerna och skyldigheten att behandla människor som kommer till våra gränser för att söka skydd med värdighet.

Vi vet att många medlemsstater ibland antingen har goda skäl för att inte kunna fullgöra sina skyldigheter i enlighet med förordningen eller, i värsta fall, gömmer sig bakom bristande europeisk solidaritet för att motivera till och med grova kränkningar av mänskliga rättigheter från deras myndigheters sida.

Praxis som förvar av underåriga under oacceptabla förhållanden och kollektivt avslag av asylansökningar av politiska skäl kan inte motiveras med bristande solidaritet. Vi vet emellertid också att andra medlemsstater som inte har sådana problem anser att de fullgjort sina humanitära skyldigheter om de kritiserar andra stater. Men vi hör ingenting om solidaritet.

Dublin II har alltså i praktiken lett till en rad anklagelser och motanklagelser medlemsstaterna emellan. De enda verkliga förlorarna är de asylsökande. Det är därför av avgörande betydelse att vi upprättar ett verkligt gemensamt europeiskt asylsystem.

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

Talmannen. – Debatten kommer att återupptas efter debatten om Georgien.

20. Situationen i Georgien (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om situationen i Georgien.

(FR) Jag vill hälsa den franske utrikesministern, rådets ordförande och den tidigare ledamoten av Europaparlamentet Bernard Kouchner välkommen. Jag hälsar också statssekreteraren för EU-frågor Jean-Pierre Jouyet välkommen. Jag hälsar i synnerhet den ansvariga kommissionsledamoten Benita Ferrero-Waldner välkommen. Jag välkomnar även Jacques Barrot, som tyvärr lämnar oss.

Europeiska rådets möte har just avslutats, men minister Bernard Kouchner kommer säkert själv att berätta allt om det.

Bernard Kouchner, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Ni har haft vänligheten att vänta tills Europeiska rådets extra möte avslutats, och jag har alltså skyndat hit för att berätta för er om resultaten. Vi, det franska ordförandeskapet, ville omedelbart informera er om de beslut som fattats, inte bara för att vi vill hålla er kontinuerligt underrättade om vårt arbete utan även för att Europaparlamentet de senaste månaderna har visat sig oerhört aktivt i Georgienfrågan. Tack, herr kommissionsledamot.

Vi vill tacka er för detta intresse och även informera er om vad som hände i rådet den 13 augusti och vid utrikesministrarnas möte den 20 augusti. Jean-Pierre Jouyet är här för att redogöra för våra preliminära slutsatser därifrån.

Jag vill erinra er om att konflikten började för 20 år sedan, 1991/1992. Det senaste skedet i denna konflikt inleddes dock natten mellan den 7 och den 8 augusti. Det är lämpligt att titta närmare på just detta utbrott. Journalister och historiker måste granska händelserna och deras utveckling i Ossetien, särskilt i Tschinvali, huvudorten i Sydossetien.

Striderna rasade den natten och sedan den 9 och 10 augusti. Vi beslutade tillsammans med min finländske kollega utrikesminister Alexander Stubb, som också är ordförande för OSSE, att åka till Tbilisi söndagen den 10 augusti. Vi föreslog president Michail Saakasjvili ett eldupphöravtal, som han godtog.

Eftersom det är viktigt ska jag i korthet redogöra för våra iakttagelser där, vad vi såg i Gori och på vägarna i samband med den smärtsamma händelse som de ryska truppernas intåg och snabba frammarsch utgjorde. Det första jag kan säga är att vi fruktade de ryska truppernas ankomst till Tbilisi. Trupperna befann sig i Gori, bara 45 eller 50 km från Tbilisi. Vägen var rak och det fanns få hinder. Vi trodde därför, med viss rätt, att de ryska trupperna som de uppgett hade som mål att besvara provokationen och befria Sydossetien, men också att nå Tbilisi och tvinga fram ett nytt styre.

Det var därför helt avgörande – trodde vi åtminstone – att få trupperna att stanna upp och striderna att upphöra så snart som möjligt. Eldupphör snarast möjligt var vårt mål.

Jag mötte president Nicolas Sarkozy i Moskva dagen därpå. Efter att ha talat med flyktingar på den georgiska sidan och med offer som jag träffade på sjukhuset i Gori var dock jag och det franska ordförandeskapet angelägna om att innan dess lyssna på berättelserna från flyktingar på den andra sidan, i Nordossetien, som kommit till Sydossetien efter bombningarna i Tschinvali natten mellan den 7 och 8 augusti. Jag fick höra tyvärr höra liknande berättelser om lidande, men med mycket olika tolkningar.

Vi mötte president Sarkozy i Moskva för långa diskussioner – de pågick i fem timmar – mellan president Dmitrij Medvedev, premiärminister Vladimir Putin, utrikesminister Sergej Lavrov, president Sarkozy och mig.

När dessa hårda diskussioner avslutats hölls en presskonferens där president Sarkozy och president Medvedev redogjorde för de sex punkterna i det franska avtalet, som sedan skulle tas till Tbilisi för godkännande, eftersom ändringar gjorts mellan vårt första besök och det som skulle bli vårt sista besök i Tbilisi dagen därpå.

Två ändringar godtogs av president Medvedev, särskilt en punkt om den slutliga statusen som vi inser att han inte ville ha med.

Eldupphöravtalet godtogs av president Saakasjvili tack vare denna medling som även om den inte var fulländad åtminstone var snabb, det måste ni i alla fall medge – i en sådan situation är inget fulländat. Medlingen möjliggjorde därför en effektiv vapenvila, med några få sorgliga undantag. På fältet började de ryska trupperna sitt tillbakadragande den 21 augusti – det var den andra av dokumentets sex punkter. Det skedde visserligen nästan åtta dagar senare. Det förekom dock rörelser som tolkades annorlunda, vilket alltid händer, när några stridsvagnar åkte i en riktning och sedan också i en annan.

Tillbakadragandet har ännu inte slutförts. Jag är faktiskt inte säker på om det har slutförts men det har definitivt inte genomförts till fullo. Kriget tog slut ganska snabbt – den 10 och 11 augusti upphörde de huvudsakliga krigshandlingarna, åtminstone enligt vissa observatörer, bl.a. vår franske ambassadör Erik Fournier som är där. Vad som däremot inte upphörde var de förödande handlingarna av den ossetiska och den abchaziska milisen, som följde efter de ryska trupperna, plundrade och till och med dödade. Jag måste dock säga, om än med största försiktighet, att skadorna inte blev omfattande. Jag måste också säga att inte heller bombningarna orsakade omfattande skador. Alla skador är givetvis mycket allvarliga och alltför stora och får alltid alltför många offer, men jämfört med vad som beskrivits för oss har skadorna inte varit så omfattande som vi fruktar, och det är definitivt bra.

Vad vi inte fått klart för oss men bör få veta eftersom rapporterna varit väldigt ensidiga, är vad som hände i Ossetien. Vi kunde relativt snabbt skaffa oss en bild av situationen i Georgien, men det gick inte att komma in i Ossetien, i alla fall inte med lätthet, och bara några få personer har lyckats ta sig dit. De har alla lämnat olika redogörelser.

Vapenvilan, som var den första av de sex punkterna, trädde alltså i kraft omedelbart och var effektiv. Det skedde ett tillfälligt och ett permanent eldupphör. Den andra punkten gällde tillbakadragandet av trupperna. Det angavs att tillbakadragandet för de georgiska truppernas del innebar ett tillbakadragande till kasernen och för de ryska truppernas del ett tillbakadragande bakom de linjer som hölls före krisen. Det fanns även ett antal andra punkter, bl.a. tillgång till humanitärt bistånd för alla offer. De specifika punkter som orsakade svårigheter var punkterna 5 och 6. Under våra förhandlingar upprättades en zon längs gränsen mellan Sydossetien och Georgien där ryska patruller tillfälligt kunde tolereras, medan man väntade på att observatörer från OSSE eller EU skulle anlända. Det behövdes då en klargörande skrivelse från president Sarkozy, som offentliggjordes efter överenskommelse med president Saakasjvili. Enligt denna skrivelse gällde detta i direkt anslutning till gränsen. Eftersom denna gräns på sina håll bara ligger två kilometer från huvudvägen genom Georgien var detta ingen enkel fråga. På flera punkter hade man därför kommit överens i väntan på de internationella observatörerna – och det angavs tydligt i texten. Ordet "observatörer" användes i stället för "fredsbevarare". Allt detta måste anges mycket tydligt. Punkt 6, som på sätt och vis var viktigast, gällde den politiska överenskommelsen och de internationella diskussioner eller förhandlingar som lett fram till den. Avtalet undertecknades av president Saakasjvili med bistånd av Condoleezza Rice, för det första dokumentet undertecknades först men ändrades sedan. Sedan hade vi det dokument som vi kommit överens om med president Medvedev och slutligen det tredje och sista dokumentet, som vi kommit överens om med president Saakasjvili men som vi inte fick honom att underteckna. Det var vid midnatt eller ett på natten som en stor demonstration ägde rum. Vi lyckades inte få honom att underteckna dokumentet, så vi fick honom sedan att underteckna detta, efter ett par korrigeringar, med bistånd av Condoleezza Rice. Hon passerade Paris och kom för att träffa oss och vi anförtrorde henne då dokumentet så att det kunde undertecknas av president Saakasjvili – det handlade alltså om det slutliga dokumentet med sex punkter. Det ledde omedelbart till eldupphör! Det mindre omedelbara resultatet, även om det kom mycket snabbt, var det ofullständiga tillbakadragandet av de ryska trupperna. Vi, de 27 EU-länderna och framför allt Europaparlamentet, kommer nu noga att övervaka de övriga punkterna, eftersom dokumentet just godtagits. Jag vill erinra er om att slutsatserna från det första extra mötet i rådet för yttre förbindelser redan godkänts av de 27 medlemsstaterna och gick ut på att EU skulle finnas där på fältet. Vi har sedan dess gett Javier Solana i uppdrag att gå vidare med denna del av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Två eller fyra franska observatörer har

redan skickats i regi av OSSE, som redan var på plats. Vi hoppas att fler observatörer kommer att släppas in eftersom president Medvedev i går, i ett samtal med president Sarkozy, uppgav att han skulle godta och till och med välkomna observatörer från EU. Vi arbetar vidare med detta. Ett oerhört snabbt resultat kunde därför nås. Efter tre dagar upphörde stridigheterna och de trupper som hotat Tbilisi gjorde halt. Sedan, efter åtta dagar, drogs de ryska trupperna tillbaka till Ossetien och Abchazien, med en del rörelser innan dessa åtta dagar gått.

Jag är nu definitivt beredd att besvara alla era frågor, som säkert är många och kommer att hålla oss kvar här mycket länge, och jag kommer att göra det med glädje. Men jag har glömt att säga ett par ord om det dokument som nu godtagits. Jag vill erinra er om att det tidigare hållits ett liknande extra möte i rådet, i augusti 2003, då om situationen i Irak. Under det extra mötet kom EU:s enighet till skada, minst sagt. Nu 2008 har vi förblivit eniga och det var inte så svårt som vi trodde att föreslå en text och få den accepterad av dem som absolut ville ha sanktioner – av vilket slag och varför? – och dem som absolut ville upprätthålla en dialog med Ryssland, utan sanktioner. Ni kommer att se att texten innehåller ett kraftfullt fördömande men att dörren lämnas öppen eftersom vi inte ville ha något nytt kallt krig, som vissa föreslagit. Vi ville upprätthålla förbindelserna så att de politiska förhandlingar som vi ser som grundläggande kunde fortsätta.

Vi kallade till detta möte i Europeiska rådet därför att Frankrikes president, som också är Europeiska rådets ordförande, ansåg att krisen i Georgien var allvarlig och direkt berörde alla européer. Varken Georgien eller Ukraina är givetvis med i EU. Det var emellertid flera medlemsstater som också ville ha mötet, som det var vår uppgift att arrangera. Jag menar att det var verkligt inspirerande för oss, eftersom ingen annan utanför EU enligt vår mening kunde ha gjort detta. Det var EU som måste ta sig an hela denna fråga. Det betyder inte att vi stod ensamma, så var det inte alls, men det var upp till oss att ta initiativet och visa att EU reagerar, särskilt i en situation där de institutionella problemen ännu inte lösts. EU har därför på högsta nivå uppvisat enighet och en vilja att påta sig sitt fulla ansvar. Jag anser att detta är ett verkligt framsteg jämfört med den likartade situationen 2003.

Vilka var de huvudsakliga resultaten av detta rådsmöte? Ni kan tydligt se i texten att vi fördömer de militära insatserna och Rysslands oproportionerliga reaktion. En del ville att de provokationer som antagligen föregick bombningarna av Tschinvali skulle kritiseras. Det skulle vara mycket lätt att kritisera än den ena, än den andra sidan, men vad som egentligen räknas när man försöker genomföra ett fredsuppdrag är att var och en av sidorna går med på att upphöra med stridigheterna. Rysslands oproportionerliga reaktion framhölls därför. Det är återigen de som finns på plats som måste berätta vad som egentligen hände. Det är sant att detta inte var någon framgång för Georgien, som från många olika håll, framför allt av amerikanerna, varnats för att provocera fram en sådan reaktion även om Georgien självt provocerades. Reaktionen skulle nämligen vara väl förberedd – det var jag helt omedveten om. När jag besökte de ryska flyktingarna på den andra sidan, i Nordossetien, såg jag gigantiska konvojer av stridsvagnar och militärfordon som var på väg mot gränsen. Var de förberedda eller inte? Det får ni ta reda på själva, men det verkar ju inte som om de var särskilt långt borta.

Ni kan därför i texten se vårt fördömande av de militära insatserna och den oproportionerliga reaktionen, det enhälliga fördömandet från de 27 medlemsstaternas stats- och regeringschefer av erkännandet av Abchaziens och Sydossetiens självständighet, och påminnelsen om EU:s engagemang för Georgiens självständighet, suveränitet och territoriella integritet, som erkänns i internationell rätt och i resolutioner från FN:s säkerhetsråd. Ni kan se bekräftelsen i det centrala dokumentet – det finns ju inget annat – av det sexpunktsavtal som nåddes den 12 augusti och som enligt Europeiska rådet måste genomföras till fullo. Ni kan se vårt beslutsamma åtagande om att genomföra denna färdplan. Ni kan se att EU är berett att medverka i den internationella övervakningsmekanismen enligt punkt 5 i avtalet, både genom ett OSSE-uppdrag och genom ett åtagande inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, som jag redan nämnt. Villkoren för denna medverkan måste fastställas, men det är på väg att ske och jag tror också att det går mycket snabbt.

Jag tänker inte i detalj gå in på alla olika synpunkter, men jag vill upprepa att de inte skilde sig åt i grunden. Det handlade om nyansskillnader: Utgör erinran om internationell rätt och förbudet mot att ändra ett grannlands gränser med våld en sanktion? Nej, det är inte någon sanktion. Det är ett grundläggande krav. Därför fanns det inte så många meningsskiljaktigheter. Det fanns krav på att ta med denna erinran som vi i slutändan godtog, och vi tog med den därför att det, som ni vet, kommer att hållas ett möte mellan EU och Ukraina den 9 september. Den 8 september kommer vi dessutom att återvända till Moskva tillsammans med José Manuel Barroso, Javier Solana och president Nicolas Sarkozy. Vi planerar därför ett möte i Moskva och ett i Tbilisi den 8 september – först Moskva, sedan Tbilisi alltså – då vi hoppas kunna konstatera att de ryska trupperna har dragit sig tillbaka bakom de angivna linjerna, dvs. på andra sidan gränsen mellan Ossetien

och Georgien. Vi hoppas också kunna konstatera att de återstående kontrollpunkterna kring hamnen i Poti och längs gränsen mellan Ossetien och Georgien men på georgiskt territorium har ersatts eller inom en omedelbar framtid kommer att kunna ersättas med internationella observatörer. Det är vad vi förväntar oss.

Alla har samtyckt till detta möte, som därför innebär att genomförandet av sexpunktsavtalet fullgörs. Det är mot den bakgrunden vi kommer att bedöma den goda viljan och den politiska uppföljningen, som är avgörande för att vi sedan ska föreslå en konferens. Det blir en internationell konferens med deltagande av ett antal partner så att de politiska förhandlingarna kan inledas. Det är rimligt eftersom FN i nästan 20 år har engagerat sig i frågan, om än mer i Abchazien än i Ossetien. Dmitrij Medvedev har också, vilket är mycket positivt, samtyckt till att flyktingarna får återvända, och inte bara de flyktingar som gett sig av efter händelserna nyligen, dvs. den senaste månaden, utan de som gett sig av sedan 1990-talet. Ni tycker kanske att det i själva verket är högst diskutabelt – var är de, kan de återvända, behöver de återvända, vill de återvända osv. Men om vi talar om människors rätt till självbestämmande bör vi notera att alla dessa flyktingar kom från antingen Abchazien eller Ossetien. Detta har godtagits och vi får vänta och se hur långt avtalet kan genomföras.

Jag ska nu ta upp några frågor som jag tycker att vi kan diskutera. Jag tänker nämna de punkter som ändrats i någon mån, för de övriga kan ni själva se, t.ex. "allvarligt oroat över den öppna konflikten ..." osv. I texten anges att Europeiska rådet starkt fördömer Rysslands ensidiga beslut att erkänna Abchaziens och Sydossetiens självständighet. Det beslutet är oacceptabelt, och Europeiska rådet uppmanar andra stater att inte erkänna denna utropade självständighet och ber kommissionen att undersöka de praktiska konsekvenser den får. Rådet erinrar om att en fredlig och varaktig lösning på konflikten i Georgien måste bygga på fullständig respekt för de principer om självständighet, suveränitet och territoriell integritet som erkänns i internationell rätt, slutakten från Helsingforskonferensen om säkerhet och samarbete i Europa och de tre resolutionerna från FN:s säkerhetsråd. Det betonas att alla europeiska stater har rätt att fritt fatta beslut om sin utrikespolitik och sina allianser osv. Europeiska rådet gläder sig åt att det sexpunktsavtal som kunde ingås den 12 augusti tack vare EU:s medlingsinsatser har lett till eldupphör, bättre leveranser av humanitärt bistånd till offren och ett omfattande tillbakadragande av de ryska militära styrkorna. Genomförandet av planen måste slutföras. Det har inte diskuterats.

Jean-Pierre, du sa något till mig om den engelska ändringen i fråga om Georgien. Hos mig stod det så här: EU har redan gett nödbistånd. Unionen är beredd att ge stöd för återuppbyggnad i Georgien, även i regionerna Sydossetien och Abchazien. Den är redo att stödja förtroendeskapande åtgärder och utveckling av regionalt samarbete. Den beslutar också att intensifiera sina förbindelser med Georgien, inklusive viseringslättnader och ett eventuellt upprättande av ett fullständigt och heltäckande frihandelsområde så snart villkoren är uppfyllda. Den kommer att ta initiativ till att inom kort sammankalla en internationell konferens för att stödja återuppbyggnaden i Georgien och uppmanar rådet och kommissionen att börja förbereda denna konferens. En annan fråga är hur den pågående krisen påverkar hela regionen och det regionala samarbetet. När det gäller punkt 8: Europeiska rådet beslutar att utse EU:s särskilda representant för krisen i Georgien och uppmanar rådet att vidta nödvändiga åtgärder. Vi kommer att lägga till följande: Den senaste tidens händelser tydliggör behovet av att EU intensifierar sina insatser med avseende på en trygg energiförsörjning. Europeiska rådet uppmanar rådet att tillsammans med kommissionen undersöka vilka initiativ som bör tas i detta syfte, särskilt när det gäller diversifiering av energikällor och försörjningsvägar. Till sist har slutet, på begäran av Tyskland, Polen och ett antal andra länder, följande lydelse: Vi uppmanar Ryssland att ansluta sig till oss och göra detta grundläggande val för att gynna det ömsesidiga intresset, förståelsen och samarbetet. Vi är övertygade om att det ligger i Rysslands eget intresse att inte isolera sig från Europa. EU har för sin del visat sig villigt att ingå partnerskap och samarbete, i enlighet med de principer och värderingar det grundas på. Vi förväntar oss att Ryssland agerar ansvarsfullt och fullgör alla sina åtaganden. EU kommer att förbli vaksamt; Europeiska rådet uppmanar rådet att tillsammans med kommissionen grundligt undersöka situationen och de olika aspekterna av förbindelserna mellan EU och Ryssland. Denna utvärdering måste börja nu och fortsätta. Europeiska rådet uppdrar åt sin ordförande att fortsätta diskussionerna med sikte på full tillämpning av sexpunktsavtalet. Europeiska rådets ordförande kommer i det syftet att åka till Moskva den 8 september, tillsammans med kommissionens ordförande och den höge representanten. Möten gällande förhandlingarna om partnerskapsavtalet kommer att skjutas upp till dess att trupperna dragits tillbaka till de positioner de hade före den 7 augusti. I punkt 3 görs ett litet tillägg: Rådet avvaktar resultaten av det kommande toppmötet mellan EU och Ukraina. I väntan på toppmötets resultat kommer vårt institutionella samarbete med Ukraina att intensifieras och trappas upp.

(Applåder)

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr rådsordförande, mina damer och herrar! Först och främst vill jag välkomna Europaparlamentets politiska engagemang för Georgien. Jag vill också

till att börja med gratulera det franska ordförandeskapet till dess insatser, särskilt de snabba åtgärder som vidtogs i samband med krisen.

Det stämmer att EU har visat sig effektivt, genom att förhandla fram en vapenvila och snabbt ge humanitärt bistånd, särskilt från kommissionen. Dagens möte i Europeiska rådet var enligt min mening mycket betydelsefullt, och eftersom de frågor som denna konflikt har gett upphov till är så komplicerade måste EU reagera kollektivt och genom ömsesidig överenskommelse komma fram till ett lämpligt gensvar. Jag ska fatta mig kort eftersom så mycket redan sagts.

Som jag ser det innebar vårt möte i dag att vi sände ett mycket tydligt budskap i Georgienfrågan till både Georgien och Ryssland när det gäller vår förmåga att reagera på krissituationer och EU:s enighet. Det är vad vi alltid har efterfrågat.

För det andra kommer vår enighet också till uttryck i försvaret av våra värden. Sedan krisen inleddes har kommissionen, som jag redan sagt, bidragit till EU:s insatser för att stabilisera den humanitära och säkerhetsmässiga situationen i Georgien på ett, som jag tror, ganska betydande sätt.

När det gäller humanitärt bistånd ställde vi genast 6 miljoner euro till förfogande, varigenom de omedelbara behoven hos hela den civilbefolkning som berörs av konflikten bör kunna tillgodoses. Till detta belopp ska läggas nästan 9 miljoner euro som medlemsstaterna sedan dess bidragit med. Vi har därför lyckats tillgodose alla omedelbara humanitära behov.

Vad beträffar stöd för återuppbyggnad sände vi i förra veckan en grupp experter från kommissionen för att göra en inledande bedömning av behoven, och enligt de första utvärderingarna, som inte innefattar de områden som kontrolleras av Ryssland, är de materiella skadorna mycket mindre än väntat, som Bernard Kouchner redan sagt. Omkring 15 miljoner euro kommer att krävas för återuppbyggnad och reparationer. De mest akuta behoven finns dock hos de 22 000 personer som nyligen fördrivits till följd av konflikten. Det kommer att behövas omkring 110 miljoner euro för att tillgodose deras behov.

Det är viktigt att EU visar att vi är redo att ge verkligt stöd till Georgien, som ett tecken på vår politiska beslutsamhet att stärka våra förbindelser. Först och främst har rådet beslutat att planera en avsevärd ökning av vårt ekonomiska bistånd till Georgien, särskilt för återuppbyggnad, som sagt var, och för flyktingarna.

Vi håller för närvarande på att göra en bedömning av vilka reserver som snabbt skulle kunna tas i anspråk ur anslagen för 2008. Det står dock klart att vi inte kommer att kunna mobilisera de nödvändiga medlen utan ett extra budgetanslag. Jag gläder mig redan till det breda politiska stöd vi i dag fått från talman Hans-Gert Pöttering i det avseendet. En internationell givarkonferens kommer också att behövas för att avsevärt stärka investerarnas förtroende.

Enligt min mening är det dessutom viktigare än någonsin att stärka grannskapspolitikens instrument för att stabilisera Georgien. Med utgångspunkt i Europeiska rådets slutsatser kommer vi att intensifiera våra insatser för att, när villkoren väl är uppfyllda, upprätta ett frihandelsområde och för att underlätta utfärdandet av korttidsviseringar.

Det senare avtalet kommer givetvis att kopplas till ett återtagandeavtal, och det är fortfarande väsentligt att stödja Georgiens engagemang för demokrati, rättsstatsprincipen och yttrandefrihet. Det är av avgörande betydelse att de demokratiska reformerna och den politiska pluralismen påskyndas.

När det gäller att stabilisera säkerheten och genomföra eldupphöravtalet förlitar vi oss som redan nämnts i praktiken på det civila observatörsuppdraget inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik. Det måste knytas nära till andra EU-insatser, t.ex. återuppbyggnad.

Jag vill nu kommentera förbindelserna med Ryssland.

(EN) Rysslands agerande väcker större frågor om arten av våra förbindelser på både kort och lång sikt. Landets underlåtenhet så här långt att följa den sexpunktsplan som förhandlats fram av ordförandeskapet och dess beslut att erkänna Abchazien och Sydossetien strider mot de grundläggande principerna för internationella förbindelser.

Vi har försökt att omarbota våra förbindelser till ett modernt partnerskap som speglar vår tilltagande ekonomiska integration. Jag menar att det är grundläggande ömsesidiga intressen som står på spel – ekonomiskt oberoende, behovet av att finna en gemensam hållning till icke-spridning eller kampen mot terrorismen och många andra internationella frågor. Därför var det, och är fortfarande, av avgörande betydelse att kommunikationskanalerna med Ryssland hålls öppna.

Förbindelserna med Ryssland kan emellertid inte fortgå som om inget hade hänt med tanke på de senaste händelserna. Det var därför viktigt att finna den rätta balansen mellan att upprätthålla kommunikationskanalerna och att sända en tydlig signal till Ryssland. Jag anser att det rätta tillvägagångssättet är att fortsätta med det gemensamma arbete och de dialoger som pågår men att avvakta med nya initiativ. Kommissionen kommer därför nu att se över alla nya initiativ som pågår för att fördjupa våra förbindelser, så att rådet sedan kan dra slutsatser inför toppmötet i Nice i november.

När det gäller de långsiktiga konsekvenserna kommer de senaste händelserna att innebära att vissa politikområden får ny betydelse. Vårt åtagande i juni om att utveckla ett östligt partnerskap och en europeisk grannskapspolitik är verkligen ett tecken på EU:s legitima intressen i regionen. Denna politik visar tydligt att vi inte kommer att acceptera nya skiljelinjer i Europa och att partner som Georgien, Ukraina och Moldavien kan räkna med vårt stöd för sin territoriella integritet och suveränitet. Vi är redo att påskynda och även att så snart som möjligt lägga fram nya förslag om ett nytt östligt partnerskap, definitivt före årsskiftet och kanske rentav under senhösten.

För det andra – och det här är min sista punkt – är energi en central fråga för våra förbindelser med Ryssland. Vad vi gör i energifrågan i EU kommer direkt att inverka på våra förbindelser med Ryssland, så vi måste fortsätta med arbetet för att utveckla en sammanhängande och strategisk energipolitik för Europa. Den senaste tidens händelser har sammanfattningsvis inneburit en verklig utmaning för EU. Under de kommande månaderna tror jag att vi måste fortsätta att visa att vi tillsammans kan klara de uppgifter vi har framför oss.

Den här dagen har stor symbolisk betydelse. Det är bara genom en konsekvent strategi, gemensamma ståndpunkter och samlade insatser som vi kan försvara EU:s intressen och värden. Jag vill berömma parlamentets engagemang och känner mig övertygad om att vi alla kommer att bidra till att se till att EU upprätthåller en stark och enad front.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, fru Ferrero-Waldner, mina damer och herrar! Den situation som utvecklats i Georgien sedan i somras är oacceptabel och intolerabel och kräver ett fast och beslutsamt gensvar från EU:s sida.

Ryssland har samma rättigheter och skyldigheter som alla stater i det internationella samfundet. En av dessa skyldigheter är att respektera suveränitet och territoriell integritet och framför allt att inte kränka internationellt erkända gränser. Genom att invadera och ockupera georgiskt territorium, och genom att erkänna de georgiska utbrytarprovinserna Sydossetien och Abchazien som självständiga, har den ryska ledningen trotsat var och en av dessa tre grundprinciper i internationell rätt, den ena efter den andra.

EU måste aktivt bidra till en lösning av denna konflikt, och jag gratulerar det franska ordförandeskapet till dess proaktiva hållning. Vi måste visa att vi är i stånd att uppfylla förhoppningarna hos tusentals georgier som ger uttryck för sin nöd på Tbilisis gator.

Min grupp uppmanar kommissionen, rådet och alla medlemsstater att visa både sin enighet och även sin beslutsamhet gentemot vårt grannland Ryssland. EU får inte nöja sig med att i ord fördöma dessa systematiska kränkningar av internationell rätt. Vår grupp menar att EU måste utnyttja de medel som står till dess förfogande, framför allt sina politiska och ekonomiska redskap, för att sätta press på Ryssland och tvinga det att följa de avtal man undertecknat. Vi uppmanar Ryssland att fullgöra alla åtaganden som gjordes när eldupphöravtalet undertecknades och till att börja med fullständigt och omedelbart dra tillbaka de ryska trupperna från georgiskt territorium och minska Rysslands militära närvaro i Sydossetien och Abchazien. Vi fördömer också den plundring som bedrivs av de ryska invasionsstyrkorna och de åtföljande legostyrkorna, som ni så riktigt talade om, herr Kouchner.

Vi är oerhört bekymrade över framtiden för de georgiska befolkningsgrupperna i Sydossetien, som har fördrivits med våld, även efter det att eldupphöravtalet undertecknades. Vi vill med kraft uppmana de ryska och sydabchaziska myndigheterna att garantera att dessa människor får återvända till sina hem. Vi uppmanar rådet och kommissionen att se över sin politik gentemot Ryssland, inklusive förhandlingarna om partnerskapsavtalet, om det landet inte skulle fullgöra sina åtaganden i samband med vapenvilan. Vi uppmanar också rådet och kommissionen att bidra positivt till de internationella mekanismer som kommer att inrättas för att lösa konflikten, bl.a. genom ett uppdrag på plats inom ramen för den europeiska säkerhets- och försvarspolitik.

Denna kris har tydliggjort EU:s sårbarhet på flera känsliga områden: för det första, vår energiförsörjning. Det är viktigare än någonsin att vi säkrar en trygg energiförsörjning i EU. Vi måste utveckla och skydda alternativ till den ryska infrastrukturen för energitransport. Det verkar också uppenbart att EU skulle kunna spela en

mycket större roll i hanteringen av denna kris om den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken stärktes. Lissabonfördraget möjliggör denna förstärkning. Vi uppmanar därför de medlemsstater som ännu inte ratificerat detta fördrag att göra det snarast möjligt. Vår grupp anser att det enda sättet att säkra stabilitet och säkerhet på båda sidor om Atlanten är att utveckla samarbete på jämlik grund mellan EU och USA.

Till sist vill vi påpeka att Georgien så småningom vill ansluta sig till Nato. Detta är av avgörande betydelse och EU får inte försumma att utnyttja detta tillfälle att visa sin fasthet och beslutsamhet i förhållande till Ryssland, hur stort och mäktigt det landet än är. EU:s trovärdighet, hela regionens stabilitet och skyddet av våra närmaste grannar och även av EU-medlemsstater är beroende av detta. Jag vill också uppmana er, herr rådsordförande, att se till att förbindelserna med Ukraina mycket snabbt kan återupptas. Tack för er uppmärksamhet. Jag ber er visa beslutsamhet.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! I flera dagar har det förekommit annonser i olika tidningar med följande budskap: "Lenin. Stalin. Putin. Lämna in?" Budskapet är i själva verket något förenklat, för det var faktiskt under Lenin som Sydossetien blev en del av Georgien. I samband med detta miste omkring 18 000 personer livet och omkring 50 000 förvisades. Abchazien införlivades med Georgien under Stalin. Det är viktigt att hålla sig till sanningen i det här sammanhanget och att ta hänsyn till alla sidors ståndpunkter. Zviad Gamsachurdia, som blev Georgiens första president och nu har blivit på modet igen, beskrev det ossetiska folket som "skräp som måste sopas ut genom Rokitunneln". Vi måste vara medvetna även om den här aspekten av den georgiska nationalismen.

Men jag vill, precis som Martin Schulz gjort många gånger, tydligt klargöra att inget av detta rättfärdigar det ryska ingripande som ju faktiskt har pågått i årtal. Det är ett uttryck för imperialistiskt agerande, och vi har vid flera tillfällen sett Ryssland utnyttja pågående minoritetskonflikter på det sättet. Vi har sett upprepade hot och bojkotter som vi definitivt inte kan acceptera. Jag försöker inte förneka de misstag som gjorts av väst och av den georgiske presidenten Michail Saakasjvili, men i förbindelserna med sina grannar har Ryssland gång på gång försökt utnyttja interna konflikter för sina egna syften.

Inte heller erkännandet av Kosovo rättfärdigar på något sätt detta agerande. Faktum är att EU alltid gjort tydliga och otvetydiga försök att nå en internationell, multilateral lösning. Ryssland har inte gjort några sådana försök. EU har alltid gett sitt tydliga och otvetydiga stöd till den serbiska minoriteten i Kosovo och kommer att fortsätta att göra det. Vad har Ryssland gjort? Man har i alla fall tittat på medan georgier förvisats från Sydossetien och Abchazien, och jag hoppas Bernard Kouchner har rätt när han säger att en ny politik nu kommer att antas.

EU bör nu koncentrera sig på att hjälpa och stödja våra grannar. Vi har sedan en tid tillbaka föreslagit en Svartahavsunion. Vad vi än väljer att kalla denna struktur står det klart att dagens grannskapspolitik måste stärkas och underbyggas och att vi måste bjuda in alla i regionen som har ett intresse i dess integritet och stabilitet att delta, från Turkiet till Kazakstan.

Om Ryssland är berett att återgå till en politik av samarbete och respekt för sina grannländer kommer även det landet att inbjudas att delta. Ryssland känner sig starkt just nu på grund av de höga energipriserna, men vi vet alla att detta inte är en sund ekonomisk grund för Ryssland och att man har mycket att vinna på partnerskap och samarbete med EU. Samtidigt måste vi inrikta oss på att ge våra grannländer vårt tydliga stöd. I det avseendet vill jag säga, herr rådsordförande, att ni vid dagens toppmöte enats om bra slutsatser som ger oss en god grund att gå vidare från, för de är ett tydligt uttryck för vad som är realistiskt och hållbart. Jag hoppas att Europaparlamentet kommer fram till lika tydliga och samförståndsbaseade slutsatser som rådet, så att EU står enat – och stärkt.

(Applåder)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Rådsordförandens anförande i kväll förvånar mig något, och det gör definitivt det faktum att det gavs från hederspodiet.

Konflikten i Kaukasus är en konflikt som båda sidor måste ta ansvar för, som ni sa, herr rådsordförande. Varför återspeglas då inte detta i rådets slutsatser?

President Saakasjvili kan inte ha trott att det militära ingripandet inte skulle ge upphov till någon reaktion från Ryssland. Men Rysslands reaktion var också oproportionerlig.

Ni sa "*Les dégâts n'ont pas été considérables*", och ändå har kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner gett oss siffrorna och parlamentet kommer att uppmanas att gå med på att stå för notan!

Vi håller med er om en sak: vi måste fördöma Rysslands handlande. Det är oförsvarligt. Men vi kan inte mota bort den ryska björnen genom att tvinga in Dmitrij Medvedev i ett hörn. Dialog och engagemang löser spänningar bättre än isolering. Det är den läxa kalla kriget har lärt oss, och EU har en central roll att spela, bl.a. genom Helsingforsprocessen.

Denna konflikt visar att vi måste bygga upp en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. Och trots att medlemsstaterna har olika inställning till Ryssland agerade ert ordförandeskap snabbt och förhandlade fram sexpunktsplanen – det vill jag berömma er för.

Planen kanske inte är fulländad, men den har fått våldet att upphöra och bör genomföras till fullo, även det ryska tillbakadragandet från hamnen i Poti vid Svarta havet.

Vilka steg bör då EU ta nu? Rådet gör rätt i att besluta om en fond för krishantering och återuppbyggnad och snabbt humanitärt bistånd. Nu måste man utse en EU-representant som kan få båda sidor att lyssna.

EU gör rätt i att skicka observatörer, men de måste ersätta de ryska fredsbevarande styrkorna, vilket kräver engagemang från de medlemsstater som inte redan är militärt ansträngda på annat håll.

EU bör sammankalla en transkaukasisk fredskonferens, där alla sidor tillsammans kan söka lösningar på olösta konflikter.

Men unionen bör börja på ett område som präglas av skarp inkonsekvens men egentligen kan lösas bara genom ett ministeriellt påbud. Det måste bli ett slut på det missförhållande som innebär att georgiska medborgare med ryska pass har friare tillträde till EU, för det innebär en uppmuntran att skaffa ryskt medborgarskap. Georgier bör ha samma tillträde till EU som ryssar, fast det skulle kunna åstadkommas genom att frysa avtalet om viseringslättnader med Ryssland.

Hur kan vi, i samband med att vi stärker vår grannskapspolitik, säkra ett fortsatt samarbete med Ryssland samtidigt som vi visar att ett fullödigt "strategiskt partnerskap" inte längre är trovärdigt? Vad kan vi mer göra för att minska EU:s beroende av Rysslands energitillgångar? Ni gjorde rätt i att skärpa slutsatserna i det avseendet. Ryssland måste givetvis ta konsekvenserna av sina olagliga handlingar, och det kanske kan inbegripa en diskussion om framtiden för vinter-OS i Sochi bara 40 km från gränsen.

Kan Rysslands agerande anses vara förenligt med den olympiska stadgan? Nej. Det krävs beslutsamhet, förutseende och tålamod för att dessa frågor ska kunna lösas. Det är en utmaning som EU måste ta sig an och som jag är rädd att vi måste ta oss an innan vi kan utbringa en hedersskål för er, herr rådsordförande.

Talmannen. – Jag skulle vilja säga till nästa talare att vi, vid talmanskonferensens nästa möte, kommer att titta på de politiska gruppernas ordning, eftersom en invändning redan gjorts. I dag kommer jag att härnäst ge ordet till Konrad Szymański, för gruppen Unionen för nationernas Europa. Vi kommer att ta upp den här frågan på torsdag, eftersom ingen kan förklara för mig varför vi har den ordning vi har. Det är en fråga som kräver ett systematiskt klargörande.

Konrad Szymański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr Kouchner! Ryssland uppfyller inte tre av de sex punkterna i det avtal som president Nicolas Sarkozy förhandlat fram för vår räkning. Landet har därmed förverkat sin rätt att betraktas som EU:s partner. EU:s trovärdighet står därför också på spel i denna konflikt.

Det räcker inte att ge humanitärt bistånd, återuppbygga Georgien och införa viseringslättnader och handelsarrangemang. Ryssland måste till fullo få uppleva vad självisolering innebär. I annat fall tar vi i själva verket ifrån landet ett tillfälle att se över sin politik. Ryssland kommer bara att stärkas i sin tro att det kan komma undan med vad som helst. Inför nästa presidentval, som planeras till 2012, är vår enda chans att så tvivel och splittring i den härskande gruppen i Moskva att skapa medvetenhet om den tilltagande politiska och ekonomiska isoleringen. Ryssland får inte tillåtas dra fördel av denna aggression.

Vi måste se över vår energipolitik. EU:s manöverutrymme är redan begränsat eftersom vi är beroende av Ryssland. Vill vi verkligen förvärra situationen? Medlemsstaterna bör snarast möjligt avsluta sitt engagemang i byggandet av den nordliga och sydliga rörledningen. Om vi inte drar dessa långsiktiga slutsatser löper vi risken att ställas vid sidan av och bli till åtlöje.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag anser att vi i den rådande situationen borde diskutera vad vi ska göra nu. Det som rådet har beslutat och det som gjorts är enligt min mening i stort sett vad som varit

möjligt. Vi kan visserligen alltid käbbla om ifall inte ett extra möte mellan stats- och regeringscheferna i Europeiska rådet borde ha hållits direkt för att visa vår sammanhållning, men nu är det som det är.

Jag menar att vi nu måste ställa några grundläggande frågor. Den mest grundläggande frågan gäller givetvis vårt förhållningssätt till Ryssland, vårt samarbete med Ryssland och hur vi i praktiken ska lösa dessa problem i Kaukasus, för vi har också Nagorno-Karabach. Det kan härnäst handla om ständiga konflikter, och president Nicolas Sarkozy kan därför komma att ständigt ställas inför sådana situationer. Han skulle kunna hyra in sig i Kreml och stanna kvar där i all evighet; det skulle också vara en möjlighet.

Min ståndpunkt är följande: För det första, herr Daul, om det är något vi inte bör diskutera så är det Georgiens och Ukrainas anslutning till Nato. Det är verkligen den mest idiotiska idén just nu, för det betyder att vi inte skulle kunna komma längre politiskt. Kommer Georgien eller Ukraina att gå med i Nato när reformerna genomförts? Kanske, jag är osäker. Men det är egentligen inte den relevanta frågan i dag.

Tror ni att artikel 5 hade åberopats om Georgien varit med i Nato? Naturligtvis inte! Därför bör vi inte ägna oss åt struntprat. Hur kan vi å andra sidan kontrollera åtgärder som dem som vidtagits av president Michail Saakasjvili? På den punkten håller jag med Graham Watson. Vi är överens om att Rysslands handlande var oacceptabelt, men den georgiske presidentens beslut att bomba en stad, av vilket skäl det än fattades, var också oacceptabelt! Om man blir provocerad bör man reagera på något annat sätt, inte med bombningar.

Det finns därför ett verkligt politiskt problem. Vi föreslår att detta politiska problem hanteras på följande sätt: Georgien och Ukraina föreslås ett privilegierat partnerskap som ett första steg mot en eventuell integration. Denna integration kan sedan komma till stånd om det sker en grundläggande reform i EU, och så vidare. Vi bör emellertid ha politiska instrument och inte bara ekonomiska och sociala instrument för att sätta press på dessa politiska klasser. En framtid i Europa betyder framför allt en framtid där dessa länder är befriade från nationalism.

Vi bör tänka på François Mitterrands ord: "nationalism är krig". Georgisk nationalism, rysk nationalism, abchazisk nationalism och sydossetisk nationalism är krig! Vi i EU måste säga "vårt perspektiv sträcker sig längre än så". När vi föreslår ett europeiskt perspektiv föreslår vi därför också europeiska värden, för om nationalismen består i dessa områden kommer vi aldrig att finna en lösning.

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! När det gäller krisen i Kaukasus kan det bara leda till ett dödläge om man intar en progeorgisk eller en prorysk hållning. Det har stått alldeles klart sedan Sovjetunionens sönderfall för 17 år sedan, eftersom denna region är full av återkommande spänningar och omtvistade gränser. Det är en plats där det kollektiva minnet hemsöks av de nedärvda traumana från krig och våldshandlingar som följt på varandra, där den etniska och religiösa blandningen och den samlade förbittringen och förödmjukelsen utgör en farligt god grund för nationalism. I denna situation kommer politisk oansvarighet att ha ett högt pris, och det gäller alla. Det gäller definitivt den georgiske presidenten, som sedan han valdes 2004 ständigt har vädjat till hämndlystnaden gentemot utbrytarterritorierna. Han har ständigt utmanat ödet genom sin lojalitet gentemot Bushregeringen och den konfrontationspolitik han har drivit i regionen. Han har inlett en attack mot Sydossetien som fått Luc Van den Brande, en av medföredragandena för Europarådets parlamentariska församling med ansvar för att övervaka problemen i regionen, att förklara sig, jag citerar, "chockerad över flyktingarnas berättelser om den massiva och urskillningslösa beskjutningen och bombningen av Tschinvali och förstörelsen av bostadsområden". Denna strategi är katastrofal för Georgien, Kaukasus och Europa.

Denna lärdom gäller även Ryssland. Motattackens brutalitet, även mot civilbefolkningen, den fortsatta ockupationen av strategiska delar av det georgiska territoriet, fördrivningen av georgiska befolkningsgrupper från Sydossetien och det ensidiga erkännandet av självständigheten för de två utbrytarterritorierna riskerar i lika hög grad att hota det intresse som genererats i fler än ett europeiskt land tack vare de inledande internationella initiativen från den nye presidentens sida. Ryssland har allt att förlora på att återgå till en period av politisk isolering i Europa och världen.

Slutligen skulle väst som helhet göra klokt i att göra en bedömning av den exempellösa skada som redan orsakats av den amerikanska äventyrspolitik och den europeiska följa John-inställningen i denna del av vår världsdel. Natos gränslösa expansionsstrategi, bombningen av Serbien, erkännandet av Kosovos ensidigt utropade självständighet, stödet för missilförsvarsskolden på europeisk mark och inte minst det oerhörda lovprisandet av regionens ledare, som kanske borde vara försiktigare när de gör antiryska och västvänliga uttalanden – allt detta är bevis för den kortsiktiga politik som kan förväntas av Vita huset i dag, men inte av den europeiska säkerhetspolitiken. Denna strategi, som går ut på att militarisera de internationella förbindelserna och orsaka politisk konfrontation, har misslyckats framför ögonen på oss. Förutom att skicka

européiska observatörer i OSSE:s regi bör EU därför prioritera att till varje pris förhindra en eventuell upptrappning så att vi, snarast möjligt och helt utan arrogans, kan undersöka möjligheten att upprätta ett nytt alleuropeiskt fördrag för säkerhet och samarbete, som skulle vara juridiskt bindande och behandla alla problem som nu lagts på hyllan: territoriell integritet, gränsers okränkbarhet, utgången av konflikter som nu nått ett dödläge, icke-våld, nedrustning och även trygg energiförsörjning. Denna utmaning är definitivt svårare än någonsin att ta itu med, men utan ett sådant perspektiv är jag rädd att det värsta ännu återstår. Låt oss minnas, när vi bestämmer oss för vår ståndpunkt, att det i dag den första september är internationella fredsdagen.

(Applåder)

Bernard Wojciechowski, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag kommer från ett land vars historia präglas av krig och lidande. Polen stöder fredssträvanden överallt. Detta mål måste absolut nås.

De östeuropeiska länderna, de så kallade baltstaterna, vill, inspirerade av sina ledare, att EU ska visa att Ryssland får betala ett ospecificerat pris för sitt militära ingripande i Georgien. Detta kan beskrivas som ett klassiskt exempel på politisk renlärighet som utgår från att Ryssland enbart eftersträvar imperialistiska syften.

Denna traditionellt tanklösa hållning till Ryssland är full av tomma banaliteter och framstår som förödmjukande eftersom den, exempelvis av Ryssland, kan uppfattas som ett objektivt exempel på ett gensvar från några få hetlevrade politiker.

EU behöver Ryssland lika mycket som det behöver Georgien, om inte mer. Det är därför helt nödvändigt att EU undviker att blanda sig i denna konflikt eller ta parti för antingen Ryssland eller Georgien. EU måste visa världen att dess politik är oberoende av Förenta staterna och samtidigt är en vänskaplig politik som bygger på ett fullödigt partnerskap.

Ryssland är EU:s tredje största handelspartner och handlar europeiska varor för en halv biljon US-dollar. Har vi råd att riskera den förbindelsen?

Det råder ingen tvekan om att Europaparlamentet tillsammans med rådet är en verklig medlagstiftare inom ramen för medbeslutandeförfarandet. Men är parlamentet en jämbördig partner när det gäller EU:s utrikespolitik?

Herr minister! Ni talade till oss efter det att alla beslut verkar ha fattats om Georgien. Låt mig då fråga: Är det verkligen meningen att Europaparlamentets uppfattning helt ska sakna betydelse? Vad tjänar den här debatten till om allt är beslutat och klart?

Sylwester Chruszcz, för NI-gruppen. – (PL) Fru kommissionsledamot! Det finns ett starkt samband mellan våldsutbrottet i Kaukasus och Kosovofrågan. Jag är en av dem som motsatte sig en uppdelning av Serbien. Vi framhöll redan från början att kosovoalbanernas ensidiga beslut, som stöddes av Förenta staterna och många europeiska länder, skulle innebära att man öppnade Pandoras ask och återuppväckte liknande konflikter världen över. Situationen i Georgien är ett exempel på detta. Den georgiske presidenten Michail Saakasjvili fattade beslutet att angripa civila i Ossetien. Det bör erinras om att Abchazien och Ossetien är nationer som har förfogat över sina respektive territorier i århundraden. De har utvecklat sin egen kultur och identitet och har vid flera tillfällen slagits för sitt oberoende, som Stalin tog ifrån dem före andra världskriget.

Serbien och Georgien är utmärkta exempel på att somliga är mer jämbördiga än andra på den internationella arenan, och på hur den internationella rätten alltid tolkas av de starkast allierade. Dessutom har den europeiska ordningen ödelagts, med stöd av många av Europaparlamentets ledamöter. Låt oss återupprätta freden och den internationella rätten i Europa! Låt oss återställa den europeiska ordningen! Jag uppmanar de länder som stödde uppdelningen av Serbien att dra tillbaka sitt erkännande av Kosovo, och jag uppmanar Ryssland att dra tillbaka sitt erkännande av Ossetien och Abchazien. Om den uppdelning av Serbien som erkänts av Förenta staterna och de flesta av EU:s medlemsstater ses som något positivt, hur kan en liknande åtgärd i Georgien då fördömas? Jag kan bara vädja till er att vara mindre hycklande.

Bernard Kouchner, rådets ordförande. – (FR) Jag inser att mitt stora misstag, herr Watson, var att ha talat från detta podium. Om det bara är det ni klandrar mig för kan jag bättra mig, för förra gången jag var här talade jag också från det här podiet utan att vara statschef. Alla kan givetvis göra ett misstag.

Det finns ett antal frågor som jag kan försöka besvara och andra som jag verkligen inte kan besvara. Det är uppenbart, herr Daul, att vi alla, särskilt i anslutning till den här krisen, vill att EU:s försvarspolitik ska kunna

genomföras framgångsrikt. Det är också en av det franska ordförandeskapets prioriteringar. Vad betyder då "framgångsrikt"? Det betyder under alla omständigheter att vi måste börja om med den process som gjorde det möjligt för oss att åtminstone nå en överenskommelse i Saint-Malo. Vi måste sedan bygga vidare på detta med ett gemensamt mål. Det kommer vi att göra, det hoppas jag i alla fall. Vi måste faktiskt göra det, men inte för att krisen krävde ett militärt gensvar. Inte ens i vår vildaste fantasi! Att överväga ett militärt gensvar på Rysslands invasion av Georgien hade varit värre än allt annat. Jag anser faktiskt inte att de fartyg som kom till Svarta havet var ett lämpligt gensvar, eftersom en del av dem hade missiler ombord. Jag anser inte att det var vad vi skulle ha gjort, men det franska ordförandeskapet var av motsatt mening. Om vi ska få ett stabilt europeiskt försvar, vilket vi behöver, måste Lissabonfördraget godtas, vilket för oss tillbaka till våra egna institutionella svårigheter. Vi måste definitivt hitta ett sätt att ta oss ur denna institutionella kris.

Jag tycker uppriktigt sagt inte att Nato är det rätta gensvaret i en sådan här situation. I själva verket är det fel gensvar. Det skulle nämligen egentligen inte ha gjort någon skillnad om vi röstat för handlingsplanen för medlemskap i Bukarest, för jag tror inte att någon var beredd att gå i krig för Georgiens skull. Detta säger jag helt utan cynism. Jag säger det därför att det rått fullständig enighet om detta när vi inlett alla våra möten och samtal. Det betyder inte – för det har vi sagt – att vare sig Georgien eller Ukraina har rätt att ansluta sig till Nato.

Det finns också något annat att ta hänsyn till. Det är svårt att säga detta just nu så jag ska vara mycket diskret, men det finns ett land – Ryssland – som under 20 års tid känt sig illa behandlat. Jag menar att det på ett sätt, särskilt här i EU, i viss mån stämmer. Vi har inte lyckats hitta ett sätt att tala med Ryssland. Vi kanske ändå inte hade varit framgångsrika, men jag menar att vi inte i tillräcklig utsträckning förstått att det skett förändringar, för Georgien ingick ju faktiskt självt i den sovjetiska sfären för 20 år sedan. Det var också ett kommunistiskt land. Demokratien har varit helt otillräcklig på båda sidor. Jag tror att problemet kommer att uppstå senare för Ukraina och Georgien, liksom för alla länder, men jag tror verkligen inte att det hade varit lösningen.

Å andra sidan har ni rätt: vi måste stärka våra förbindelser med Ukraina, som det sägs i detta dokument. Det gäller även Georgien. Om en liten stund ska vi tala om ett privilegierat partnerskap.

För Hannes Swoboda vill jag berätta en anekdot om när jag ville besöka Stalins hus i Gori. Det är faktiskt där hans hus ligger – han föddes där. Man skulle kunna säga att han ritade små röda cirklar på kartan för att markera var självstyre skulle kunna införas, eller åtminstone samhällen där det inte var möjligt. Han kände väl till regionen, och redan då hade Ossetien och Abchazien svårt att hålla sams med både Georgien och övriga regionen. Vi behövde inte den här krisen för att få veta att det finns konflikter i området. Finns det något som är värre än Balkan? Kaukasus. Finns det något som är värre än Kaukasus? Balkan. Jag är inte säker, men jag tror att det som händer där i själva verket är mycket vanligt. Om man går lite längre tillbaka och tänker på vad som hände i Tjetjenien, vilket jag starkt fördömer, ser man att tjetjenernas allierade mot Georgien var abchazierna.

Allt det där bör vi lämna bakom oss, men det kan bli nödvändigt att återvända till det. Ni har sagt, och jag håller med er, att inget rättfärdigar denna reaktion. Ingenting. Men vi måste titta på hur denna serie av provokationer har uppstått, för berättelserna skiljer sig uppriktigt sagt så mycket åt att alltihop blir väldigt besvärligt. När vi var i Moskva och förhandlade om detta dokument fick vi frågan om hur de borde ha reagerat. Skulle de bara ha lämnat sina egna att dö och tillåtit bombningarna? Glöm inte de första siffrorna. Jag tänker inte diskutera dem för jag har faktiskt ingen möjlighet att kontrollera dem, men ryssarna talade direkt om mellan 1 000 och 2 000 döda, vilket nog inte stämmer. De enda som åkte dit, Human Rights Watch, talade nämligen om några hundra. Enligt deras rapporter var det några hundra, eller bara några dussin. Jag vet inte. Hur som helst var det en reaktion som teoretiskt sett rättfärdigades av det mycket stora antalet offer. Jag åkte, som sagt, och träffade flyktingarna i Nordossetien och fick höra förfärliga berättelser om granater i källare där barn gömde sig. Det är inget jag hittat på. Kanske var det inte sant, men det finns ett tonfall som inte ljuger. Jag har sett många flyktingar i mitt liv. De här var livrädda. De hade färdats i flera dagar på den här vägen genom tunneln. Det måste också kontrolleras.

Ni har definitivt rätt i att vi behöver en grannskapspolitik, men det är precis vad turkarna försöker göra just nu. Turkarna har infört vad de kallar en regional plattform, och de vill organisera samtal mellan Ryssland, som redan gett sitt samtycke, Azerbajdzjan, Armenien och givetvis Georgien och Turkiet, som ligger bakom detta. Jag tycker att det är en god idé och har på ordförandeskapets vägnar gått med på att träffa dem inom kort. Ali Babachan borde ha varit här i dag så att vi hade kunnat komma fram till hur vi ska utbyta erfarenheter, men jag instämmer med er analys av behovet av en grannskapspolitik. Benita Ferrero-Waldner måste också hålla med mig om att det är detta vi bör göra. De är ett viktigt grannland. Om de inte kan finna sätt att tala

med Ryssland kommer vi definitivt att få stora svårigheter, framför allt som ni hörde Dmitrij Medvedev säga i går att sanktioner kan tillämpas i båda riktningarna, och att han också vet hur det går till. Sanktioner får inte samma betydelse när den ena sidan levererar gasen och den andra sidan inte vill ha den. Vi måste därför se realistiskt på situationen. Det här han som vrider på kranen, inte vi.

Herr Watson! När det gäller de siffror ni nämnde känner jag som ni. Vad har Michail Saakasjvili gjort? När vi hade våra diskussioner med honom – jag har ju träffat honom vid två tillfällen – så han att han varit tvungen att besvara provokationen. Egentligen bör vi inte gå in på den diskussionen för jag skulle definitivt vara partisk och jag har inte tillräckligt med information. Men han hade sett den andra sidan förbereda sitt batteri, och framför allt Grad-raketerna. De hade kommit och inrättat sig i de georgiska byarna kring Ossetiens huvudort. Vem ska vi tro på? Jag vet inte. Vissa rådgivare har i alla fall sagt att det inte alls gick till så som det beskrivits i den internationella pressen. Det finns ingen som är riktigt trovärdig i hela den här frågan. Som observatör vet man att problemet inte lösts. Vi har försökt. Javier Solana säger att vi måste kalla dem observatörer. Därför kallar vi dem observatörer och det är så de benämns i texten. Fredsbevarare är något annat, som skulle kräva ett fullständigt tillbakadragande från ryssarnas sida av alla som deltagit i striderna. I resolutionerna om Abchazien och Ossetien angavs att det skulle vara två tredjedelar respektive en tredjedel. Två tredjedelar skulle ansvara för att bevara freden, de ryska fredsbevarande styrkorna, och återstoden skulle utgöras av georgier. Var och en anklagar den andra, och båda anklagar de fredsbevarande styrkor som OSSE och FN beslutat om för att ha deltagit på båda sidor, redan från det att striderna inleddes. Jag menar därför att detta inte kan fortgå, och att sända fredsbevarande styrkor är en större operation som vi kommer att försöka få till stånd. I nuläget blir det dock svårt. Vi behöver en internationell konferens för att lösa dessa konflikter, som har hamnat i ett dödsläge. Först bör vi försöka hålla en konferens om Ossetien, eftersom det är mest angeläget, och därefter om Abchazien.

Jag vet inte vem som tog upp problemet med passen. Det stämmer att ett mycket stort antal pass utfärdats, och de människor jag träffade, de ossetiska flyktingarna, kände sig därför som ryska medborgare, vilket givetvis är helt absurt. De kände sig som ryska medborgare, de välkomnades i Ryssland och de försvarades som ryska medborgare. När man inser att samma sak tydligen hände på Krim blir man mycket bekymrad. Vi måste därför hantera det här problemet med ryssarna på ett mycket finkänsligt men beslutsamt sätt. De utfärdar pass till befolkningsgrupper som de betraktar som ryska. I detta sammanhang måste man dock komma ihåg att Rysslands gränser drogs upp rätt så godtyckligt av Michail Gorbatsjov och Boris Jeltsin, i all hast och utan hänsyn till historien. Jag tänker inte gå in på det problemet. Jag vill inte uppehålla mig vid det faktum att Kiev var Rysslands huvudstad och att Krim ger tillträde till de sju haven. Men om ni trodde att ryssarna skulle avstå från den enda tunneln mellan Nordossetien och Sydossetien, med andra ord genom Kaukasus, då tog ni fel. Vi måste förstå dessa historiska och även geografiska motsägelser, men inte för att ge den ena eller den andra sidan vårt gillande. EU:s ordförandeskap har inte utfärdat någon moralisk dom mot någon av sidorna. Det har sagts att detta agerande var överdrivet, att det inte var ett sätt att lösa problemet, att denna stad inte borde ha bombats på natten och att man inte borde ha svarat med en så tung attack. Men, återigen, vi måste få veta hur det gick till.

Herr Szymański! Ni sa att endast tre punkter genomförts. Det är inte så illa eftersom ingen utom vi har försökt att ens få till stånd en enda. Tre punkter har genomförts, och det är de tre viktigaste: eldupphör, trupptillbakadragande och tillgång till humanitärt bistånd. Om det är allt vi har åstadkommit behöver vi inte skämmas. Jag anser att det var mycket viktigt att börja med detta. När det gäller de tre återstående punkterna bör vi vänta till den 8 september, för därefter kommer vi inte att sky några påtryckningar. Vi kommer alla tillsammans att besluta vad vi ska göra. Det betyder de 27 länderna i Europeiska rådet och även Europaparlamentet, som vi på senare tid har tagit för vana att rådfråga. Jean-Pierre och jag har faktiskt tagit för vana att alltid rådfråga er och tala med er. Inget tas för givet. Om vi den 8 september upptäcker att rörelser har inletts, så okej. Men om inget har gjorts måste vi inta en annan hållning. Det står fullständigt klart. Aggressioner får inte betala sig. De får definitivt inte betala sig, men vem är det som ska betala? Jag gillar de förståsigpåare som när det gäller den ryska armén säger: "Vad hade ni förväntat er? Vad skulle ha gjorts?" Jag noterar att de mest beslutsamma personerna och en del av dem som i morgon faktiskt besöker Georgien och som varit mycket bestämda i sina dundrande uttalanden inte kommer att göra något alls. Jag menar, i likhet med Francis Wurtz, att Georgien mycket länge har uppmuntrats att bevisa att det är så att säga kraftfullt och potent. Jag tycker inte att det var något gott råd, för som jag ser det är det olämpligt att uppmana ett land att visa sig oförsonligt, eller åtminstone beslutsamt i sitt motstånd, utan att ge det resurser. Jag upplevde, i likhet med regeringen, dels att de råkade mycket illa ut, för det skördades offer och georgierna stod på gatorna utan att veta vilket helgon de skulle be till, dels att det också fanns ett slags känsla av övergivenhet bland dem. De hade lovats så mycket, och dessa löften infriades inte.

Vad beträffar Nabucco-ledningen finns det förstås sådana förklaringar. Det är en rörledning; det är olja som rinner genom den. Allt detta måste givetvis beaktas på ett eller annat sätt. Det leder oss tillbaka till vad ni sa. Jag vill påpeka, herr Daul, att det i själva verket inte är det franska ordförandeskapets enda prioritet. Vi har också energin, och det här är ett sätt att verkligen fokusera vår uppmärksamhet på energi och, naturligtvis, förnybar energi. Det framgår också av texten.

Herr Cohn-Bendit! Vad ska vi göra nu? Vi har gjort vad vi kunnat, nämligen försökt stoppa kriget. Det kanske inte skedde på ett fulländat sätt, dokumentet är kanske inte fulländat, kanske skrevs det för snabbt och kanske måste en strid utkämpas mellan de två delegationerna för att vi skulle komma till något slags samförstånd. Det var inte på något sätt perfekt. Men det har ju ändå fungerat för stunden. Det är inte tillräckligt, men det har fungerat. Jag håller fullständigt med om att det finns andra problematiska platser, t.ex. Nagorno-Karabach, Nachitjevan med flera. Det finns många platser som Nagorno-Karabach – och jag tror inte att ryssarna har samma intresse för dem – men även andra, framför allt Krim. Det kan det inte råda någon tvekan om. Det är ingen förolämpning mot ryssarna att säga att vi iakttar vad som händer. Det är faktiskt vår skyldighet.

När det gäller Nato ska jag mycket försiktigt påpeka något annat. Vid toppmötet i Bukarest röstade vi – EU:s sex grundarländer – mot handlingsplanen för medlemskap. I själva verket röstade vi inte över huvud taget – vi behövde inte ens rösta för det fanns ingen enhällighet. Därför behövde vi inte rösta. Förklaringen var verkligen mycket besvärlig och de sex grundarländerna sa att det handlar om vårt grannland. Vi måste ta hänsyn till att vi inte lyckats bygga upp eller upprätthålla lämpliga förbindelser med detta stora land och att vi inte vill ge det en känsla av ständig belägring. Jag tycker att vi gjorde rätt. Nu talar vi om missilförsvarsanläggningar i Polen och även i Tjeckien. Det är sant att detta inte heller är ett sätt att få till stånd dialog, även om missilförsvaret inte riktar sig mot Ryssland. Det viktiga är dock definitivt att de sex fortsätter att hålla ihop – det gäller utan tvekan i högre grad i fråga om Iran och vår politik gentemot det landet. Denna politik kan kanske drivas tillsammans med Ryssland, och det är oerhört viktigt, för jag tror att vi skulle ha mycket att förlora på att inte behålla dessa partnerskapskanaler.

Hur kan vi kontrollera Michail Saakasjvilis handlingar? Det vet jag inte, men det är inte godtagbart att en stad bombas på natten. Jag anser inte att en stad får bombas på natten. Återigen, jag vet inte vilken omfattning bombningarna hade, men hur kunde de ha förväntat sig någon annan reaktion från Rysslands sida efter att ha gjort detta? Det förstår jag inte.

Jag vill bara helt kort kommentera citatet av François Mitterrand. I själva verket sa han så här: "Nationalism handlar i viss mån om kultur och är det som formar en nation. För mycket nationalism är krig." Jag ville göra den rättelsen.

För att svara Francis Wurtz vill jag återkomma till orden "kallt krig", som han inte använde men som var underförstådda, för överallt frågas det hela tiden om vi är på väg tillbaka till det kalla kriget. Det här kan dock inte innebära en återgång till det kalla kriget, först och främst därför att de historiska omständigheterna är helt andra. Visst kan det finnas fientligheter, men jag håller med om att vi definitivt måste fördöma det uttrycket. Å andra sidan har det talats mycket om behovet av att på nytt bilda två block och ställa det ena mot det andra, i stället för att prata. Ett antal ledamöter av detta ädla parlament, och faktiskt även deras länder, tänker så. Vi måste omedelbart göra något åt den tanken. Jag tar definitivt avstånd från den. Det är raka motsatsen till vad vi bör göra och skulle definitivt likna det kalla kriget, fransett ideologin. Det betyder inte att vi till varje pris måste godta alla hypernationalistiska uttalanden, som vi gjort. Vi måste finna ett sätt att tala och upprätthålla dessa kanaler. Det är vad vi försöker göra.

Jag vill erinra Francis om att flera av förslagen lagts fram av Dmitrij Medvedev i det säkerhetsfördrag ni nämnde, men det verkar inte sannolikt att han kommer att tillämpa det genast. Kanske gör han det längre fram. Han lade fram detta förslag för er alla den 5 juni. Han fick svaret att det var intressant och att det var oerhört viktigt att ta honom på allvar. Vi drabbades emellertid genast av lätt panik.

EU behöver uppenbarligen en politik som är oberoende av USA, som självt är ett stort, oberoende land. Herr Wojciechowski! Det är vad vi gjort. EU behöver en politik som är oberoende av USA och Ryssland. Vi behöver en EU-politik. Det är vad vi försökt åstadkomma. Den första reaktionen från våra amerikanska vänner när vi beslutade att engagera oss var inte särskilt vänlig. De tyckte inte att vi skulle göra det men insåg däremot mycket snabbt, eftersom de är mycket pragmatiska, att det vad just vad som borde göras. De var därför så att säga samarbetsvilliga, eftersom det var Condoleezza Rice som såg till att sexpunktsavtalet undertecknades. Sedan var de oerhört kritiska, inte mot sexpunktsavtalet utan mot att ryssarna inte följt det. Det kan jag förstå. Vi var också kritiska.

Min sista punkt gäller Pandoras ask och Kosovo. Jag ville tala med er om detta. Det finns en intellektuell tendens att jämföra Kosovo med Ossetien, som jag verkligen inte kan ställa mig bakom. Bara för att det finns en liten befolkningsgrupp som på grund av något slags nationalistisk drift känner ett behov av befrielse kan vi inte säga att det är samma sak. Nej! För det första har människor i Kaukasus för vana att slita varandra i stycken på ett mycket våldsamt sätt, eftersom det under århundradenas lopp funnits stora vinster att göra på mord. Så är det inte alls i Kosovo och Serbien. Vad som var annorlunda i Kosovo och Serbien var enhälligheten inom en grupp, 98 procent av kosovarerna, och i synnerhet det internationella beslutet. Det berodde inte på att vi bombade Serbien med hjälp av Nato. Detta skedde i själva verket nästan två år efter bildandet av kontaktgruppen, där Ryssland ingick, och Rambouilletkonferensen, som pågick i över en månad och där alla var eniga utom Slobodan Milošević. Det som satte i gång alltihop, och jag tänker sluta med detta, var Miloševićs beslut 1999 i Kosovo Polje i Obilić att förklara att det inte skulle bli någon mer självständighet, att jaga ut kosovarerna ur förvaltningen och ta in serber från Belgrad för att ersätta dem, så att Ibrahim Rugova från Kosovos demokratiska förbund måste starta underjordiska skolor och hemliga sjukhus. Det här är en helt annan sak. Processen godtog av den internationella opinionen eftersom den behandlats på internationell nivå. Den finländske presidenten Martti Ahtisaari utarbetade ett dokument som alla i FN accepterade och där det stod att "parterna inte kan nå en överenskommelse". Jag ska strax sluta. Det finns en del hat som inte kan övervinnas. Jag är ledsen att säga – och jag vill uttrycka mig mycket försiktigt – att jag i osseternas ord om georgierna uppfattade något som liknade det eviga hat som har sin grund i årtionden och århundraden av motstånd. Det betyder inte att detta inte kan hända en dag, men det kommer att ta tid och, tror jag, flera generationer.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot! "Nationalism är krig!" Det är ett exakt och oavkortat citat från François Mitterrands anförande i Europaparlamentet. Jag menar att vi kan dra lärdom av det, och den lärdomen handlar om europeisk integration. Det betyder att vi slutar försöka göra upp om det förflutna utan börjar om på nytt, så att krig och diktatur blir omöjligt i Europa en gång för alla.

Jag vill framföra ett innerligt tack till det franska ordförandeskapet för dess snabba ingripande för att få slut på kriget och få till stånd ett beslut av Europeiska rådet i dag som är ett uttryck för enighet. Enighet är den viktigaste signal vi kan sända. Det är en signal om att vi inte kommer att godta kränkningar av internationell rätt, att vi inte kommer att godta krig och invasion av främmande länder och att vi inte kommer att godta destabilisering av demokratiskt valda regeringar eller invasion och ockupation av ett annat land. Det är därför väsentligt att klargöra att det inte kommer att bli några förhandlingar om partnerskaps- och samarbetsavtalet förrän den femte principen i eldupphöravtalet efterlevs – nämligen en återgång till de linjer som hölls före den 7 augusti – och att en utvärdering av efterlevnaden av alla sex principerna i eldupphöravtalet nu måste inledas och fortsätta inför det toppmöte som planeras till november 2008.

Det är viktigt att vi klargör att vissa saker inte kommer att godtas, men det är också viktigt att klargöra att kommunikationskanalerna måste förbli öppna, så att vi inte hamnar i en upptrappningsspiral. Framför allt måste vi stärka vår egen kapacitet, och det innebär att även stärka våra vänners kapacitet. Det innebär att ge Georgien omedelbart infrastrukturstöd utan byråkrati. Det innebär att delta i fredsuppdrag i Georgien och i initiativ som inleds av OSSE och FN. Vi måste klargöra att förhandlingar om ett frihandelsavtal är den rätta vägen att gå, liksom de förslag som lagts fram här i parlamentet i linje med det polsk-svenska initiativet eller vårt förslag om "EES plus".

Detta gäller inte bara Georgien utan också länder som Moldavien och framför allt Ukraina. Jag menar att det är tydliga signaler som ger oss möjlighet att gå framåt i positiv anda. Om vi i det sammanhanget kunde erkänna att vi skulle kunna göra detta så mycket bättre om vi inte alltid tvingades ta oss ur en situation som andra orsakat, om vi bara hade en europeisk utrikespolitik som, genom Lissabonfördraget, gav oss lämpliga mekanismer och ökad preventiv kapacitet för att förhindra att denna situation över huvud taget uppstod, skulle det vara den politiken vi borde driva. Denna kris bör tydligt vis att vi som Europeiska unionen måste stärka vår kapacitet om vi vill förebygga krig och gå mot en positiv framtid.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – (NL) Herr talman! Jag anser i likhet med många av mina kolleger i parlamentet att Europeiska rådets reaktion i dag på de senaste månadernas händelser är den rätta. Vi har stått enade och samtidigt behållit fattningen. Men EU har klart och tydligt förklarat – och det framgår också av dagens

uttalande – att det som hände där, särskilt den ryska reaktionen, inte kan godtas och att Rysslands oproportionerliga gensvar på den militära utvecklingen i Georgien måste fördömas.

Samtidigt har alla parter påpekat att användning av militärt våld inte är den rätta lösningen, och det ser jag också som underförstådd kritik mot den georgiska regeringen, som började med militära insatser. Denna reaktion visar också att vi anser, och det med rätta, att det inte är så vi löser problem i Europa, att det strider mot de säkerhetsavtal vi har och som tidigare ingåtts när det gäller problemen med Sydossetien och Abchazien i Georgien.

Jag tar också avstånd från uttalandena av den ryske utrikesministern Sergej Lavrov om att Rysslands sätt att reagera har angett tonen för Rysslands nya utrikespolitik i den omgivande regionen. Jag anser att EU bör göra allt det kan för att övertyga Sergej Lavrov och den ryska regeringen om att det inte är så här vi försöker lösa problem eller driva igenom våra intressen i Europa. Samarbete är ledordet, inte ensidiga åtgärder.

Jag minns de senaste årens diskussioner om Bushregeringens agerande. Jag hoppas att vi inte i slutändan kommer att ha samma diskussion med Ryssland. Det är därför det är så viktigt att rådet i dag, under ledning av den franske rådsordföranden, återigen har uppmanat oss att uppmärksamma denna fråga och har lagt tonvikten på sexpunktsplanen, särskilt återgången till det militära status quo som tidigare rådde. Därigenom lägger han grunden för en internationell mekanism för att bevara freden, och framför allt för en internationell debatt om Sydossetiens och Abchaziens framtida status, och han tar med rätta avstånd från Rysslands erkännande av dessa två separatistregioners självständighet.

Detta är också utgångspunkten för en delegation på högsta nivå som åker till Moskva i nästa vecka och återigen måste sätta press på Moskva att genomföra de sex punkterna. Under dessa omständigheter är vår självklara ståndpunkt att vi inte kommer att delta i några nya samtal om det nya partnerskapsavtalet, så länge det inte råder någon klarhet om avtalets genomförande och så länge det inte finns någon överenskommelse.

Denna kris ställer mycket höga krav på EU. Det stämmer att vi går i täten i sökandet efter lösningar. Det finns inget alternativ. Nato kan inte göra det, OSSE är för svagt, USA är inte i samma position som vi, och FN kan inte spela någon medlarroll på grund av blockaderna i säkerhetsrådet. Vid dagens toppmöte var man av samma åsikt – låt det förbli så.

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Nu håller vi i själva verket på och kommenterar beslut som redan fattats, och med tanke på de mycket varierande uppgifterna om dödsoffer, brott och eventuella krigsförbrytelser anser jag att EU bör föreslå att undersökningen blir internationell, om nödvändigt med medverkan av Internationella brottmålsdomstolen.

Vid sidan av detta sa Bernard Kouchner, när det gäller orsakerna till att vi kommit till denna punkt, att vissa personer i alltför stor utsträckning uppmanat Georgien att spänna musklerna och utfärda hotelser. Det stämmer säkert, men låt oss i så fall säga att somliga också försökt hindra georgierna från att känna sig som européer. Det är oss i EU det handlar om, för de europeiska tendenserna i Georgien och hos dess folk är ett faktum som vi nonchalerat. Flera hundra av dem undertecknade ett upprop från Radikalpartiet i slutet av 1990-talet där man krävde en europeisk framtid för Georgien, något som vi förnekat dem.

Det är avslutningsvis därför den föreslagna internationella konferensen bör inkludera de orepresenterade befolkningsgrupperna i hela området och innefatta en undersökning av regionens europeiska utsikter, i både politiskt och strategiskt hänseende.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Mina damer och herrar! Dagens toppmöte gäller främst bistånd till Georgien. Det är nödvändigt, men det är också Rysslands skyldighet att bidra ekonomiskt till Georgiens återuppbyggnad. Vad är det mer som krävs för att EU ska kunna göra en korrekt bedömning av Rysslands roll i det som hänt och vidta åtgärder för att se till att något liknande aldrig händer igen? För det första måste det erkännas att detta var en planerad aggression från Rysslands sida, och att den inleddes med systematiska provokationer mot Georgien under många månader. Om Rysslands aggression och erkännandet av separatistregionernas självständighet inte får ett lämpligt gensvar kommer det att vara en tydlig signal om att Ryssland kan agera likadant igen i framtiden. Det finns ju faktiskt många ryska medborgare även i EU-länderna, som EU är villigt att skydda. Vi har mycket som Ryssland behöver, men vi förlorar hela tiden initiativet. För det första bör vi frysa avtalet med Ryssland om systemet för viseringslättnader. Samtidigt bör ett sådant avtal ingås med Georgien. För det andra måste tillämpningen av partnerskaps- och samarbetsavtalet upphävas till dess att Ryssland helt lämnat de ockuperade områdena. För det tredje måste Rysslands så kallade fredsbevarande styrkor ersättas med internationella fredsbevarande styrkor, som respekterar Georgiens territoriella integritet. Jag föreslår också att Internationella olympiska kommittén uppmanas att tillkännage en ny ansökningsomgång

för vinter-OS 2014, eftersom det bara kommer att leda till problem om OS hålls i en totalitär stat. Vi bör inte oroa oss för eller frukta ett avbrott i den så kallade dialogen. Dialogen har för närvarande övergått i ensidiga erbjudanden från vår sida och överträdelser av reglerna från den ryska sidan. Vi måste inse att endast beslutsamma åtgärder kan få Ryssland att inta en hållning som är värdig en stat på 2000-talet. Ryssland är bara en stat. Det är inget särskilt med den.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag var er företrädare i Georgien när jag skickades dit av talmannen den 12–17 augusti. Jag gav det georgiska folket vårt fulla stöd och lugnade dem genom att säga att EU inte skulle överge dem. Jag vill därför tacka ordförandeskapet för de mycket snabba insatserna i Georgien.

Den här konfliktens lösning är uppenbarligen ett test för EU som unionen till slut har gett sig in på, men till vilket pris? Återigen till priset av oskyldiga medborgare, för händelserna var i själva verket oundvikliga. Hur länge har en del av oss talat för döva öron? Till och med de som i dag säger att vi måste sträva efter integration och erbjuda utsikter till EU-anslutning sa tidigare till oss att vänta och vara resonabla. Nu har vi ett krig mellan Ryssland och Georgien. När vi sa att detta inte var en konflikt mellan Georgien och Abchazien och Sydossetien, utan en konflikt mellan Ryssland och Georgien, var det ingen som ville lyssna. Nu har vi ett krig bakom oss. Dessa händelser var därför oundvikliga, särskilt om man går tillbaka till andra händelser eller andra tider före den 11 augusti. Låt oss gå tillbaka till 2005, när Ryssland lade in sitt veto mot gränskontrolltjänstemän vid gränsen mellan Ryssland och Georgien. Ingen svarade och till och med Frankrike – jag ber om ursäkt, herr talman – till och med Frankrike vägrade när vi krävde OSSE-styrkor vid gränsen. Ingen reagerade. När ryssarna kränkte georgiskt luftrum kom det inte heller någon reaktion från vår sida, och situationen trappades upp. Nu har detta beklagliga krig ägt rum, och vi måste inte bara återuppbygga utan även lösa konflikten. Naturligtvis måste vi ha en återuppbyggnadskonferens, men vi måste också ha en konferens för att lösa konflikten. Jag vill be er att kanske använda händelserna i Kosovo som förebild och alltså inrätta en internationell civilförvaltning, tillsammans med fredsbevarande styrkor. Vilken georgisk medborgare skulle nu kunna samtycka till att den ryska armén tog på sig rollen som polis?

(Talmannen avbröt talaren.)

Tobias Pflüger (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Jag vill till att börja med tacka för denna debatts objektiva prägel; den är definitivt mer objektiv än det extra mötet i utskottet för utrikesfrågor den 20 augusti. Låt oss tala klarspråk. Den georgiske presidenten Michail Saakasjvili beordrade en militär offensiv. Det var det som faktiskt startade kriget och satte i gång en våldsspiral. Om vi bortser från detta faktum förnekar vi krigets verkliga orsak. Attackerna, särskilt mot civilbefolkningen i Tschinvali, måste öppet fördömas, liksom det militära gensvaret, särskilt Rysslands militära gensvar och attackerna mot civilbefolkningen, främst i staden Gori. Båda sidor har dessutom använt klusterbomber i denna konflikt, vilket är oacceptabelt. Den internationella humanitära rätten och krigets lagar har tydligt överträtts av båda sidor i konflikten.

Det budskap som jag mycket ofta hört är dock att Ryssland ensamt bär ansvaret för den rådande situationen. Så är det inte, och det gläder mig att det franska rådsordförandeskapet har intagit en mer balanserad hållning på den punkten. Min egen hållning är oförändrad: erkännandet av Sydossetien och Abchazien är, enligt internationell rätt, jämförbart med erkännandet av Kosovo. Västländerna erkände Kosovo och öppnade verkliga Pandoras ask. Väst, Nato och EU är i hög grad delaktiga i upptrappningen av denna konflikt och kriget i Georgien: USA omgrupperade georgiska trupper från Irak till Georgien, och ett antal västländer – Natoländer och EU-länder – har bidragit till Georgiens upprustning. Även Israel har försett Georgien med vapen, och när Natos krigsfartyg kommer till Svarta havet är det inte nödvändigtvis ett fredstecken. Vi vet att även geopolitiska intressen står på spel i detta krig; i det avseendet behöver jag bara nämna oljeledningarna.

Konflikten får inte användas som förevändning för att driva EU:s militarisering framåt. EU har varit framgångsrikt som icke-militär aktör. Om vi nu väljer sida kommer EU att förlora sin trovärdighet som medlare. Vi står vid randen till ett kallt krig, och när det gäller det som ligger framför oss kan det gå hur som helst. I dag är det den 1 september, en dag som firas som en dag mot krig. Det måste vi komma ihåg: krig är oacceptabelt och får aldrig stödjas, direkt eller indirekt, av länder i EU.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (NL) Herr talman! Rysslands öppna maktuppvisning på georgiskt territorium i vår tid är ett försök att legitimera två etniska rensningar, i Abchazien i början av 1990-talet och i Sydossetien i augusti. Den bygger också på massutfärdandet av ryska pass i dessa regioner. Vad kan och bör EU göra mot denna brutala återuppblomstring av imperialistiska strävanden i Kremls politik? Vi bör erbjuda ett djupare och starkare europeiskt – ja, transatlantiskt – engagemang för våra östeuropeiska grannländer, i enlighet

med det svensk-polska förslaget om ett östligt partnerskap. Jag vill tacka kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner för hennes uppmärksamhet i den frågan.

Den rådande situationen i Georgien gör det dessutom helt nödvändigt att medlemsstaterna verkligen på allvar går vidare med en gemensam europeisk energipolitik, med energidiversifiering. Rörledningar som kontrolleras av de suveräna stater som de korsar och som inte är utsatta för hot är givetvis en del av detta.

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Det är svårt att komma ifrån slutsatsen att EU stått maktlöst inför den ryska aggressionen. Rysslands faktiska annektering av delar av den suveräna staten Georgien har visserligen mötts med fördömande, men till och med inom EU har tonen skiftat.

Moskva kommer inte att underlåta att utnyttja det tvetydiga budskapet. Man är knappast särskilt skakad över EU:s oeniga mutter.

Om inte den ryska aggressionen får ett kraftfullt gensvar är jag rädd för att dessa frågor inte tar slut med Georgien. Man måste fråga sig om Ukraina står på tur. Och när EU nu med vett och vilja gjort sig så beroende av rysk energi, vad kommer det då att krävas för att ett effektivt gensvar ska bli möjligt?

Om de senaste veckorna har visat något så är det att en gemensam utrikespolitik inte är genomförbar i dagens EU. Den har bara lett till förlamning ...

(Talmannen avbröt talaren.)

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). - (ES) Herr talman! Europeiska rådet möttes i morse för att besluta sig för sin ståndpunkt när det gäller tre utmaningar, som Bernard Kouchner förklarat för oss. Det handlar för det första om den oproportionerliga reaktionen, kränkningen av internationell rätt och invasionen och den pågående ockupationen av en suverän stat, för det andra om den bristande respekten för en fredsplan som undertecknats tack vare de snabba insatserna av EU:s ordförandeskap och för det tredje om erkännandet av Sydossetiens och Abchaziens självständighet. Genom ett märkligt återopande av Kosovo som precedensfall erkändes deras självständighet snabbt av Venezuela, Vitryssland och Hamas – ”man känner en man på hans sällskap”.

Dagens respons från Europeiska rådet på dessa utmaningar är mycket tydlig: vi står vid ett vägskeje i våra förbindelser med Ryssland. Vi måste ta frågan på allvar, för så här kan vi inte fortsätta. EU:s prestige och trovärdighet står på spel. EU kan inte bara skriva på notan för dessa stora moderna dramer.

Trots kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldners utmärkta arbete är vi från EU:s sida inte bara här för att betala för de skador och den förstörelse som ryssarna orsakat i Georgien eller israelerna i Palestina. Vi måste ha en ordentlig utrikespolitik.

Jag vill be er, herr Jouyet, att se till att Europeiska rådets ordförande Nicolas Sarkozy, när han besöker Moskva den 8 september enbart för att säkra konsekvens i de principer som vi tillämpar och värdesätter i EU, utfärdar en tydlig varning och förmedlar ett uppmärksamhet och trovärdigt budskap om att det kommer att ha sitt pris i förbindelserna med EU att strunta i internationella regler och lagar och kränka en suverän stats territoriella integritet. Det är viktigt att det får konsekvenser, och i det här sammanhanget är det mycket som hänger på detta.

Véronique De Keyser (PSE). - (FR) Herr talman! Under sommaren har det gjorts flera försök att tvinga oss till saker, vilket vid sidan av detta tragiska drama har fått två omedelbara konsekvenser: för det första Polens nästan omedelbara godtagande av missilförsvarsskolden – som är ett problem även om den riktar mot Iran – och för det andra EU:s åtagande att finansiera återuppbyggnaden av Georgien, fast vi mycket väl vet att budgeten för utrikespolitiken är dramatiskt underfinansierad och inte tillåter detta. Ni sa, fru Ferrero-Waldner, att vi måste finna andra finansieringskällor om vi ska kunna hantera den här situationen, och jag håller med er.

Jag anser därför att en upptrappning måste förhindras. Min grupp och jag stöder tydliga, om än orubbliga, förbindelser med Ryssland, särskilt när det gäller energifrågor, mänskliga rättigheter och internationell rätt. Vi motsätter oss dock varje återgång till det kalla kriget.

Jag vill också varna för ett snabbt inträde i Nato eller EU för länder som ännu inte kan erbjuda de nödvändiga garantierna. Jag uppmanar det franska ordförandeskapet, som jag vill gratulera för dess snabba insatser nu i sommar, att överväga tanken på en Svartahavsunion, efter samma modell som unionen för Medelhavsområdet.

Slutligen vill jag säga till mina kolleger i öst, särskilt i de baltiska staterna, att det inte längre är 1938 utan 2008. Vi får inte låta historien vackla.

(Talmannen avbröt talaren.)

Lydie Polfer (ALDE). – (FR) Herr Kouchner, mina damer och herrar! I januari i år blev jag, som föredragande för Sydkaukasus, medveten om risken för okontrollerad kapprustning, och jag betonade vikten av en fredlig lösning på de konflikter som ärvts från Sovjettiden. Vi föreslog att en "tre-plus-tre"-konferens skulle anordnas, dvs. en konferens för de tre länderna i Kaukasus plus EU, Ryssland och USA. Sedan dess har vi, som Marie Anne Isler Béguin nämnde, föreslagit att georgier ska få samma viseringsrättigheter som abchazier. Vi är nu alla väl medvetna om vad som hänt – ett militärt ingripande och ett oproportionerligt gensvar – men det går inte att komma ifrån att två länder som genom att bli medlemmar i Europarådet sagt sig vilja hålla sig till europeiska värden har brutit mot dessa principer genom att ta till våld. Det är oacceptabelt. Det måste fördömas och kan inte glömmas över en natt.

EU, som redan har viktiga förbindelser med båda länderna, måste agera försiktigt och genomtänkt för att se till att de återgår till en mer resonabel politik. Därför var det så viktigt att visa upp en enad front, och jag är mycket glad att det var möjligt, även utan Lissabonfördraget ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Jag måste påminna ledamöterna om att den tid de tilldelats bestämts av de politiska grupperna. Ni samtyckte till anföranden på en minut, och det kräver att ni är oerhört disciplinerade. Jag vill därför be om er förståelse när jag måste avbryta talare.

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). – (IT) Herr talman! Dagens Ossetien och Abchazien är gårdagens Kosovo. Ingen av de många regeringar som nu kräver fred i Georgien kan förneka sitt eget ansvar: genom att erkänna Kosovo skapade USA och de flesta europeiska länder ett prejudikat som inte kunde undgå att leda till instabilitet i Kaukasus. Natos utvidgning ända fram till Rysslands gränser innebär att USA bär det politiska men framför allt det militära ansvaret för att ha uppmuntrat Georgien att genomföra sin överraskningsattack natten mellan den 7 och den 8 augusti. När Sydossetien attackerades trodde Tbilisi verkligen att man kunde räkna med skydd, även militärt, från Förenta staterna.

Det var en oförsvarlig attack som drabbade civila och innebar att redan mycket ömtåliga överenskommelser slogs i spillror. Det ryska gensvaret hade förberetts långt i förväg, och man väntade bara på ett tillfälle att gå till angrepp med full kraft. Ingen regering är oskyldig i det här sammanhanget! De enda offren är civilbefolkningarna, oavsett var deras lojalitet ligger, som tvingats lämna sina hem och utsatts för våld av alla slag.

Vi bevittnar ett krig där lokala ledares nationalistiska strävanden överskuggas av stormakternas konflikt om kontrollen över energitillgångarna: konfliktens verkliga orsak är de gas- och oljeledningar som löper västerut från Centralasien. Både vägen genom Turkiet till Medelhavet och den som går från Georgien genom Ukraina till Polen korsar ju Kaukasus. Det är ingen tillfällighet att USA bad framför allt Polen att härbärgera dess missiler som är riktade österut.

EU måste arbeta för en fredlig lösning, som innebär både att de ryska trupperna dras tillbaka från georgiskt territorium och att människorna där ges rätt till självbestämmande. EU måste först och främst hjälpa flyktingarna och avstå från alla politiska åtgärder som sannolikt skulle förvärra situationen ytterligare. Vi måste säga ett bestämt nej till Georgiens inträde i Nato, den amerikanska flottan måste uppmanas att dra sig tillbaka från Svarta havet, och Polen bör uppmanas att inte gå med på att de amerikanska missilerna installeras. Vi måste förvissa oss om att vårt bistånd inte används för att köpa vapen och att parterna i konflikten inte utnyttjar flyktingarna som redskap i kriget.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Många talare, till att börja med rådets ordförande Bernard Kouchner, beklagar Rysslands erkännande av Abchaziens och Sydossetiens självständighet. Detta beslut har definitivt fått en del allvarliga konsekvenser för länderna i Kaukasus och för Europa, och kan i framtiden få det även för Ryssland självt. Erkännandet av Abchaziens och Sydossetiens självständighet kan nämligen leda till att Nordossetien, Tjetjenien, Ingusjien, Dagestan och andra som i dag är en del av Ryssland får idéer i framtiden.

Oavsett om det handlar om Kaukasus, Tibet, Afrika eller någon annan del av världen är en av vår tids utmaningar att finna en balans mellan vissa folks självständighetssträvanden, å ena sidan, och gränsers

okränkbarhet, å andra sidan. Utan denna okränkbarhet kan den fred som sanna patrioter längtar efter vara allvarligt hotad.

Vi européer kan dock också kritiseras. Vi har hört talet om respekt för internationella gränser, men vi skapade ett prejudikat i Kosovo, oavsett vad Bernard Kouchner tycker om det. Det är ett skämt att säga att det fattades ett internationellt beslut om Kosovo, för FN godkände aldrig kriget mot Serbien.

Ryssland har dragit sig tillbaka från Östeuropa, som för inte så länge sedan lydde under en obeveklig kommunistdiktatur. Man har dragit sig tillbaka från de baltiska staterna, från Ukraina och från de centralasiatiska republikerna. Och i takt med att Ryssland dragit sig tillbaka har det omringats. Warszawapakten är borta men vi har inte erbjudit någon annan respons än en oupphörig utvidgning av Nato. Nu skördar vi frukterna av detta!

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Jag måste först och främst gratulera det franska ordförandeskapet till det som åstadkommits. Jag anser att vi har kommit långt från EU:s ståndpunkt i Irakfrågan till dess aktuella inställning till krisen i Kaukasus. Gratulerar. Tack vare sitt ordförandeskap har EU agerat effektivare och snabbare än Washington. Allt detta är positivt, men det finns frågor kvar. För det första, hur kan vi minimera befolkningens lidande? För det andra, hur kan vi se till att ryssarna följer reglerna, och vilken strategi ska vi på längre sikt anta gentemot Ryssland?

(EN) Jag ser med försiktig optimism och tillfredsställelse på åtgärderna och rådets text. Den innehåller alla viktiga inslag i form av fördömande och insatser, även det generösare erbjudandet avseende EU-bistånd och ett eventuellt ESFP-uppdrag. Men till ordförandeskapet vill jag säga att det bara är en aptitretare.

(FR) Det är bara en aptitretare eller en förrätt. Vi väntar på huvudrätten som blir fred och stabilitet i hela regionen, och EU:s långsiktiga strategi för detta område i Kaukasus.

(EN) Vi måste göra alla tänkbara ansträngningar för att få Ryssland att förstå att man har ett val: antingen samarbetar man med EU som en ansvarsfull partner, påtar sig sina skyldigheter och åtaganden och respekterar till fullo Sarkozys sexpunktsplan, eller också ådrar man sig det internationella samfundets fördömande, som kan utvecklas till utfrysning och till sist isolering och en uppsättning lämpliga åtgärder som kan vidtas vid behov.

Vi i EU har också ett val: antingen nöjer vi oss med våra verbala insatser och avstår från åtgärder som Ryssland skulle förstå, eller också ändrar vi vår politik gentemot Ryssland om det är nödvändigt, och klargör att vi kan vara både bestämda och respektfulla om Ryssland inte följer de regler som vi förväntar oss ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Dariusz Rosati (PSE). – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr Kouchner! Rysslands agerande utgör ett försök att återgå till den imperialistiska politik som drevs av före detta Sovjetunionen. Det är ett försök att påtvinga en självständig stat Rysslands egen politiska vision. Hur bör EU reagera?

Enligt min mening bör vi till att börja med visa upp en enad front för Ryssland och göra det alldeles klart att det inte kan bli frågan om någon tillbakagång till intressesfärernas politik. Det får inte bli någon återgång till den imperialistiska politiken, ingen upprepning av tidigare handlingar och ingen återgång till användning av våld i internationella förbindelser. Vi måste stå eniga när vi förmedlar detta budskap till Ryssland, och vi måste göra det på ett tydligt och otvetydigt sätt. Vi måste klargöra för Ryssland att aggressioner inte lönar sig.

För det andra måste EU inleda två slags långsiktiga insatser. Den första handlar om att kraftigt minska EU:s beroende av Ryssland på energiområdet. Jag vill inte utsättas för utpressning från Rysslands sida över gas eller olja, och jag är övertygad om att det även gäller alla andra här i kammaren. Vi vill inte att vår politiska verksamhet och försvaret av våra principer och värden ska vara avhängigt av gas- eller oljeförsörjningen.

Den andra typen av insatser är av strategisk art och handlar om att lägga fram ett erbjudande för stater som tidigare ingick i Sovjetunionen. Inte bara Georgien bör omfattas utan också, och framför allt, Ukraina, tillsammans med andra länder. Det vi har att erbjuda är definitivt attraktivare än det som Ryssland föreslår. Det gläder mig mycket att dessa synpunkter har tagits med i slutsatserna från dagens rådsmöte, och jag anser att det är den rätta vägen att gå inför framtiden.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Herr talman! Jag är säker på att vi alla hoppats och drömt om att Ryssland skulle börja utvecklas, bli demokratiskt och respektera vissa principer som också är de grunder på

vilka EU är byggt. Dessa förhoppningar och drömmar måste nu överlämnas åt glömskan. I dag är situationen en helt annan. Jag välkomnar uttalandena om att samtalen om partnerskapsavtalet och toppmötet mellan EU och Ryssland kommer att skjutas upp till dess att Ryssland fullgör de åtaganden man gjort genom de dokument som undertecknats. Jag anser dessutom att uppskjutandet bör vara längre och att vi inom EU bör överväga vilket slags förhållande vi egentligen vill ha till Ryssland. Kan vi verkligen fortsätta att tala om ett gemensamt säkerhetsområde med Ryssland? Kan vi verkligen se Ryssland som vår strategiska partner, när det ansluter sig till värden som så radikalt skiljer sig från våra?

Jag vill nu nämna en annan fråga, nämligen vår energitrygghet. Vi återkommer exempelvis till Nabucco-ledningens betydelse. Det har blivit ett mantra. Nu är det dags att göra mer än bara prata och börja ge ekonomiskt stöd till det projektet.

Mario Borghesio (UEN). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Rådet gjorde helt rätt i att sända ett mycket tydligt budskap till Moskva i dag, nämligen att vi européer upprätthåller folkens rättigheter och inte kommer att offra dem för geopolitiska pakter eller avtal. Dessutom har vi en moralisk skyldighet mot våra egna befolkningar, särskilt dem som i många årtionden förtrycktes under den sovjetiska imperialismen, att försvara dessa frihetsprinciper.

Men de – t.ex. Italiens premiärminister Silvio Berlusconi – som behållit en öppen kanal för dialog med Moskva gjorde också rätt. På så sätt kan man förklara EU:s sätt att tänka och varna för risken att återgå till det klimat som rådde under det kalla kriget, inte bara i politiskt hänseende, inte bara i ekonomiskt och politiskt hänseende utan även, och framför allt, i historiskt hänseende. EU kan ju på längre sikt antingen givetvis inkludera Ryssland eller utesluta det en gång för alla.

Det är därför mycket viktigt att inleda och upprätthålla en dialog. EU, EU:s folk, vill inte ha något kallt krig, för det påminner oss om död, förföljelse ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Resolutionen är det mest positiva som åstadkommits sedan eldupphöravtalet och innehåller de flesta av de krav som Elmar Brok och jag ställde för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater efter vårt besök i Georgien. Men det är inte tillräckligt.

EU har fortfarande en roll att spela, och vår trovärdighet står på spel. Resolutionen måste följas av bestämda gemensamma insatser, som kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner klargjorde i sitt hoppingsivande uttalande i dag. Vi måste genomföra den här resolutionen till punkt och pricka, på samma sätt som vi kräver att Ryssland ska följa sexpunktsplanen till punkt och pricka.

Dessutom har vi de senaste veckorna sett hur viktigt EU är och kan vara, men vi har också sett var våra svagheter finns och var vi måste vidta åtgärder – även förebyggande åtgärder – för att avhjälpa dem. Visst kan vi agera medlare, men om det är det vi vill måste vi ha en gemensam europeisk utrikespolitik, en proaktiv utrikes-, säkerhets- och försvarspolitik. Vi har också de senaste veckorna blivit akut medvetna om att det saknas en gemensam ståndpunkt – ja, en politisk vilja att nå en gemensam ståndpunkt – och, än i dag, att det saknas en gemensam föresats. Att vi inte har Lissabonfördraget innebär att vi försvagas.

Det räcker inte med återuppbyggnad. Vi måste investera i dessa länders självständighet och rycka undan marken för nationalism. EU:s engagemang är viktigare än utsikterna till Natomedlemskap.

Fru kommissionsledamot! Ni sa mycket talande att förbindelserna med Ryssland inte kan fortgå som om inget hade hänt, och att vår politik måste omprövas. Vi måste investera i ekonomisk, demokratisk, social och utbildningsmässig stabilitet. Det handlar inte bara om pengar. Vi måste också bredda vår grannskapspolitik och föreslå konkreta projekt som dem ni har tillkännaggett i dag. Det ser vi fram emot.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Herr talman! Det huvudsakliga problem vi står inför gäller inte svaret på frågan om vem som har rätt och vem som har fel, vem som är angripare och vem som är offer, vad som är en suverän rättighet och vad som är en oproportionerlig reaktion. Det verkliga problemet är att vi inte har några egentliga resurser för att säkra en återgång till den tidigare situationen eller för att sätta effektiv press på ett land som Ryssland att ändra en viss politik. Inte heller kan vi be Ryssland att iaktta en regel i internationell rätt som vi redan brutit mot i det förflutna.

En värld där varje kris hanteras på sui generis-basis präglas av förvirring i stället för ordning. Vad vi ser omkring oss i dag är inte början på ett nytt kallt krig, utan slutet på den enpoliga ordningen. Det är en

geopolitisk konfrontation på global nivå som äger rum i en oreglerad internationell omgivning där unilateralisterna drabbar samman. När den enpoliga ordningen är död och den flerpoliga ordningen ännu inte fötts kan anarki och maktstyre florera.

Det enda förnuftiga vi kan göra är att sammankalla en internationell konferens för säkerhet och samarbete, där alla globala och regionala aktörer, tillsammans med de lokala intressenterna, förhandlar och omdefinierar och omformar den internationella rättens principer i internationella förbindelser, internationella organisationers roll och befogenheter, förfarandet för att hantera lokala kriser och systemet med säkerhetsgarantier som kan motsvara de specifika möjligheter, utmaningar och faror som präglar vår tid. Samtidigt måste vi påskynda processen för ekonomisk integration, politiska förbindelser och institutionell tillnärmning med våra grannländer i öst, t.ex. Ukraina och Moldavien. Låt oss hoppas att EU kan leva upp till dessa förväntningar.

(Applåder)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Vi har redan här i dag diskuterat behovet av internationella fredsbevarande och civila uppdrag i Georgien. Som ledamot av delegationen för Sydkaukasus stöder jag detta helhjärtat, särskilt som jag tidigt i våras stod just här och talade om det akuta behovet av just sådana insatser.

Många av våra länder har genom historiens försorg blivit multietniska, bl.a. Georgien. Jag är bekymrad över de mycket dystra utsikterna. För några dagar sedan erkände ju Ryssland Abchazien och Sydossetien. Som en fortsättning på det temat talade Nordossetiens befolkningsminister om att Syd- och Nordossetien skulle smälta samman under rysk lagstiftning, dvs. att Sydossetien skulle bli en del av Ryssland.

Som ett antal länder ser det handlar det här om en konflikt mellan två hörnstenar i internationell rätt: nationellt självbestämmande och territoriell integritet. Vi vet att vi måste ta slutakten från Helsingfors som utgångspunkt, men min fråga till rådet är följande: Vilka åtgärder vidtas för att förhindra att en suverän stats territoriella integritet kränks?

Wojciech Roszkowski (UEN). - (PL) Herr talman! Resultatet av Europeiska rådets möte kan beskrivas som ett glas som är antingen till hälften tomt eller till hälften fyllt. Det viktigaste är att en överenskommelse nåddes och att EU stod enat. Men det är en besvikelse att rådets gemensamma ståndpunkt inte är tillräckligt långtgående. Den uppfyller inte förväntningarna hos de flesta som yttrat sig här i parlamentet.

Under den ryska offensiven i Georgien rapporterade ryska medier att Vladimir Putin tagit sig tid att resa till Sibirien och ge lugnande medel åt en tiger som hotade lokalbefolkningen. Denna incident är en bra illustration av Rysslands agerande och dess behandling av EU. Moskva har emellertid inte helt lyckats lugna den europeiska tigern. Hur ska i detta sammanhang North Stream- och South Stream-projekten bedömas, och det stöd de fått från vissa av EU:s medlemsstater? Bristande solidaritet och underkastelse inför en angripare innebär alltid en uppmuntran för denne. Så är det i synnerhet när vissa partner betalar för de fördelar som kommer andra till del. Dagens uttalanden om EU:s enighet gentemot Ryssland, betoningen av det östliga partnerskapet och de övriga uttalanden som gjorts är definitivt hoppingivande. Men om vi nöjer oss med enbart ord kan angriparen komma att slå till igen.

Stefano Zappalà (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag skulle vilja ta upp ett par praktiska aspekter av kvällens debatt. För det första vill jag ge den franske ministern ett erkännande för att han haft modet att göra några mycket viktiga påpekanden här i kammaren.

Jag ställer mig helt och hållet bakom allt som den franske ministern sa. Jag håller med om precis allt. Jag tänker inte upprepa vad han sa, för morgondagens tidningar kommer ändå att vara tillräckligt fulla av vad han sagt här. Jag måste dock säga att den ståndpunkt som EU:s ordförandeskap skisserat är mycket bestämd och mycket tydlig.

Vad jag ville säga är att jag anser att EU har gjort en helomvändning. Vi kan säga vad vi vill här i kammaren, men det är inte vi som utformar EU:s utrikespolitik och vi har inte befogenheter att lägga oss i den. Det kan bara Europeiska rådet göra.

Europeiska rådet har, såvitt jag kan avgöra med min korta erfarenhet från parlamentet, visat vad EU gör: en helomvändning. Dagens möte i Europeiska rådet har visat att EU verkligen existerar, att EU – även om Lissabonfördraget ännu inte trätt i kraft – har förmågan att hantera oerhört viktiga frågor.

Jag vill också uttrycka min stora uppskattning för vad som gjorts av det franska ordförandeskapet, av president Nicolas Sarkozy och även av förbundskansler Angela Merkel och premiärminister Silvio Berlusconi i samband

med denna kris. Jag anser att det eniga gensvaret överskuggar kommentarerna från den brittiske premiärministern, som kanske har rättat in sig i ledet i dag men vars tidigare uttalanden till pressen var allt annat än välkomna.

Jag menar avslutningsvis att helomvändningen utgörs av detta: Europeiska unionen existerar! Låt oss gå försiktigt fram när det gäller anslutningar till Nato och EU. Låt oss se hur saker och ting artar sig. Den franske ministern har helt rätt.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill först och främst ge ett erkännande för det franska ordförandeskapets snabbhet och effektivitet i samband med förhandlingarna om en vapenvila mellan parterna i konflikten. Sexpunktsplanen måste nu genomföras, inklusive, givetvis, de ryska truppernas tillbakadragande till de positioner de hade innan konflikten bröt ut. Georgienfrågan är emellertid inte en isolerad fråga, eftersom det finns en hel rad relaterade konflikter och problem i hela Sydkaukasus. EU måste därför göra mycket effektivare och intensivare ansträngningar än tidigare för hela östra Medelhavsområdet och Transkaukasien. Med andra ord är det absolut nödvändigt att stärka den östliga dimensionen av vår politik mot våra grannländer genom konkreta åtgärder.

Eftersom jag kommer från ett land som ännu inte har ratificerat Lissabonfördraget vill jag uppmana regeringarna i Tjeckien, Sverige och givetvis även Irland att arbeta hårt med ratificeringen av detta dokument, för det är en förutsättning för en mer enad och effektiv gemensam utrikes- och säkerhetspolitik, som ger oss möjlighet att ta itu med utmaningarna, även de som kommer österifrån och från Ryssland, och att lösa dessa problem.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) I dag är det årsdagen av andra världskrigets utbrott. Det kriget föregicks direkt av en hemlig pakt mellan Sovjetunionen och Tyskland, och av de västeuropeiska ländernas eftergiftspolitik. År 1939 trodde man naivt att angriparen skulle nöja sig om man offrade vissa mindre stater.

Jag påminner om allt detta på grund av kriget i Georgien. Georgien har blivit det första angreppsmålet i det nutida Rysslands strävan i den imperialistiska riktning som det ärvde av Sovjetunionen. Ryssland använder Georgien som försöksområde för att ta reda på hur mycket EU:s medlemsstater är beredda att tåla. Ryssland förväntar sig inte att de ska inta en fast hållning. Med tanke på den väpnade konflikten får inte Europaparlamentet leva upp till Rysslands förväntningar. Vi måste inta en gemensam, otvetydig och beslutsam hållning. Georgien har rätt att räkna med vårt diplomatiska och materiella stöd. Europaparlamentet bör sända sina egna observatörer till Georgien, för att kontrollera uppgifterna om etnisk rensning. Vi måste göra allt vi kan för att stoppa en utvidgning och förhindra att vår tragiska historia upprepar sig.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vi bevittnar nu hur paradigmet om "historiens slut" faller samman, men detta bör också markera slutet på önsketänkandets tidevarv, så att vi ersätter fred genom tal med fred genom styrka och solidaritet.

Ryssland har placerat sig i kategorin instabila, oförutsägbara stater. Det kan inte längre ses som en pålitlig partner, och det delar uppenbarligen inte våra gemensamma värden. Genom att invadera Georgien har Ryssland ifrågasatt grunderna i det internationella säkerhetssystemet och försökt ersätta dem med modellen "den som har makt har rätt".

Allt beror nu på EU:s agerande – inte bara på dess reaktioner. Om vi fortsätter som vanligt innebär det inte att vi tar några konkreta steg, för det är bara handling som Ryssland kommer att förstå.

Jag föreslår följande: för det första, en riktig fredsbevarande styrka – Ryssland kan inte agera både fredsbevarare och angripare; för det andra, frysta förhandlingar om partnerskaps- och samarbetsavtalet; för det tredje, North Stream- och South Stream-projekten läggs på is; för det fjärde, frysta viseringslättnader; för det femte, OS i Sochi ställs in.

Om inget konkret görs kommer Ryssland aldrig att släppa greppet om Georgien, men man kommer också att följa samma mönster på andra håll. Att sätta tydliga gränser har högsta prioritet i ett demokratiskt samhälle. I dag måste vi svara upp till samma moraliska utmaning. Vem ska göra det om inte vi? När ska det göras om inte nu?

(Applåder)

Katrin Saks (PSE). – (ET) I våras träffade jag i samband med det georgiska valet i Gori en georgisk kvinna som tvingats fly från Abchazien 15 år tidigare. I dag har hon för andra gången blivit flykting i sitt eget land. Det är en tragedi.

Det är också tragiskt att vi här i kammaren i dag har så många olika tolkningar av vad som hänt, och därför anser jag att det är särskilt viktigt, viktigare än allt annat, att sända en oberoende undersökningskommission, en internationell kommission, till Georgien för att ta reda på vad som egentligen hände.

Det här är inte en konflikt mellan georgier och osseter, den började inte den 8 augusti, och det är inte bara Rysslands och Georgiens konflikt – det är en konflikt mellan värden och den rör oss alla.

Christopher Beazley (PPE-DE). – (FR) Herr talman, jag anser att det är viktigt att gratulera det franska ordförandeskapet, president Nicolas Sarkozy och Bernard Kouchner som är här i dag, inte bara för att de under denna kris har intagit en mycket fast hållning gentemot Ryssland, utan även för att de lyckats bevara EU:s enighet, en enighet som tyvärr inte fanns 2003.

(EN) Jag vill ansluta mig till dem som säger att den här frågan visserligen är allvarlig men inte bara handlar om Georgien och den olagliga ockupationen och invasionen av det landet. Jag skulle vilja säga till kommissionsledamoten att den också handlar om EU:s förbindelser med Ryssland. Den handlar i grund och botten om det som tidigare beskrivits som våra gemensamma värden. Jag tycker personligen att det är mycket svårt att inse vilka gemensamma värden jag delar med ett land som använder våld, militär aggression och propagandakrig för att få det ockuperade landet att framstå som inkräktaren och angriparen.

Det verkar sannolikt att samarbets- och partnerskapsavtalet kommer att läggas på is en tid om inte Ryssland drar tillbaka sina trupper. Den fråga som uppstår är vad vi ska göra om Ryssland vägrar dra tillbaka sina trupper. Vi har fått höra att vi måste ha en dialog, men vad kan man ha för slags dialog med en partner som inte respekterar de värden man försöker försvara och främja?

Såvitt jag förstår vill vi, sett ur ett historiskt perspektiv, ha harmoniska förbindelser med Ryssland, men inte om det kräver att vi helt enkelt måste överge de värden som är viktiga för oss. Jag håller med Tunne Kelam och andra om att det redan fått konsekvenser för Ryssland i och med de enorma desinvesteringarna på dess marknader, för internationella investerare ser nu Ryssland som en mycket osäker plats. North Stream och South Stream måste emellertid också ses över. Vi kan inte bara gå vidare med de projekten som om det ryska energiförsörjningsmonopolet var fullständigt normalt. Vinter-OS i Sochi måste också omprövas – det kan inte bli någon olympisk vapenvila.

Ryssarna måste inse konsekvenserna av våra beslutsamma åtgärder och inte bara följa sin egen agenda.

(Applåder)

Raimon Obiols i Germà (PSE). – (ES) Jag vill helt kort säga två saker. För det första tror jag att jag har rätt när jag säger att Jean-Pierre Jouyet tidigare i pressen beklagat den påverkan som USA:s konservativa sektorer, eller vissa konservativa sektorer, hade på det negativa resultatet av den irländska folkomröstningen. Jag tror att vi alla nu beklagar det överdrivna prisandet av nykonservativ politik i samband med krisen i Kaukasus. I det sammanhanget är det många som kan hållas ansvariga.

Tbilisi bär ansvaret för det obegripliga beslutet att ingripa militärt. Moskva bär ansvaret för beslutet om ett brutalt och oproportionerligt gensvar. Washington, med en president som nu med glädje drar sig tillbaka, bär ansvaret för att i årtal ha underblåst spänningar i regionen.

För det andra anser jag att EU har ett grundläggande ansvar som bara kan fullgöras om vi i stället för mjuk eller hård makt bygger upp en politisk makt som grundas på enighet mellan alla medlemsstaters regeringar.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (HU) Tack, herr talman. Ryssland maktpolitik har i många år spätt på spänningen i Georgien, som har urartat i ett kort men destruktivt krig. Ryska militära styrkor har kränkt internationell rätt och invaderat en suverän stats territorium. Som kronan på verket har Kreml erkänt de två utbrytarprovinsernas självständighet. Därmed har vi fått en ny dimension på den internationella politiska scenen. Det är en farlig situation, dels ur Rysslands grannstaters perspektiv, dels därför att Putin och hans män har skapat sig ett farligt prejudikat.

Varför är det viktigt att det internationella samfundet står enat? Den ryska politiken har nu kört fast och hamnat i en återvändsgränd, så vi måste utnyttja tillfället på bästa sätt. EU måste yrka på att neutrala, internationella fredsbevarare skickas för att ersätta de fredsbevarande styrkor som nu förlorat sin trovärdighet och auktoritet. Vårt beslut att underlätta viseringar för ryssar bör ses över, och samtidigt bör viseringskravet för Georgien antligen lindras. Georgien är en integrerad del av vår grannskapspolitik, och vi är därför skyldiga att se till att vi ger största möjliga stöd för landets återuppbyggnad. Tack så mycket.

Giulietto Chiesa (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Michail Saakasjvilis äventyr är resultatet av en oförlåtlig felbedömning, nämligen att tro att Ryssland inte skulle besvara ett militärt angrepp, för ett militärt angrepp var vad som ägde rum.

Ryssland är inte detsamma som det var 2000 och kommer inte längre att dra sig tillbaka av vare sig taktiska eller strategiska skäl. Det första vi måste göra är att se saker för vad de är: EU och dess enighet har skadats allvarligt av detta misstag. Vi får inte tillåta oss att upprepa det, och vi får inte låta någon annan tvinga oss att upprepa det. En del menar att Ukrainas och Georgiens inträde i Nato nu bör påskyndas, men jag vill be alla som anser det att tänka efter ordentligt, för ett sådant beslut skulle inte på något sätt öka vår säkerhet – den skulle tvärtom äventyras. Som vi nu vet kommer Ryssland att reagera, om inte i samma omfattning så definitivt med motåtgärder. Vi skulle snart löpa risken att ställas inför en mycket större kris än den i augusti, och detta i ett land som Ukraina, mitt i Europa. Förnuftet kräver att vi gör om ett antal beräkningar, eftersom de var felaktiga, och att vi sätter oss ned vid förhandlingsbordet med Ryssland med ömsesidighet som utgångspunkt och ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Vytautas Landsbergis (PPE-DE). – (EN) Herr talman! I förrgår hade jag en lång middagskonversation med en av Europas klokaste personer, Otto von Habsburg. Han sa, grundat på sin stora kunskap om förhållandena, att europeiska regeringar varit oerhört korrumperade, eftersom det är väl känt att Ryssland använder ett nytt hemligt vapen mot väst – global bestickning. Dagens rådsmöte kan kanske kasta mer ljus över det mörka hörnet i europeisk politik.

Om rådet och vårt parlament – det politiska samvetets sista fäste i Europa – inte kräver ett omedelbart tillbakadragande av de ryska ockupationsstyrkorna från Poti och de buffertzoner som upprättats av ockupationsmakten, ser politisk katastrof ut att hota vårt bleknande Europa. Dessa zoner är viktigast för ryska och ossetiska smugglare för att förhindra Georgiens kontroll vid de inre gränserna mellan marionetten Ossetien och det ännu självständiga Georgien. Tanken på att låta ockupationsmakten få tid på sig att bygga befästningar fram till toppmötet mellan EU och Ryssland i november är helt fel och tyder på att Otto von Habsburg antagligen har rätt.

(Applåder)

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Herr talman! Man emotser otåligt vår omdömesgilla och bestämda ståndpunkt. Förenta staterna kan inte, med tanke på vad Ryssland önskar men även med tanke på den pågående valkampanjen, agera katalysator för en global politisk situation i detta område i EU:s närhet.

Vi, Europeiska unionen, har ett unikt historiskt tillfälle att bygga upp vår utrikes- och säkerhetspolitik och utveckla Europa genom dess landvinningar och erfarenheter. Vi får inte låta detta tillfälle gå förlorat. De nödvändiga fördömandena erbjuder inga lösningar. Även om Pandoras ask öppnades i och med Kosovo, med ett erkännande i strid med den internationella rättens regler, måste vi se till att den internationella rätten och respekten för mänskliga rättigheter på nytt blir det centrala i lösningen.

Låt oss vara bestämda och agera politiskt. Låt oss anta en tydlig, gemensam och bestämd ståndpunkt gentemot Ryssland, men en ståndpunkt som syftar till att finna en lösning och upprätta ett partnerskap, för vi måste vara klartänkta i vårt förhållningssätt till Ryssland år 2008.

Låt oss föreslå en regional konferens i EU:s regi om hanteringen av situationen och framtiden för partnerskapen. Om vi är fast beslutna att upprätthålla EU:s enighet kan vi minimera den destruktiva och onda nationalismen, som alltid, ofrånkomligen, leder till krig.

Urszula Gacek (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Rådet nådde i dag en överenskommelse i fråga om Ryssland. Det kanske kan betraktas som ett slags framgång, även om många var besvikna över att Ryssland fick en så mild behandling. Vi måste nu vänta på Rysslands reaktion. Den ryska pressen kommer säkert att återge de delar av vår debatt där rådets företrädare och vissa parlamentsledamöter klandrade Georgien. Moskva kommer offentligt att framföra skarp kritik mot rådets ståndpunkt, men bakom kulisserna gläds man.

Till dem som sitter vid makten i Moskva vill jag säga följande: ta inte ut glädjen i förskott. EU ser er inte längre som en pålitlig partner som står för sina ord och respekterar internationell rätt. EU överväger allvarligt om man kan vara beroende av rysk olja och gas. EU har inte varit alltför hårda mot er i dag, men era anhängare har minskat betydligt i antal.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Vi håller fullständigt med om att vi bör fördöma Ryssland för tilldelningen av medborgarskap och för den överdrivna militära roll man påtagit sig, samt för erkännandet av Abchazien och Ossetien. Samtidigt bör vi också fördöma Georgien, för de georgiska ledarna borde ha vetat vilket deras geostrategiska manöverutrymme var. Vi håller också med om att fredsbevarande styrkor bör sättas in, men vi talar inte om vad en varaktig lösning skulle grundas på, nämligen endast ett långtgående självstyre för abchazierna och sydosseterna inom ramen för Ahtisaariplanen. Vi talar inte om de berörda minoriteterna, men vi talar om allt annat, så jag tror att det inte bara är konflikten som gått i stå utan även i många avseenden vårt sätt att tänka. Vi måste finna en långsiktig lösning på det här problemet.

Erik Meijer (GUE/NGL). - (NL) Herr talman! Uppmärksamheten har främst riktats mot Rysslands militära ingripande i Georgien. Det eventuella användandet av klusterbomber och ockupationen av en hamn utanför det omstridda området ger bara upphov till ilska.

Det gäller inte, enligt min mening, skyddet av Sydossetien och Abchazien. Sedan Sovjetunionen splittrades har dessa två regioner inte i praktiken varit en del av Georgien. De flesta invånare i dessa två små stater vill inte under några omständigheter lyda under Georgien, precis som de flesta invånare i Kosovo inte under några omständigheter vill tillhöra Serbien. De skulle tyvärr bli andra klassens medborgare i dessa länder. För dessa människor kan lika rättigheter och demokrati komma till stånd endast om deras utbrytning upphör att vara föremål för debatt och de får garantier för att de inte kommer att utsättas för en militär attack utifrån.

Sammanfattningsvis finns det mycket goda skäl att kritisera Ryssland, men inte för att man nu i praktiken har erkänt dessa två små staters självständighet. Kosovo kunde inte vara ett unikt fall ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zita Pleštinšká (PPE-DE). - (SK) Händelserna i Georgien ägde paradoxalt nog rum i augusti månad, precis som i det tidigare Tjeckoslovakien för 40 år sedan, när även mitt land invaderades och ockuperades av den sovjetiska armén för vad som skulle bli många år.

Vi får inte glömma att Ryssland med sitt handlande har visat att man inte lagt det förflutna bakom sig. Precis som 1968 har man inte tvekat att skicka in stridsvagnar för att nå sina politiska mål. Återigen används militär makt för att destabilisera länder som försöker göra sig fria från ryskt inflytande. I dag är det Georgien, i morgon kan det vara Ukraina.

Jag är övertygad om att EU måste visa ännu större beslutsamhet i sitt motstånd mot Rysslands hållning när det gäller erkännandet av Abchaziens och Sydossetiens självständighet. Jag är övertygad om att EU:s gensvar måste vara ett förstärkt samarbete med Georgien och framför allt Ukraina, inte bara genom ord utan även genom tydliga och meningsfulla handlingar.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). - (EN) Herr talman! Georgien är inte bara en episod i den internationella politiken. Det är första steget i en kedjereaktion med betydande konsekvenser.

För det första är det ett tecken på Rysslands militära återkomst, som måste återspeglas i den nya europeiska säkerhetsstrategi som är under utarbetande.

För det andra är denna uppenbara *reconquista* ett uttryck för Rysslands önskan att använda sin nyfunna energi för att gottgöra för 1990-talets förluster och ge igen för den förödmjukelse de innebar, snarare än för en vilja att bidra till formandet av framtidens värld.

För det tredje tydliggör det EU:s svaga ställning till följd av det tilltagande beroendet av Ryssland i energihänseende och den försenade ratificeringen av Lissabonfördraget.

För det fjärde kan det leda till att den transatlantiska enigheten antingen återupprättas eller skadas ytterligare.

För det femte visar det att den internationella lagligheten måste stärkas både begreppsmässigt och i fråga om respekt.

För det sjätte tydliggör det att Svartahavsområdet kräver mycket större uppmärksamhet och engagemang från EU:s sida och därmed mycket mer än bara samverkan.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag stöder det demokratiska Georgiens rätt att söka säkerhet i väst och jag tar avstånd från Rysslands oproportionerliga aggression och fortsatta ockupation av landet. EU måste öka sitt återuppbyggnadsstöd till Georgien, påskynda ett frihandelsavtal och gå vidare med viseringslättnaderna. Georgien bör också tillåtas att närma sig Nato för att så småningom bli fullvärdig

medlem. Vi måste ta tillfället i akt att nu, genom EU:s gemensamma yttre politik för energitrygghet, bryta Moskväs strupgrepp på EU:s olje- och gasförsörjning. Både Tyskland och Italien bygger rörledningar i konsortier med Gazprom. Som en motvikt mot detta bör EU även stödja rörledningsprojektet White Stream för transport av gas från Kaspiska havet till Europa via Georgien och Ukraina – båda regeringarna stöder detta projekt som innebär att Ryssland kringgås. Ryssland kommer att drabbas hårt om vårt långsiktiga gensvar blir att inrikta oss på Gazproms monopol och Rysslands användning av gasen som vapen.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag ska fatta mig kort eftersom Bernard Kouchner redan talat två gånger och jag vet att ni också har mycket att göra.

När denna debatt nu närmar sig slutet vill jag först och främst tacka er för ert ständiga engagemang för denna fråga. De resolutioner som antagits, det faktum att ordföranden Jacek Saryusz-Wolski sammankallade utskottet för utrikesfrågor den 20 augusti och att Marie Anne Isler Béguin – som hon själv påpekade – reste till konfliktområdet och gav ett kraftfullt vittnesmål på parlamentets och även EU:s vägnar har bekräftat Europaparlamentets engagemang i krisen.

Av den anledningen vill jag också säga att det förvånat mig att höra vissa kommentarer om EU: för det första, att unionen inte reagerat; för det andra, att den varit maktlös; för det tredje, att den antagit en svag ståndpunkt. Om EU inte var inflytelserikt, om det inte spelat en roll i denna kris, då skulle jag vilja veta vem som gjort det? Vem var inflytelserik? Vem visade vad man gick för, militärt eller på annat sätt? Jag såg ingen annan makt än EU vidta några åtgärder, och det var under denna kris som EU kanske sågs i ett annat ljus som partner och maktfaktor.

Alla har sitt ansvar. EU har sitt ansvar, och det är inte detsamma som Natos eller USA:s. Men EU har genom sina värden och sina medel – som jag återkommer till – fullgjort hela sitt ansvar.

Det finns de som säger till oss att Ryssland inte har samma värden som EU men det är, oss emellan sagt, gamla nyheter. Det är inget skop. Vi vet att Ryssland inte har samma värden som EU. Om det hade det skulle vi ställa andra frågor om Ryssland. Alla frågor som ställs om Ryssland gäller vilket slags förbindelser vi vill ha med detta grannland, vilket slags partnerskap vi vill upprätta, vilket slags dialog vi vill ha, hur vi kan få Ryssland att fullgöra sina skyldigheter och påta sig sitt ansvar och hur vi kan styra landet mot en hållning som i större utsträckning är förenlig med internationell rätt. Det är frågorna. För egen del har jag aldrig trott att vi har samma värden, oavsett vilken respekt jag har för Ryssland, och jag har varit bekant med Ryssland rätt länge.

Den tredje tanke ni har haft, och som ni alla har haft, är att vi inte kan komma särskilt långt, trots en snabb reaktion och trots det som gjorts i dag, för vi har inte de instrument som krävs. De instrumenten kommer vi att få först om Lissabonfördraget ratificeras, och denna kris har tydligt visat hur mycket vi behöver det fördraget, hur mycket vi behöver stärka vår utrikespolitik och hur mycket vi dessutom behöver stärka vår försvarspolitik. Vi måste vara mycket tydliga på den punkten och det har flera av er med rätta framhållit.

Jag kommer nu till Europeiska rådets möte. Dagens möte i Europeiska rådet är en startpunkt. Allt togs inte upp, och det är inte heller möjligt att ta upp allt som gäller EU:s hantering av den här krisen och förbindelserna mellan EU och Ryssland. I dag handlade det om att se över situationen på plats och bedöma konsekvenserna för förbindelserna mellan EU och Ryssland. Det handlade om att visa att vi står enade och att vi agerar aktivt i denna konflikt.

Tack vare detta möte i Europeiska rådet har vi kunnat visa att vi står enade, att vi har agerat och att vi har bestämda ståndpunkter. Jag vill påminna er om dem: fördömande av Rysslands oproportionerliga reaktion; stöd för Georgien på det finansiella, humanitära, ekonomiska och politiska området; bekräftelse av de stärkta förbindelserna mellan EU och Georgien; genomförande av sexpunktsplanen för lösning av konflikten, inklusive – som många av er betonat – en internationell övervakningsmekanism; EU-engagemang på plats genom sändande av en särskild representant; stärkande av det östliga partnerskapet, särskilt med avseende på Svartahavsområdet och Ukraina, vilket uttryckligen framhölls i dagens slutsatser, samt en energipolitik som präglas av större diversifiering och oberoende och bättre organisation på EU-nivå.

Jag har förstått allt ni har sagt i kväll. Ni kan vara övertygade om att det franska ordförandeskapet kommer att erinra alla om dess önskan att åstadkomma en mycket mer diversifierad, oberoende och välstrukturerad europeisk energipolitik. Ni kan räkna med ordförandeskapet i det avseendet.

Detta är en startpunkt, för det har beslutats att ordföranden för Europeiska unionens råd, kommissionens ordförande och den höge representanten ska göra en viktig resa till Moskva och Tbilisi den 8 september. Det är mot den bakgrunden vi måste avgöra vilka åtgärder vi därefter ska vidta.

Slutligen har vi enats om att alla möten om partnerskapsavtalet ska skjutas upp tills ryssarna dragit sig tillbaka till sin tidigare position.

Det här är alltså en startpunkt. Vårt mål i dag var inte att finna lösningar på allt utan att visa vår enighet och vår beslutsamhet, och för det behöver vi Europaparlamentets stöd.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman! Jag är den sista talaren så jag ska försöka fatta mig så kort som möjligt. Eftersom jag är den sista talaren vill jag dock belysa några viktiga punkter från denna debatt.

För det första är jag säker på att jag inte behöver påminna er om att det var just den här dagen, den 1 september 1939, som andra världskriget började. I dag, på årsdagen, debatterar vi ett nytt krig som har brutit ut, men det nya kriget har vi – den Europeiska unionen – kunnat stoppa mycket snabbt. Det är mycket viktigt att poängtera, anser jag. Det är därför det här har varit en lång och omfattande debatt, men också en mycket bra debatt. Vi hade även en bra debatt i rådet, med kloka slutsatser. Enligt min uppfattning har Europeiska unionens trovärdighet spelat en viktig roll: trovärdighet och samstämmighet. Som rådets ordförande och jag redan har sagt var detta ett betydelsefullt prov för EU:s trovärdighet, men också för samstämmigheten, och vi klarade prövningen med glans.

Hjälpen till Georgien är viktig, som vi har hört. Vi har påtalat att det behövs humanitär hjälp och återuppbyggnadshjälp, där vi kommer att be parlamentet om stöd. Tills vidare tackar jag för ert stöd och återkommer förstås med mer exakta uppgifter. Framför allt tänker jag dock på visumavtalet. Vi är givetvis medvetna om att det handlar om diskriminering. Abchazier och sydoseter som ofta har ryska pass har en bättre situation än georgier, men jag vill också poängtera att många av de enskilda medlemsstaterna har en roll i detta, och låt mig understryka att detsamma gäller frihandelsavtalet. Jag ska påminna er om att vi redan tidigare hade identifierat tre punkter när det gäller att stärka den europeiska grannskapspolitiken, men då ringde det inga klockor hos medlemsstaterna. Mobilitet var en punkt, ekonomiska partnerskap en annan och förbättrad säkerhet en tredje, vilket förstås innebär att alla konflikter, handlingar och konsekvenser måste diskuteras också när det gäller Ryssland.

Vi står vid ett vägskäl, men det är i första hand Ryssland som bestämmer hur framtiden ska bli, för det är Ryssland som kommer att ställas till svars, precis som vi har konstaterat idag. Utan tillbakadragandet av trupper kommer det inte att bli några fler förhandlingar om det nya avtalet. Ryssland har makten i sina händer att visa att man kan leva upp till det vi har sagt i dag. Jag hoppas verkligen på en bra lösning den 8 september.

Förutom detta finns det två huvudsakliga konsekvenser: ”grannskapspolitik plus”, eller vad vi nu kommer att kalla den i framtiden, måste stärkas på regional och bilateral nivå, vilket innebär att vi måste se bortom Georgien och även inkludera Ukraina, Moldavien och andra länder. Det här är något som vi ofta har talat om, men jag hoppas att jag nu kanske kan räkna med mer stöd från de enskilda medlemsstaterna.

Låg mig avslutningsvis säga något om energipolitik. Det är en annan fråga som särskilt bekymrat mig under de senaste 18 månaderna, och jag försäkrar er om att det också fortsättningsvis kommer att vara en mycket viktig fråga för mig personligen.

Med dessa ord avslutar jag min snabba sammanfattning av en lång, men ytterligt betydelsefull debatt.

(Applåder)

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Roberta Alma Anastase (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Som föredragande för Svartahavsregionen har jag alltid betonat vilken stor utmaning som olösta konflikter innebär för den regionala stabiliteten, liksom hur viktigt det är att EU på ett bestämt och fördjupat sätt engagerar sig i denna region.

Rysslands agerande i Georgien är beklagligt. Det är farligt för såväl regional som europeisk stabilitet och, underförstått, oacceptabelt i världssamfundets ögon.

Därför är det absolut nödvändigt att EU omedelbart går från ord till handling och visar beslutsamhet både när det gäller sitt agerande i Georgien och utvärderingen av förbindelserna med Ryssland.

För att säkra stabiliteten i Svartahavsområdet ska tre huvudprinciper vara vägledande för EU:s agerande.

För det första ska alla beslut vara förenliga med Georgiens territoriella integritet och med internationell rätt.

För det andra måste de principer som ligger till grund för att hantera konflikterna i regionen ses över på nytt för att påskynda och öka möjligheterna att nå en lösning. Detta förutsätter EU:s aktiva inblandning i fredsbevarande operationer i Georgien, liksom i arbetet med att hantera och lösa andra konflikter i regionen som exempelvis den transnistrisk konflikten.

EU:s ansträngningar för att trygga energisäkerheten måste också maximeras, även genom utvecklingen av Nabuccoprojektet.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr Jouyet, fru Ferrero-Waldner! Jag vill först tacka mina ledamotskollegor som redan gratulerat EU:s franska ordförandeskap och välkomnat Nicolas Sarkozys agerande i den svåra konflikten mellan Ryssland och Georgien.

Det skulle kunna ta en evighet att bestämma det forna östra Romarrikets gränser till Balkan och Kosovo i väst, och Kaukasus, Sydossetien och Abchazien i norr. Mänsklig respekt måste vara vägledande för hur Europa väljer att gå till väga. Med tanke på hur allvarlig situationen i Georgien har blivit föreslår jag att man planerar ett extra sammanträde i Europaparlamentets utrikesutskott och i medlemsstaternas nationella parlament, eftersom det är vi parlamentariker som representerar folket.

Det har äntligen blivit tydligt att Svartahavssynergin, som Europeiska kommissionen introducerade i slutet av 2007, inte är tillräcklig. Unionen måste snarast föreslå en ambitiös grannskapspolitik med de länder som gränsar till Svarta havet, och till att börja med ett ekonomiskt frihandelsområde.

Titus Corlăţean (PSE), skriftlig. – (RO) EU kan inte låta scenariot i Georgien upprepas i andra konflikttrabbade regioner.

Händelserna i Georgien sätter EU på prov när det gäller förmågan att ta ställning till och agera i frusna konflikter i det forna Sovjetunionen. Det är nödvändigt att EU utreder möjligheten att sända en civil observatörsgrupp till Georgien som kan se till att avtalet om eldupphör verkligen efterlevs.

Rysslands oproportionerliga motaktion i Sydossetien drabbade både civilbefolkningen och infrastrukturen och innebär en allvarlig kränkning av internationella bestämmelser. Detta visar tydligt att man måste stärka säkerheten genom närvaron av multinationella och opartiska fredsstyrkor.

EU måste också seriöst överväga ett mer konsekvent samarbete med Moldavien, och utifrån vissa villkor när det gäller Chisinaus garantier för demokratiska principer, ge landet ett tydligare europeiskt perspektiv.

För att stärka förbindelserna och undvika konfliktsituationer borde det regionala samarbetet mellan de länder som gränsar till Svarta havet övergå till ett multinationellt och institutionaliserat samarbete, exempelvis genom att det inrättas en union för de länder som gränsar till Svarta havet.

Dragoş Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Herr talman, herr rådsordförande, fru kommissionsledamot, kära kolleger!

Jag vill uttrycka mitt deltagande till de ryska och georgiska medborgare som har förlorat sina närstående i denna onödiga konflikt. Av historiska skäl talar jag nu som europeisk medborgare med rötter i både Ryssland och Georgien, och som en person som känner mer samhörighet med den europeiska mångfalden än med den europeiska enheten.

I den här konflikten lägger vi tonvikten på energisituationen i Europa, på Rysslands "imperialism" samt på Georgiens nationalism och avsaknad av diplomati, men vi glömmer att människor, och inte minst människors förhoppningar, har dött i den här konflikten. Jag anser att vi i dag mer än någonsin måste känna oss som en del av en positiv och konstruktiv enhet där det finns diplomatisk och nationell jämvikt för att kunna ta oss an de stora utmaningar som väntar kommande generationer.

Avslutningsvis ber jag Rysslands president, Georgiens president och rådets ordförande att vidta alla nödvändiga åtgärder för att så snart som möjligt få ett slut på denna regionala konflikt och återuppta en öppen och balanserad samarbetspolitik som i första hand gynnar alla medborgare. Tack.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! De senaste veckorna har vi blivit vittne till hur Ryssland har anfallit en suverän och oberoende stat. Vi har sett hur landområden hundratals kilometer från krigsskådeplatsen har ockuperats och hur löften till väst har brutits.

Jag är övertygad om att Georgiens europeiska ambitioner var en orsak till det ryska anfallet. Den andra var viljan att kontrollera de sträckor genom Georgien som används för att transportera råvaror till energiframställning. Det är vår politiska och moraliska skyldighet att stödja Georgiens befolkning och att få Ryssland att förstå att den tid då landet kunde göra som det ville inom sin egen självutnämnda sfär för alltid är över.

Den senaste tidens händelseutveckling har gjort det mer än tydligt att Ryssland inte längre kan räknas som en tillförlitlig energipartner. Rysslands kontroll över olja och gas har gjort oss till Kremels fångar. Därför är vår största utmaning nu att befria oss själva från behovet av ryska råvaror. Hur vi ska göra det är för närvarande en omtvistad fråga. Om vi fortsätter att investera i riskfyllda projekt som North Stream och South Stream kommer vi att ge den ryska staten nya och effektiva möjligheter att pressa EU. Och när tiden är inne kommer ryssarna inte dra sig från att använda detta till sin egen fördel.

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Först vill jag tacka Jean Lambert för ett gediget arbete.

Det betänkande som vi ska besluta om i morgon ger dubbel förtjänst, eftersom det dels ger en mycket klarsynt beskrivning av bristerna och problemen med Dublinsystemet, dels innehåller förslag till förbättring av förfarandena och situationen för asylsökande.

Jag vill belysa ett antal punkter som jag anser är grundläggande. Man bör stärka rättigheterna för asylsökande och se till att dessa rättigheter garanteras på ett likvärdigt sätt i hela EU. Beslut om förvar av asylsökande ska tillämpas som en sista utväg och bara om man kan motivera att det är absolut nödvändigt. Asylansökningarna bör fördelas jämnare, eftersom det befintliga systemet lägger en oproportionerligt stor börda på de medlemsstater som ligger vid EU:s yttre gränser. Man bör också vidta åtgärder mot de medlemsstater som inte garanterar en fullständig och rättvis prövning av dessa ansökningar. Slutligen vill jag betona vikten av familjeåterförening och en utvidgad definition av begreppet familjemedlem till att inkludera alla nära släktingar.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Den stora behållningen av rådets extra möte idag är enigheten mellan medlemsstaterna.

Vi får inte hamna i en situation med ett nytt kallt krig. Den ryska federationen ska få ett entydigt budskap från EU om att den måste respektera länders suveränitet och territoriella integritet. Den måste dra tillbaka sina trupper från regioner med frusna konflikter i enlighet med de internationella konventioner och fördrag som landet undertecknat och undvika att bygga sin utrikespolitik på rollen som energiförsörjare.

Enigheten mellan medlemsstaterna ska också vara tydlig i unionens framtida agerande: en gemensam energipolitik som utgår från inrättandet av nya transportrutter som gör det möjligt att använda fler källor än de befintliga, utveckling av riktlinjer för samarbete i Svartahavsområdet för att stärka regionens geostrategiska och säkerhetsmässiga betydelse samt ett aktivt engagemang och främjande av nya sätt att lösa frusna konflikter i regionen.

I det här sammanhanget är översynen av grannskapspolitiken absolut nödvändig. Länder som Ukraina, Moldavien, Georgien och Azerbadjan ska ingå i en sammanhängande och accelererande process som, förutsatt att länderna uppfyller de nödvändiga kraven, kan leda till ett framtida EU-medlemskap.

Péter Olajos (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Georgien – en illusion om frihet?

Vi vet alla att kriget mellan Ryssland och Georgien inte handlar om Georgien. Mina ledamotskolleger, liksom stats- och regeringscheferna som träffas i Bryssel idag, vet att de diskuterar möjliga sanktioner.

Mitt i vårt arbete för en ständigt närmare integrering inom EU kom den georgisk-ryska konflikten som en blix från klar himmel, som för att påminna oss om att den starkare alltid har makten även på 2000-talet.

Under de närmaste sju åren kan Ryssland komma att spendera 190 miljarder US-dollar på vapen och utveckling av sin armé. Landet kommer inte att dra sig för att utveckla sin armé med hjälp av US-dollar från olja och gas – augusti 2008 var i varje fall ett bevis på det.

I egenskap av ungrare och en gång ofrivillig medborgare i den ryska stormakten, är det särskilt svårt att dra den här slutsatsen. Det ryska hotet lever och har redan trängt in i vårt dagliga medvetande, inte bara genom energipriser utan också i form av bilder på långa led av stridsvagnar som väljer in i Georgien.

Samtidigt förutsätter jag att det är uppenbart för mina ledamotskolleger och för de som deltar i det europeiska toppmötet att det inte är freden i Georgien, Ukraina eller Västeuropa som står på spel i vår aktuella konflikt med Ryssland. Vi kan lägga grunden för en framtida dialog med ett gemensamt och resolut svar från unionen – eller också kommer vi att få ta konsekvenserna av en enormt självsäker rysk utrikespolitik vid vår sida.

De EU-medlemsstater som var offer för Sovjetunionens förtryck för tjugo år sedan vet vad den faran innebär, oavsett vilken ideologisk förklädning den bär. Därför har ledarna för de nya medlemsstaterna en moralisk skyldighet att skydda sina väljare från det ökade externa hotet.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Herr talman! Den ryska aggressionen mot Georgien har fått världens allmänhet att ifrågasätta Internationella olympiska kommitténs beslut att låta ryska Sotji vara värd för vinter-OS 2014. Sotji ligger vid Svartahavskusten bara drygt 3 mil från gränsen mellan ryska federationen och Abchazien, och alltså i närheten av ett konfliktområde.

Det finns en annan aspekt som också oroar mig. Precis som i Peking hamnar människors bostäder i vägen för OS-byggnader. Under det pågående byggnadsarbetet plöjer man till exempel ner hela byn Eesti-Aiake, eller Estonian Garden på engelska, som grundades för 120 år sedan av 36 estländska familjer som migrerade till Kaukasusregionen i ryska imperiet och beviljades mark där.

På den äldsta platsen i byn bygger ryska myndigheter nu läktare som bara ska användas under två OS-veckor. Den ersättning som betalas till familjerna som bor där sägs vara lägre än marknadspriset på marken.

Sådana upprörande handlingar strider mot den naturliga rätten till egendom.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) Georgiens president Mikheil Saakashvili, som oppositionen anklagar för utbrett valfusk och omfattande korruption, kom till makten genom att kraftigt underblåsa nationalismen. Han lovade att tvinga Sydossetien och Abchazien, som är vänligt inställda till Ryssland, att bli georgiska.

Amerikas förenta stater har varit Georgiens närmast allierade, men även Israel har varit bra för Georgien. Förenta staterna har skickat 130–170 militära instruktörer till landet, Israel över 100. Like Tomer, ett kodnamn, var en soldat i en elitenhet i den israeliska armén som värvades som instruktör av Defensive Shield, ett företag som säljer militära tjänster och drivs av general Gal Hirsch, antihjälten i det krig som Israel förlorade mot Libanon. Han sa så här: "Med israeliska mått var soldaternas kapacitet nästan obefintlig och befälen medelmåttiga. Det var klart ologiskt att ta ut en sådan armé i krig". En offensiv som var ologisk och oförnuftig resulterade i en total förlust för Saakashvilis pajasarmé.

Soldaterna övergav sina tunga vapen och lämnade dem i händerna på de ryska trupperna, varefter de i vild förtvivlan flydde till Tbilisi. Djärva bedrifter av det här slaget förtjänar inte Europaparlamentets stöd. De får stöd av den amerikanska nykonservativa Georgien-lobbyisten Randy Scheunemann, presidentkandidat John McCains utrikespolitiske rådgivare. Han har varit med på McCains och Saakashvilis lönelistor samtidigt och har under de senaste 18 månaderna fått 290 000 US-dollar i arvoden från Georgien. Jag håller dock med om att ryssarnas reaktion var allt för kraftig.

Csaba Sógor (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Vissa menar att Kaukasuskrisen startade med president Bush tal i Riga 2005, när han påtalade att ett nytt Jaltaavtal behövdes. Han kunde lika gärna ha sagt ett nytt Trianonavtal, eftersom misären för många små folkslag och länder inte började med andra världskriget utan med fredsavtalet i Trianon, som avslutade det första världskriget. Den dåvarande amerikanske president Wilsons rekommendation när det gäller folkens självbestämmande har förblivit en dröm.

I dag, i samband med Kaukasuskrisen, talar man om stormakters intressen, om olja och krig, men däremot mycket lite om människorna som bor där och deras rätt till självbestämmande. EU:s viktigaste uppgift i sådana konfliktsituationer skulle kunna vara att föregå med gott exempel. Av EU:s medlemsstater garanterar 11 på ett eller annat sätt minoriteters rätt till självbestämmande. Det är 41 procent av EU-medlemsstaterna.

Målet är en föredömlig politik för nationella minoriteter i alla EU:s medlemsstater. Inte i 41 procent, utan i alla EU-länder! Ett EU med en föredömlig politik för nationella minoriteter kunde till och med spela en ännu mer aktiv roll också i Kaukasus.

Daniel Strož (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Redan i början av diskussionerna om att erkänna Kosovos självständighet varnade vi för att ett sådant steg kunde starta en spiral av händelser med negativa konsekvenser som vi bara kan föreställa oss, och med svårförutsägbar utgång.

Även i tjeckiska parlamentet har Böhmens och Mährens kommunistiska parti (KSCM) uttryckt sitt missnöje med Tjeckiens erkännande av Kosovo. De som själva har lekt med elden borde inte förvånas över att andra nu bränner sig på fingrarna i ett annat hörn av världen, särskilt inte när deras partner är en sådan problematisk person som president Mikhail Saakashvili.

Lösningen på den aktuella situationen är iakttagande av internationell rätt, vilket är särskilt viktigt för ett litet land som Tjeckien med sin historiska erfarenhet. Att framkalla någon slags fobi genom en viss politik är i en sådan här situation både fel och farligt.

Reaktionen från vissa Natoländer och förändringen i förbindelserna med Ryssland måste ställas i relation till något, exempelvis Rysslands del i kampen mot internationell terrorism, och exempelvis till det faktum att 70 procent av den försörjning som expeditionsstyrkan i Afghanistan behöver transporteras över den Ryska federationens territorium. Natos högkvarter känner väl till detta.

Situationen kommer inte att lösas genom stora ord och gester, utan genom konkreta förhandlingar.

József Szájer (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Fyrtio år har gått sedan Warszawapaktens trupper krossade Tjeckoslovakien och fällde den regering som hade gett sig själv i uppdrag att göra en demokrati av den kommunistiska diktaturen. Olyckligtvis hade också det socialistiska Ungern en skamlig roll i operationen, liksom övriga sovjetiska satellitstater, vilket hjälpte den råa imperialistiska despotismen i Moskva. Vi ber det slovakiska och tjeckiska folket om förlåtelse för detta.

För oss ungrare är detta särskilt smärtsamt eftersom sovjetiska trupper tolv år tidigare, 1956, på liknande sätt hade dränkt den ungerska revolutionen i blod. Genom att krossa Pragvåren signalerade Moskva att man kunde göra vad man ville inom sin sfär, som man hade stulit från Europa i slutet av andra världskriget, och att det inte fanns några gränser för Sovjetrysslands imperialistiska fräckhet och hyckleri.

Det finns bara ett sätt att bekämpa detta – nämligen genom att orubbligt och beslutsamt försvara medborgarnas mänskliga rättigheter och principerna om demokrati och nationell suveränitet samt att vidta åtgärder för att förhindra anfall. Detta är nödvändigt för att Europa ska kunna ge ett tydligt budskap idag!

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag anser att man måste vara ytterst försiktig när man bedömer konflikten mellan Ryssland och Georgien.

Det råder knappast något tvivel om att Ryssland bröt mot principerna i internationell rätt när landet trängde in på georgiskt territorium. Jag fördömer starkt Rysslands oproportionerliga reaktion, men man ska komma ihåg att även den georgiska sidan bär skuld, eftersom den startade den militära aktionen. Militära aktioner får aldrig vara lösningen på en konflikt.

Europeiska unionen har fått det mycket viktiga uppdraget som medlare i denna konflikt. Jag anser att EU gjorde rätt i att fördöma Rysslands erkännande av Sydossetiens och Abchaziens självständighet. Georgiens suveränitet och territoriella integritet måste respekteras.

Jag menar att det mot bakgrund av den rådande situationen är nödvändigt att EU skickar en fredsbevarande delegation och en övervakningsdelegation till Sydossetien.

Den aktuella situationen bevisar att det behövs ett ännu närmare samarbete med länderna i Svartahavsområdet.

Jag röstade för det gemensamma resolutionsförslaget om situationen i Georgien.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag menar att det är mycket viktigt att Europa i denna svåra stund visar att det är enat och har en samstämmig uppfattning om konflikten i Georgien.

Likväl måste vi fortsätta att ge stöd och hjälpa till i återuppbyggnaden av de drabbade områdena i Georgien, stödja förtroendeskapande åtgärder, liksom utvecklingen av ett regionalt samarbete. Samtidigt är det nödvändigt att Europa påskyndar utvecklingen av europeiska energiprojekt som Nabuccoprojektet.

Även om störst uppmärksamhet riktas mot Georgien, anser jag att vi också, med tanke på Azerbajdzjans geografiska situation, bör beakta behovet av att etablera ett samarbete mellan EU och Azerbajdzjan för att understödja och fortsätta EU:s energiprojekt.

Jag vill understryka att frusna konflikter i Svartahavsområdet endast kan lösas inom ramen för och med utgångspunkt i internationell rätt, i enlighet med principen om länders territoriella integritet och självbestämmanderätt i hela territoriet samt principen om gränsers okränkbarhet.

Jag stöder rådets ställningstagande, som Europeiska unionen är beredd att ansluta sig till, inklusive en närvaro på plats, för att stödja alla ansträngningar att nå en fredlig och långsiktig lösning på Georgienkonflikten. Jag anser att det endast är genom dialog och förhandling som vi kan uppnå önskade resultat.

21. Utvärdering av Dublinsystemet (fortsättning på debatten)

Talmannen. – Låt oss fortsätta debatten om Jean Lamberts betänkande om utvärderingen av Dublinsystemet.

Inger Segelström (PSE). – (SV) Herr talman! Det är en väldig omställning, men om vi inte löser krisen i Georgien kommer vi att behöva en ännu bättre asyl- och flyktingpolitik i Europa.

Jag vill börja med att tacka Jean Lambert för ett mycket välarbetat betänkande. Jag stöder också både Martine Roures och Roselyne Lefrançois ändringsförslag. Utvärderingen av Dublinsystemet och förstalandsvalet för personer som kommer till EU behöver verkligen utvärderas, framför allt när det gäller de problem det kan innebära för länder som tar emot flyktingar. Jag tänker på Medelhavsländerna men också på Sverige, som är det land som i Europa tagit emot flest Irakflyktingar. EU borde ta ett större gemensamt ansvar, annars blir Dublinförordningen meningslös.

För ett år sedan reste LIBE-utskottet på en studieresa runt Medelhavet. Det var förfärligt! Det blev heller inte bättre av att Sverige började återsända flyktingar och asylsökande till Grekland som redan tidigare var mycket hårt belastat. Därefter antog den konservativa gruppen i Europaparlamentet ett direktiv om återvändande som innehöll inhumana regler, t.ex. avvisning efter upp till 18 månaders väntan, vilket framförallt slår hårt mot barnen. Det är nödvändigt med en gemensam europeisk asyl- och flyktingpolitik, men jag känner att det går åt fel håll och det är jag orolig över. Jag är orolig över att vi inte accepterar och inte är beredda att ta mer hänsyn till barnen.

Men det är en sak som vi har tagit hänsyn till och det var kommissionsledamot Jacques Barrots tal i dag om en tillfällig frysning. Som svensk vill jag passa på att lyfta fram Södertälje kommun söder om Stockholm. Södertälje har tagit emot fler flyktingar från Irak än hela USA och Kanada tillsammans! Jag anser att Södertälje måste vara med i ett sådant försök som kommissionsledamoten talade om. Tack!

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Den här debatten som utan tvekan är mycket viktig avbröts, men sådant händer. I varje fall är jag också övertygad om att ett utmärkt sätt att bemöta de problem som vi tog upp under den förra debatten skulle vara att förse Europa med en fullt ut harmoniserad asylrätt.

Jag skulle i korthet vilja lyfta fram vissa synpunkter. Det är riktigt att det nuvarande systemet inte är "rättvist" i bemärkelsen att asylsökande, beroende på till vilken medlemsstat de ansöker, inte alltid får samma svar. Det är riktigt av er, fru Segelström, att framhålla att vissa länder har varit öppnare och mer generösa än andra. Därför behöver vi en harmonisering. Vi måste också beakta ett antal viktiga punkter, som problemet med minderåriga utan sällskap. Vi måste också undersöka problemet med förvar av asylsökande och, vi måste helt uppenbart göra det inom ramen för översynen av dessa texter, inte nödvändigtvis för att förflytta oss bort från Dublinsystemet, utan för att förbättra det europeiska bemötandet av asylsökande.

Vi måste hålla fast vid den europeiska traditionen med ett demokratiskt och humanistiskt bemötande. Det är därför vi tycker att den här debatten har varit till så stor nytta. Den ger oss definitivt en tankeställare och jag kommer givetvis återvända till parlamentet och presentera de texter som vi nu kommer att förbereda i ljuset av de utomordentliga synpunkter som har präglat den här debatten.

Jag vill därför rikta ett varmt tack till parlamentet och till er, herr talman, och jag hoppas att jag i slutet av året kan återkomma med textförslag som ger oss möjlighet att väsentligt förbättra den asylrättsliga situationen i Europa.

Talmannen. – Jag vill på nytt be kommissionen om ursäkt för avbrottet i debatten. Tyvärr var prioriteringarna fastställda på ett sådant sätt att vi var tvungna att frånga det normala förfarandet och avbryta just den här debatten.

Jean Lambert, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill rikta ett stort tack till kommissionsledamoten för det han nyss har sagt och för hans försäkran. Jag anser att det framgår klart av vad vi har sagt här i parlamentet i kväll att det inte bara behövs ett effektivt, utan också ett högkvalitativt system som bygger på ett gemensamt ansvar. Som min kollega Inger Segelström redan har betonat blir systemet meningslöst utan ett gemensamt ansvar.

Jag anser att rådet behöver höra det här budskapet mycket tydligt, eftersom rådet representerar de regeringar som är ansvariga för att fullgöra sina skyldigheter. Det är sant att vissa medlemsstater, som Sverige, är mycket bra på att fullgöra sina skyldigheter. Andra är det inte. Det betyder att de åtgärder som kommissionen kan vidta för att stödja dem i detta – exempelvis användningen av FN:s flyktingorgan UNHCR och planerna på att inrätta ett europeiskt stödkontor för samarbete i asylfrågor – blir mycket betydelsefulla, förutsatt att de används på rätt sätt. Det är också något som jag anser att vi alla som är engagerade i budgetsystemet måste tänka på.

På min kollega Simon Busuttils vägnar vill jag säga att vissa av oss fortfarande inte är övertygade om att flyktingtrycket på vissa medlemsstater är tillfälligt snarare än systematiskt, och att våra åtgärder därför kanske måste vara mer inriktade på hela systemet – förutsatt givetvis att vi inte ser en snabb förändring i världsläget som skulle påverka flyktingströmmarna. Jag vill återigen tacka kommissionsledamoten och mina kollegor för era varma ord. Vi ska se vad vi kan göra för att framföra budskapet till rådet och ser mycket fram mot de förslag som kommissionen kommer att lägga senare i år.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

22. En gemensam referensram för europeisk avtalsrätt (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Klaus-Heiner Lehne, för utskottet för rättsliga frågor, om en gemensam referensram för europeisk avtalsrätt (O-0072/2008 - B6-0456/2008).

Hans-Peter Mayer, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Förslaget till en gemensam referensram (DFR) har fört arbetet för en europeisk civilrätt till sin spets, åtminstone tillfälligt. Det är givetvis ett förslag som tagits fram av juridiskt sakkunniga personer, och som ännu inte har diskuterats politiskt. Målet med denna debatt är att starta en bred politisk diskussion om framtiden för den europeiska privaträtten. Europaparlamentet vill att alla intressenter ska kunna delta i debatten, men för att det ska vara möjligt måste vi se till att det akademiska förslaget, som för närvarande bara finns tillgängligt på engelska, även översätts till andra officiella språk.

Herr kommissionsledamot! Den budget som har öronmärkts för översättning under 2008 är inte förbrukad än. Vi behöver dessa översättningar för att kunna skapa en bred europeisk dialog om den europeiska civilrättens framtid. Det är inte tillräckligt att bara låta översätta det kommande kommissionsdokumentet, även om det förstås måste göras. Kommissionen har startat en intern urvalsprocess i ett försök att noga gå igenom bestämmelserna i det akademiska förslaget för att avgöra vad som ska ingå i kommissionstexten.

Vi välkomnar att alla behöriga generaldirektorat är inblandade i den här urvalsprocessen. Jag vill emellertid understryka att det "europeiska avtalsrättsprojektet" verkligen bör ledas av generaldirektoratet för rättsliga och inrikes frågor, eftersom referensramen inte bara berör konsumentavtalsrätt. Den syftar också till att underlätta för små och medelstora företag att utforma avtal med andra affärspartner än konsumenter.

Just därför att den gemensamma referensramen även måste ta hänsyn till sektorn för små och medelstora företag, har kommissionen under de senaste månaderna anordnat workshops om vissa utvalda problemområden inom området företag-till-företag (B2B), och resultatet av dessa workshops ska också beaktas i den kommande kommissionstexten.

I resolutionen säger vi också att den slutgiltiga versionen av den akademiska referensramen kan fungera som en verktygslåda. I själva verket har den i och med publiceringen redan fått den funktionen. I framtiden måste

gemenskapslagstiftaren se till att rättsakter på områden för den gemensamma privaträtten grundar sig på den gemensamma referensramen.

Den gemensamma referensramen kan emellertid på sikt bli ett frivilligt instrument, så att parterna kan välja vilket civilrättssystem som ska ligga till grund för deras juridiska förbindelser. Det är ett steg som vi måste ta för att lösa vissa problem som vi ganska uppenbart fortfarande brottas med på den interna marknaden.

För att underlätta juridiska överenskommelser på den interna marknaden måste ett frivilligt instrument emellertid omfatta mer än den allmänna avtalsrätten. Till exempel måste det förutom bestämmelser som styr slutandet av säljavtal också finnas bestämmelser för överlåtelse av egendom och för att återkalla överföringar av tillgångar, som helt saknar en stabil rättslig grund – med andra ord en obligationsrätt.

Parlamentet är särskilt angeläget om att regelbundet rådfrågas och underrättas av kommissionen under urvalsprocessen. Vi kommer utan tvekan att bli tvungna att beakta hur betydelsen av detta projekt ska kunna förstärkas framöver, särskilt i utskottet för rättsliga frågor. Kommissionen måste dock redan nu börja tänka på vilka mekanismer vi behöver för att det nya kommissionsdokumentet ska kunna ta hänsyn till utvecklingen i framtiden. Redan under den aktuella urvalsprocessen måste kommissionen börja reflektera över och planera för vilka förändringar som kommer att finnas i den definitiva versionen av den akademiska referensramen.

Allt detta tyder på att den gemensamma referensramen tar oss till nästa nivå inom den europeiska avtalsrätten. Europaparlamentet, kommissionen och rådet måste ha ett tydligt engagemang i det här projektet, vilket troligen kommer att vara det viktigaste initiativet under nästa valperiod. Det är ett projekt som gynnar alla. Det gynnar konsumenter, som snart kan handla i hela Europa med stöd i europeisk avtalsrätt, men också företag, som med en större juridisk säkerhet kommer att kunna ge sig in på nya marknader och göra betydande kostnadsbesparingar tack vare ett entydigt regelverk.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen som helhet välkomnar helhjärtat parlamentets intresse för den gemensamma referensramen, eller referensramen, som jag kommer att kalla den i korthet. Referensramen är ett långsiktigt projekt som syftar till att förbättra kvaliteten och konsekvensen i EU:s lagstiftning.

Låt mig besvara era frågor i det här sammanhanget. För det första vill jag säga att det är kommissionens tydliga avsikt att se till att den gemensamma referensramen översätts så att den kan debatteras och användas för att förbättra kvaliteten på EU:s avtalsrätt och göra den mer sammanhängande.

Det här resonemanget gäller dock inte det akademiska preliminära förslaget. Kommissionens gemensamma referensram kommer mycket sannolikt att vara väsentligt kortare än det akademiska förslaget. Med tanke på den enorma arbetsinsats som krävs för att översätta den gemensamma referensramen, är det inte rimligt att ägna värdefulla översättningsresurser åt att översätta delar av ett akademiskt förslag som inte är relevanta för själva syftet med den gemensamma referensramen.

Kommissionen arbetar för närvarande med att välja ut vilka delar av det akademiska förslaget som är relevanta att ha med i den slutgiltiga referensramen, med utgångspunkt i de politiska målsättningarna. Alla berörda generaldirektorat är utifrån sina respektive kompetensområden inblandade i denna urvalsprocess, där förstås även generaldirektoratet för rättsliga och inrikes frågor ingår. Det slutgiltiga urvalet kommer att läggas fram för samråd med de andra institutionerna, däribland parlamentet och andra berörda parter.

Kommissionen kommer givetvis att se till att resultaten av de workshops som arrangerades under 2007 kommer att beaktas i den gemensamma referensramen.

Kommissionen har alltid betraktat referensramen som ett verktyg för bättre lagstiftning. Referensramen ska innehålla ett antal definitioner, allmänna principer och modellregler för det avtalsrättsliga området. Kommissionen har ännu inte bestämt vilka delar av avtalsrätten som referensramen ska täcka.

När kommissionen beslutar om referensramen kommer man att ta hänsyn till parlamentets och rådets ståndpunkter.

Som jag redan har nämnt kommer kommissionen med största sannolikhet att korta ner det aktuella akademiska förslaget, vilket troligen är nödvändigt för att ändra den återstående texten så att den kan användas för att utforma politiska åtgärder. Även om det är för tidigt att säga säkert, är det sannolikt att referensramen kommer att utgöra ett icke-bindande lagstiftningsverktyg.

Kommissionen har full förståelse för att parlamentet vill få information om och vara delaktigt i det pågående arbetet med referensramen. Vi välkomnar parlamentets delaktighet i processen och förväntar oss mycket av

detta engagemang. Kommissionen kommer att fortsätta att på lämpligt sätt hålla parlamentet underrättat om utvecklingen, särskilt genom den arbetsgrupp i parlamentet som ägnar sig åt referensramen. Kommissionen kommer också att samråda med parlamentet och övriga berörda parter om resultatet av den preliminära urvalsprocessen.

När kommissionens referensram är färdig kommer kommissionen att göra en bedömning av behovet av en löpande uppdatering av referensramen och besluta hur man på bästa sätt ska göra det.

Jag vill avsluta med att tacka er för att parlamentet stöder kommissionens arbete i den här viktiga frågan.

Jacques Toubon, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman! Vår kollega Mayer har helt riktigt belyst utmaningarna i den här frågan. Jag vill säga till kommissionsledamoten att jag godtar ert tekniska svar om översättningen, men det Mayer säger sammanfattar i själva verket den egentliga frågan, nämligen hur ni går från universitetsarbete till ett politiskt beslut och ett juridiskt beslut?

Jag anser att det är absolut nödvändigt att alla förstår det här, eftersom det förslag till gemensam referensram som presenterades för er i slutet av förra året måste beaktas i ljuset av allt arbete som har lagts ner i frågan, och inte bara det förslag som läggs fram för er. Till exempel är det tydligt att man måste göra ett val mellan obligationsrätten och avtalsrätten. Meningarna går i sår här, men faktum kvarstår att vi måste göra det valet, och för att göra det måste det förstås finnas flera förslag på bordet. Och kommer innehållet i referensramen att vara begränsat och därför bindande eller allmänt och därför mer vägledande?

Som ett resultat av allt detta behöver vi en hel del information och det är givetvis mycket viktigt att parlamentet kan göra sitt jobb redan i ett tidigt skede. Det är därför viktigt – och jag kommer att avsluta med denna mycket praktiska punkt – att många ledamöter deltar i den utfrågning med experter som kommissionen anordnar i början av oktober, samt i den konferens som det franska ordförandeskapet i Europeiska unionen håller i Paris mellan den 23 och 24 oktober. Den här frågan fordrar, utöver utfrågningen av experter, öppna och genomsynliga debatter som engagerar även de som är ansvariga för de politiska besluten.

Manuel Medina Ortega, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag instämmer med Jacques Toubon om att den akademiska gruppens arbete med den gemensamma referensramen är mycket värdefullt och ambitiöst. Men hur går vi från akademiskt arbete till politiska förslag? Kanske är svaret: med utgångspunkt i ett språk och eventuellt, med bara en teoretisk inriktning.

Samtidigt som vi, fru kommissionsledamot, uppmärksammar det interna arbete som har lagts ner, måste vi gå vidare till nästa fas, där parlamentet och berörda sektorer är delaktiga. Med berörda sektorer menar jag inte bara stora företag utan även små företag, samt fackföreningar och andra ekonomiska aktörer.

PSE-gruppen har lagt fram ett ändringsförslag för att i ett tidigt skede öka deltagandet i det här projektet. För detta ändamål skulle vi förstås behöva en översättning av texten, eller låt vara en sammanfattning av texten. Denna text skulle sedan kunna utgöra grunden för ett valfritt instrument, men för att det ska vara möjligt måste vi först bestämma innehållet.

Sammanfattningsvis vill jag säga att den här debatten måste syfta till att informera europeiska medborgare om att kommissionen arbetar med ett projekt. Kommissionen, som bara är en av flera europeiska institutioner, kan emellertid inte hålla det här projektet för sig själv. Det är dags för kommissionen att informera såväl Europaparlamentet som allmänheten i den här frågan. Jag upprepar: fackföreningar, stora företag, små företag, andra ekonomiska aktörer och människor i allmänhet.

En reglering av det avtalsrättsliga området påverkar alla europeiska medborgare och ett förslag till en eventuell lagsamling förutsätter att så många sektorer som möjligt är inblandade, vilket förefaller omöjligt utan en översättning till alla EU-språken. Det är också omöjligt om inte andra sektorer deltar i större utsträckning.

Diana Wallis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Kommissionsledamoten har besvarat några av de frågor som mina kollegor har ställt. Det här projektet är dock av mycket stor vikt för alla våra institutioner, och vi har nu kommit till den politiska delen av det, och de betydande frågorna kring den demokratiska legitimiteten i att skapa en gemensam referensram. Det har förekommit omfattande samråd med ett flertal arbetsgrupper och intressegrupper, som vi har mycket att lära av. Nu när vi ska fatta beslut behöver vi en process som är öppen, omfattande och sammanhängande.

Kommissionen genomför helt riktigt en urvalsprocess innan den presenterar en vitbok. En sådan process måste dock vara så omfattande som möjligt, och vi är påtagligt bekymrade över den språkliga aspekten, eftersom om detta hade varit traditionell lagstiftning skulle underlaget ha funnits tillgängligt på alla språk.

Kan parlamentet få en försäkran om att det fortfarande på vitboks nivå kommer att vara möjligt att ändra urvalet, om det anses lämpligt?

Det här är kärnan i det problem vi står inför. Kommer vitboken att vara startskottet för en lagstiftningsprocess, eller något motsvarande, eller ska vi hantera en enskild lagstiftningsprocess varje gång vi i framtiden ställs inför något som berör avtalsrätt? Det leder oss in på frågan huruvida det kommer att vara bindande eller inte? Rådet tycks anse att det ska vara icke-bindande och frivilligt. Om så är fallet skulle man kunna diskutera om det ens behövs en urvalsprocess. Man kan hålla allt öppet och ta en politisk debatt varje gång ett lagförslag innehåller en avtalsrättslig fråga. Om vi däremot inrättar något bindande – vilket parlamentet tydligt föredrar, i form av ett frivilligt instrument – måste vi nu ha några mycket seriösa och ingående politiska debatter om innehåll och omfattning. Det leder oss fram till nästa frågekomplex om rättslig grund och parlamentets roll som något mer än rådgivare.

Ieke van den Burg (PSE). – (NL) Herr talman! Jag instämmer med föregående talare och vill särskilt belysa två punkter. Den ena är hur vi garanterar att det verkligen finns en omfattande och demokratisk samrådsprocess, där inte bara detta parlament ingår utan även de nationella parlamenten, och där alla berörda parter kan rådfrågas. Jag bekymrar mig särskilt om dessa samråd verkligen kommer att vara balanserade och om konsumentorganisationer, små och medelstora företag, fackföreningar och andra grupper kommer att ha möjlighet att bidra med sin sakkunskap, och betala för det, så att de verkligen kan spela en betydande roll i samrådsprocessen.

Kommissionen har ett ansvar i det här avseendet och jag vill fråga hur den tänker stödja detta. Jag vill be parlamentet att stödja ett ändringsförslag som vi lägger fram i den här frågan.

Den andra punkten har att göra med urvalets omfattning. Jag undrar om vi verkligen ska utesluta vissa saker i punkt 12. På det här stadiet verkar det klokt att hålla det mer öppet.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag har följt den här debatten med stort intresse, men har ibland fått uppfattningen att de olika gemensamma sammanträdena mellan utskottet för rättsliga frågor och utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd aldrig har ägt rum. Det är faktiskt sant, fru van den Burg, att det till och med bland våra kollegor i utskotten är oerhört svårt att för de olika frågorna hitta det intresse och den expertis som krävs för det här viktiga politiska initiativet i Europa. Jag anser att det här inte bara är kommissionens uppgift, utan även parlamentsledamöternas ansvar att se till att relevanta sammanslutningar, fackföreningar, yrkesgrupper samt små- och medelstora företag så snart som möjligt tar del i den här debatten.

Jag anser också – och jag stöder till fullo vad Hans-Peter Mayer redan har sagt i frågan, som också berördes av Jacques Toubon – att en tidig inblandning av de olika intressenterna förstås bara kan bli lönsam om det juridiska underlaget finns tillgängligt på alla språk. Jag är inte förvånad över kommissionsledamotens svar och hennes hänvisning till att de tillgängliga akademiska dokumenten bara är en grund för utvecklingen av en vitbok. Likväl vill jag säga till kommissionsledamoten att det i den här svåra processen faktiskt är nödvändigt att översätta även grunderna till vitbokens rekommendationer, eftersom det är det enda sättet att få en meningsfull debatt. Jag anser därför att resolutionsförslaget pekar i rätt riktning, och jag vill be om kommissionsledamotens stöd i den här frågan.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Synpunkterna från alla ärade ledamöter har framförts väl och varit mycket kloka. Jag vill understryka att det är ett politiskt beslut att översätta bara delar av den akademiska texten. Det beror på att de områden som inte är användbara för själva syftet med referensramen inte kommer att översättas. Jag ber om ursäkt för att jag upprepar vad jag redan sagt, men det är mycket viktigt att understryka att referensramen i sig är en verktygslåda, och att parlamentet till fullo kommer att vara delaktigt när man beslutar om vilka delar av texten som ska översättas.

Jag vill också informera om de möten som det franska ordförandeskapet beslutat om. Två möten planeras för kommittén för civilrättsliga frågor, den 5 september och 3 november, i syfte att diskutera vilka kapitel i det akademiska förslaget som ska användas i kommissionens gemensamma referensram. Som ni ser är inget ristat i sten. Både parlamentet och kommissionen kan delta fullt ut och gemensamt göra jobbet. Rådet (rättsliga och inrikes frågor) bör anta resultatet av dessa diskussioner som sina slutsatser i december 2008. Det ger oss en tillräcklig försäkran om att processen verkligen omfattar alla berörda parter. För att anknyta till Ieke van den Burgs synpunkt vill jag försäkra er om att rådgivningsprocessen kommer att vara både omfattande och ingående.

Jag har fått feedback från de sakkunniga akademikerna som har sagt att de kommer att översätta sina förslag, vilket innebär att det åtminstone kommer att finnas franska, tyska och engelska versioner. Förutom kommissionens insatser garanterar detta att projektet med säkerhet kommer att finnas tillgängligt på dessa tre språk. Kommissionen har ett tydligt intresse av att tillsammans med parlamentet, som har varit ett stort stöd i det här projektet, och rådet, som ser till att tillämpningsområdet är korrekt, arbeta med de översatta versionerna av den akademiska del av projektet som redan är klar.

Talmannen. – Jag har fått ett resolutionsförslag⁽¹⁾ som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

23. Vissa frågor som rör motorfordonsförsäkring (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är Nickolay Mladenovs betänkande (A6-0249/2008), för utskottet för inre marknaden och konsumentskydd om vissa frågor som rör motorfordonsförsäkring (2007/2258(INI)).

Nickolay Mladenov, föredragande. – (EN) Herr talman, fru kommissionsledamot, kollegor och tolkar! Jag hoppas att ni, som fortfarande är här efter en så intressant dag när Europeiska rådet har diskuterat Georgien, ändå har lite tid och ork över till ett annat betänkande, som trots sin tekniska karaktär också är viktigt för oss alla.

Det gäller en fråga som togs upp i parlamentet i samband med att det fjärde motorfordonsdirektivet antogs. Parlamentet beslutade då att be kommissionen genomföra en mer djupgående studie i ett antal frågor som man i parlamentet ställde sig, men som inte togs upp i det fjärde motorfordonsdirektivet. Det handlade om tre frågor. Den första var att se över om de nationella sanktionsbestämmelserna effektivt har genomförts inom EU. Den andra var att titta på hur direktivets system med skaderegleringsrepresentanter fungerar och om det finns ett behov av harmonisering i EU. Slutligen vill man ha en översyn av den kanske viktigaste och mest kontroversiella frågan som är nära förknippad med konsumentfrågor, nämligen om tillgången till frivillig rättsskyddsförsäkring, som kan tecknas av personer som kan drabbas av trafikolyckor i Europa, ska göras om till en obligatorisk försäkring som ger täckning för gränsöverskridande olyckor i hela EU.

Låt mig börja med den sista frågan, eftersom den kanske är viktigast, och helt klart en av de mest intressanta för europeiska konsumenter. När jag började titta på rapporten var jag först frestad att argumentera för harmonisering och obligatorisk rättsskyddsförsäkring i hela EU. Ingående studier visade emellertid att detta inte nödvändigtvis låg i konsumenternas intresse, och inte heller i den europeiska försäkringsbranschens intresse.

Ett sådant system skulle faktiskt göra det dyrare för konsumenter i många medlemsstater att teckna motorfordonsförsäkring. Det skulle dessutom skapa incitament för högre och oberättigade ersättningsanspråk. Dessutom skulle det orsaka förseningar i hanteringen av befintliga ersättningsanspråk och minska viljan att klara upp ersättningsanspråk utanför domstol.

Slutligen skulle det innebära en mycket hög arbetsbelastning för rättsväsendet i medlemsstaterna, vilket jag inte tror att någon av oss egentligen vill bidra till. Kanske är det andra föreslagna alternativet bättre, det vill säga att öka kunskapen om befintliga frivilliga försäkringar inom EU.

I många av de äldre medlemsstaterna finns det redan sådana som fungerar ganska bra. Dessa börjar nu även växa fram i de nya medlemsstaterna, där upplysningen om dessa försäkringar är särskilt viktig. Eventuellt skulle förhandsinformation om motorfordonsförsäkring även kunna innehålla uppgifter om möjligheten att teckna rättsskyddsförsäkring, i synnerhet i de nya medlemsstaterna.

När det gäller skaderegleringsrepresentanter har kommissionen genomfört en studie som vi har granskat mycket noga. Vi har haft samråd med branschrepresentanter och konsumentorganisationer över hela EU, och nationella informationscentrum har inrättats i alla medlemsstater. Genom dessa nationella informationscentrum kan konsumenter gå vidare med sina ersättningsanspråk och hitta den information de behöver.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Vi behöver öka informationen hos konsumenter om det befintliga systemet, snarare än att försöka inrätta ett nytt system.

När det slutligen gäller frågan om nationella sanktionsbestämmelser och om det behövs en harmonisering eller inte, menar man i betänkandet att subsidiaritetsprincipen bör tillämpas. Det innebär att befintliga nationella sanktionsbestämmelser ska gälla, och att det inte finns något behov av harmonisering. Kommissionen ska dock mer noggrant bevaka situationen inom EU och se till att konsumenter som inte får hjälp av nationella myndigheter, i stället får stöd av kommissionen.

Detta är kärnan i det betänkande vi diskuterar i kväll.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! På min kollega kommissionsledamot Charlie McCreevys vägnar vill jag först av allt gratulera utskottet för inre marknaden och konsumentskydd och utskottet för rättsliga frågor, särskilt Nickolay Mladenov och Giuseppe Gargani, till arbetet med att ta fram ett noggrant och sammanhängande betänkande om vissa frågor som rör motorfordonsförsäkringar.

Jag håller helt med er, herr Mladenov, det här är också en konsumentfråga.

Kommissionen välkomnar ert stöd för de slutsatser vi drar i vår rapport om vissa frågor som rör motorfordonsförsäkring från 2007. Låt mig kortfattat ta upp några av de punkter som behandlas i betänkandet.

Jag börjar med de nationella sanktioner som införts när det gäller förfarandet med motiverat ersättningsanbud.

Kommissionen välkomnar det tydliga ställningstagande som ni gör i den här frågan i betänkandet. Ert betänkande tycks bekräfta vår ståndpunkt i frågan, nämligen att nationella sanktionsbestämmelser, även om de inte är likvärdiga, har önskad effekt varför ingen harmonisering på EU-nivå behövs i det avseendet.

Kommissionen kommer att vara uppmärksam och, om det är nödvändigt, vidta åtgärder mot de medlemsstater som inte fullt ut uppfyller det nuvarande direktivets bestämmelser. Därför välkomnar vi er uppmaning till kommissionen att ännu mer noggrant övervaka effektiviteten hos EU:s motorförsäkringsdirektiv. Den expertgrupp som vi för ett år sedan tillsatte i motorförsäkringsfrågor sammanför representanter för medlemsstaterna och intressegrupper, vilket hittills har varit mycket givande.

I linje med ert förslag kommer kommissionen att involvera konsumentorganisationer som representerar trafikolycksoffer i den process som syftar till att bedöma effektiviteten i medlemsstaternas befintliga system.

Låt mig fortsätta med en andra punkt, rättsskyddsförsäkringar, som är mycket viktiga såväl för konsumenter som för försäkringsbolagen.

I ert betänkande redovisas flera för- och nackdelar med ett system där rättsskyddskostnader obligatoriskt skulle täckas över hela EU av den skyldige partens motorfordonsförsäkring. Som det fastslås i kommissionens rapport från 2007 är vi övertygade om att det inte är särskilt troligt att en sådan lösning skulle innebära tydliga fördelar för vägtrafikolycksoffer. Det skulle till och med kunna leda till en snedvridning av ett väletablerat nationellt system för att lösa ersättningsanspråk. Dessutom kommer premierna troligen att stiga i de länder där ersättning för rättsliga kostnader hittills har tillämpats i mycket liten utsträckning, eller inte alls.

Jag är glad över att ni i ert betänkande tar upp vissa av dessa aspekter och förespråkar marknadsanpassade lösningar, som frivilliga rättsskyddsförsäkringar. Det verkar dock uppenbart att den här typen av försäkringsskydd knappt används i vissa länder, och att det därför behövs bättre information. Det är den enskilda marknads uppgift, eftersom kommissionen inte ska förespråka särskilda försäkringsprodukter eller en viss typ av försäkringsbolag.

Låt mig slutligen ta upp frågan om medvetenheten om de verktyg och mekanismer som finns inom ramen för EU:s motorfordonsdirektiv.

Kommission instämmer i att det särskilt i de nya medlemsstaterna finns ett behov av att förbättra medborgarnas kunskap om verktygen i EU:s motorfordonsdirektiv, som skaderegleringsrepresentanter och nationella informationscentrum.

Försäkringsbranschen kan och bör spela en betydande roll på det här området. Kommissionen har bidragit med information till såväl trafikolycksoffer som bilister i form av ett antal foldrar på portalen Ditt Europa. På nationell nivå finns det många fler informationskällor som exempelvis motorklubbar, motorförsäkringsbolag och branschorganisationer som hjälper till i ersättningsärenden.

Avslutningsvis vill jag säga att det under årens lopp blivit en väletablerad rutin att regelbundet rapportera till Europaparlamentet i motorförsäkringsfrågor, och jag ser fram emot ett fortsatt gott samarbete.

Othmar Karas, ersättare för föredraganden för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr föredragande, mina damer och herrar! På Giuseppe Garganis vägnar (ordföranden för utskottet för rättsliga frågor) tackar jag föredraganden för hans betänkande och ett gott samarbete.

Det är framför allt tre punkter som jag vill nämna. För det första konsumenternas intressen, för det andra, subsidiaritetsprincipen och för det tredje relevansen. Vi menar att det främst ligger i europeiska konsumenters intresse att inte göra frivilliga rättsskyddsförsäkringar obligatoriska. Vi behöver inte några obligatoriska produktpaket eller produktintegrering som bara skulle öka försäkringspriserna och begränsa konsumentens valmöjligheter.

När det gäller subsidiaritetsprincipen är jag tacksam över att föredraganden inte försöker driva fram en harmonisering till varje pris. I de länder där rättsliga kostnader redan täcks av motorfordonsförsäkringen kan man fortsätta med det utan att andra länder för den skull är tvungna att göra detsamma.

När det gäller relevansen vill jag påminna parlamentet om att denna fråga, i siffror talat, är av mycket begränsad relevans. Gränsöverskridande olyckor utgör bara omkring 1 procent av vägtrafikolyckorna i Europa, och i nästan samtliga fall finner man en lösning utanför domstol. Jag gratulerar föredraganden till betänkandet.

Andreas Schwab, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja börja med att tacka min kollega Nickolay Mladenov för hans sannerligen utmärkta arbete med denna väldigt svåra fråga. Hans initiativbetänkande täcker alla huvudproblem och gör så på ett ganska enastående sätt.

Jag skulle icke desto mindre vilja påpeka att detta betänkande bara är en liten bit i pusslet som utgörs av människor vardagliga samröre med EU. Othmar Karas har med rätta påpekat att de gränsöverskridande olyckorna står för en väldigt liten procent av vägtrafikolyckorna och att de flesta av dem löses utanför domstol. Emellertid publicerade en tysk veckotidning en artikel förra veckan som beskrev hur en vanlig medborgare önskade omregistrera en tysk bil i Italien, bara för att misslyckas åtta månader senare, efter att ha insett att det helt enkelt inte är möjligt. Medborgare som har att göra med den här typen av problem på individuell basis känner sig extremt olyckliga över det.

Av den orsaken är betänkandet med dess incitament för frivilliga system det rätta tillvägagångssättet. Emellertid har medlemsstaterna en roll att spela i beslutandet om huruvida harmonisering av skadeståndslagarna i Europeiska unionen i det långa loppet inte skulle vara en mycket bättre lösning som ligger mer i linje med medborgarnas intressen.

Här i parlamentet, och speciellt i utskottet för rättsliga frågor, har vi vid olika tillfällen arbetat med frågan om utomobligatoriska skadestånd – i ärendet med Rom II-förordningen, till exempel. Det är nu upp till medlemsstaterna att titta på vilka alternativa lösningar de kan komma fram till, om en harmonisering av skadeståndslagarna och ett antagande av rättsliga kostnader som skadestånd inte är möjligt för parlamentet på grund av behörighetsfrågan.

Det här är en fråga som vi kommer att behöva lösa i framtiden. Mot bakgrund av detta är Nickolay Mladenovs förslag utomordentligt och förtjänar vårt stöd.

Diana Wallis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr Talman! Fordonsförsäkring har varit en framgångssaga för parlamentet och den långa raden av direktiv visar att det faktiskt fortfarande finns en del olösta problem – problem som sorgligt nog berör ett växande antal av våra medborgare när de utövar sina rättigheter till fri rörelse i unionen.

Nickolay Mladenovs betänkande lämnar ett mycket viktigt bidrag till det pågående arbetet. Det står klart att anspråken måste förenklas så mycket som möjligt och att tremånadersperioden måste respekteras. Till olyckstrauman får inte läggas rättsliga trauman. Vi vet att det finns komplicerade frågor om lagkonflikt som detta parlament ville lösa med vårt tillvägagångssätt med Rom II-förordningen. Vi har nu fått hjälp av domstolen genom Oldenburg-domen, där domstolen läst ihop de fyra direktiven och Bryssel-förordningen på det sätt som vi avsåg, och tillåtit ett offer att vidta direkta rättsliga åtgärder i sitt hemland i stället för att vända sig till svarandens domstol. Det kommer att sätta press på behovet av tvistlösning utanför domstol. Det är en viktig utveckling. Det kan i slutändan komma att skapa en del svårigheter, men herr kommissionsledamot, ni måste se till att medlemsstater respekterar denna dom och denna tolkning av EU-lagstiftningen.

Nästa steg är att fastställa ett system med utgångspunkt i uppföljningsstudier av ROM II som säkerställer att offer blir kompenserade till fullo i relation till omständigheterna i hemlandet. Det är en pågående process men landvinningarna är långt från obetydliga.

Malcolm Harbour (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill först och främst även jag tacka Nickolay Mladenov för ett mycket viktigt och seriöst arbete. Jag hoppas hans första betänkande för utskottet för den inre marknaden kommer att bli det första av många. Det har varit mycket behjälpligt att han har kommit in och tittat på dessa frågor med friska ögon, i egenskap av representant för medborgare som åtnjuter nya rättigheter genom deras medlemskap i Europeiska unionen, och som kanske förväntar sig att några av dessa frågor ska skötas bättre än tidigare.

Jag vill utgå från några av de frågor som ett antal av mina kolleger har tagit upp, i synnerhet Diana Wallis och Andrew Schwab. Diana och jag har varit involverade på detta område sedan vi kom till parlamentet 1999 och förstår därför dess betydelse. Jag tycker att det är rättvist att säga att vi inte skulle ha varit nära det fjärde trafikförsäkringssystemet, och kanske på väg mot det femte, om inte parlamentet konsekvent hade tagit upp dessa frågor med kommissionen och sagt att trafikförsäkringssystemet, och i synnerhet dess gränsöverskridande aspekter, var djupt otillfredsställande.

Detta visar hur parlamentet verkligen kan återspegla medborgarnas intressen i vad som är komplexa gränsöverskridande frågor, men som inte blir aktuella så länge människor inte hamnar i allvarliga problem. Människor har kommit till oss med sina problem när de har varit med om olyckor i andra länder och inte har möjlighet att yrka på ersättning för vad som i många fall är livslånga men.

Det gjorde mig glad att kommissionsledamoten ville ta sig an denna fråga i linje med sitt starka engagemang för konsumenter och den energi hon lagt ner. Jag skulle dock i synnerhet vilja belysa det som Nickolay Mladenov säger i sitt betänkande om behovet av ökat samarbete mellan försäkringsindustrin, medlemsstaterna och kommissionen, i syfte att nå bättre överenskommelser inom ramen för befintlig lagstiftning. Vi agerar som en inspirationsgrupp för att ge lite substans åt systemet, och jag känner att vi har rätt till lite mer stöd från den europeiska försäkringsindustrin.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) I likhet med mina ledamotskolleger som har bidragit till dagens debatt finner jag Nickolay Mladenovs betänkande vara lägligt och väldigt viktigt med tanke på konsumentskyddet.

Mot bakgrund av det ökade antalet fordonsresor utomlands, i synnerhet till följd av EU:s utvidgning och Schengen, blir europeiska medborgare olycksoffer utomlands och råkar ofta ut för allvarliga problem på grund av bristande kunskap.

Medborgare måste innan de reser utomlands ges grundläggande information om hur de ska sköta skadereglering. Det är viktigt att kontakta de lämpliga informationscentrum som i enlighet med det fjärde trafikförsäkringsdirektivet ska grundas i varje medlemsstat. Förhandsinformationspaketet borde inkludera omfattande information till konsumenter om hur systemet med skaderegleringsrepresentanter och rättskyddsförsäkring fungerar.

Medlemstater har inrättat olika system och nationella regleringsorgan är mer lämpligt placerade för att garantera den högsta möjliga nivån av konsumentskydd på deras nationella marknader. Av detta skäl håller jag med föredraganden om att det inte är nödvändigt att harmonisera nationella straffbestämmelser på gemenskapsnivå.

Milan Gaľa (PPE-DE). - (SK) Jag anser att bildandet av ett nätverk av skaderegleringsrepresentanter är en fördel för direktivet om trafikförsäkring 2000. Deras ansträngningar kommer att påskynda tvistlösningen av trafikrelaterad skadereglering

Vad det gäller böter för försening med att handlägga skadereglering, håller jag med föredraganden. Med utgångspunkt i subsidiariteten är nationella regleringsorgan är mer lämpligt placerade för att garantera den högsta möjliga nivån av konsumentskydd på deras nationella marknader.

Enligt tillgängliga uppgifter löses med än 90 procent av alla skadeståndsanspråk utanför domstol. Med tanke på detta finns det inget behov av kommissionens initiativ med att införa en obligatorisk rättskyddsförsäkring i Europeiska unionen. Det skulle öka kostnaden för obligatorisk trafikförsäkring och belasta domstolarna med ytterligare tvister som skulle kunna lösas utanför domstol.

Rättskyddsförsäkringens frivilla natur måste behållas och medlemmar i de nya medlemsstaterna måste ges mer information om försäkringsprodukter.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! I egenskap av en rättstillämpare kan jag säga att allting inte är så rosenrött som det kan framgå av betänkandet. Samtidigt som jag välkomnar betänkandet är några av de problem som jag har stött på problem där det finns rättskostnadsförsäkring och kändanden som har problem med att återfå kostnaderna i enlighet med den. Dessa kändanden har gått igenom domstolsförfaranden och lagt ut pengar för att driva igenom sina skaderegleringar. Sedan upptäcker de att försäkraren för den lagbrytande parten som orsakade olyckan inte betalar de fulla kostnaderna för målets sammanställande och inte heller deras eget försäkringsbolag, med vilket de har haft en försäkring för att täcka rättskostnader, utan att det i stället frångår sitt ansvar.

Detta är ett område som vi måste titta på mycket noggrant. Jag hade till exempel ett fall där vi var tvungna att betala 30 000 euro för en rapport från en kriminalteknisk revisor och där vi inte tilläts att återfå den fulla kostnaden för den rapporten. Trots att personen hade deras egen försäkring, kunde de inte lägga till sin egen försäkringspolicy för kostnader och kunde inte heller återfå kostnader enligt den policyn. Det är en fråga som vi måste titta på och vi måste se till att den övervakas ordentligt.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Låt mig tacka er ännu en gång för det mycket användbara arbete som Nickolay Mladenov har presenterat med hjälp av sina kolleger. Det är mycket användbart för kommissionen också. Kommissionen förbereder en undersökning om ersättningsnivåer till gränsoverskridande offer, och denna fråga togs upp av Diana Wallis och några andra kolleger. Vi siktar i denna undersökning på att uppnå en objektiv, välgrundad och bevisbaserad analys av denna fråga. Undersökningen är i fortskridande och kommissionen går igenom den andra interimrapporten.

Malcolm Harbour nämnde också att vi måste vara väldigt konkreta i vårt arbete och att det behövs ett nära samarbete i denna fråga för att göra den inre marknaden mer komplett både för affärsverksamheter och för konsumenter. Det är väldigt viktigt att få ordning på detta samarbete.

Jag är verkligen nöjd med att Nickolay Mladenovs betänkande åstadkommer detta genom den fina uppbyggnaden av delarna i hans arbete, och även att han har så fint och betydelsefullt stöd från sina kolleger.

Mina gratulationer ännu en gång och tack.

Nickolay Mladenov, föredragande. - (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten och mina kolleger för deras väldigt intressanta och insiktsfulla kommentarer till detta betänkande. Jag tror fullt och fast på att den bäst skyddade konsumenten är en konsument som är välinformerad om sina rättigheter och kan försvara dessa rättigheter med utgångspunkt i den tillhandahållna informationen. Vi måste som lagstiftare se till att konsumenter får information och är fria att göra valet om huruvida de ska skaffa sig ett visst skydd mot en viss risk eller inte, snarare än att ålägga dem alla en enhetlig nivå.

Diana Wallis, Andreas Schwab och Colm Burke tog upp extremt viktiga frågor som rör sig utanför detta betänkandes synnerligen begränsade räckvidd. Jag är mycket glad över att kommissionsledamot Kuneva har sagt att kommissionen kommer att göra en ytterligare undersökning av de frågor som har tagits upp i denna kammare. Jag är övertygad om att parlamentet kommer att titta noga på den undersökning som kommissionen tar fram, just för att gå tillbaka till och titta på de frågor som Colm Burke har tagit upp, som är helt välgrundade och ett växande diskussionsämne i många medlemsstater, inklusive min egen. Andreas Schwab tog upp frågan om ett enhetligt tillvägagångssätt med skadestånd, vilket är en mycket relevant fråga för oss alla. Jag hoppas att kommissionens undersökning kommer att behandla denna fråga.

Låt mig även säga något om uppföljningen av detta betänkande. Jag hoppas att kommissionen kommer att ta mycket allvarligt på sitt ansvar för att övervaka nationella myndigheters genomförande av befintliga straffbestämmelser. När vi samlade information i syfte att sammanställa betänkandet var faktiskt ett litet antal medlemsstater inte särskilt tillmötesgående med att tillhandahålla information om hur systemet fungerar i deras samhällen, men vi lyckades få ett adekvat svar i slutändan. Att noggrant undersöka hur systemet fungerar och hur det kan förbättras i framtiden är en viktig uppgift som jag är säker på att kommissionen kommer att ta mycket allvarligt på kommande månader och år.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

24. SVSamordnad strategi för att förbättra kampen mot skattebedrägeri (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet A6-0312/2008 från Sharon Bowles, för utskottet för ekonomi och valutafrågor om en samordnad strategi för att förbättra kampen mot skattebedrägeri (2008/2033(INI)).

Sharon Bowles, föredragande. – (EN) Herr talman! Får jag först ta tillfället i akt och tacka mina kolleger för deras bidrag, i synnerhet angående två ämnen där vi fortfarande har meningsskiljaktigheter. Jag tror vi har mer som för oss samman än som skiljer oss åt och att vi kan nå ett tillfredsställande resultat genom att inte glida för långt från huvudämnet.

De breda principer som ligger bakom detta betänkande om skattebedrägeri är enkla, och endast fuskarna själva skulle vara av en annan åsikt. Skatteförlusterna till följd av fusk är svåra att uppskatta. Fuskare och skattesmitare anstränger sig att dölja sin verksamhet för skattemyndigheterna, men enligt uppskattningar ligger nivån på 200–250 miljoner euro, eller 2–2,5 procent av EU:s totala BNP.

Min fråga är om lägger vi ned 2–2,5 procent av vår gemensamma ansträngning för att lösa det? Eftersom svaret på den frågan tydligen är nej, kan det bara finnas en slutsats. Det behövs större insatser, större uppmärksamhet, och i synnerhet behövs det större kollektiv uppmärksamhet från medlemstaternas sida genom större samarbete dem emellan.

Nu kan mervärdesskattbedrägeri, i synnerhet det uteblivna handels- eller karusellbedrägeriet utgöra den största enskilda orsaken till skatteförlust. Det sker helt enkelt på grund av kryphålen i mervärdesskattereglerna, enligt vilka den inte uppbärs på handel inom gemenskapen. Så mervärdesskattbefriade köp kan säljas vidare, mervärdesskatten stoppas i egen ficka, och sedan försvinner handlaren. Oskyldiga handlare kan bli insnärjda i komplexa karuseller och åtgärder inom medlemstaterna för att bekämpa bedrägeri, såsom att frysa återbäring, kan skada oskyldig affärsverksamhet. Det är ett välkänt problem i mitt eget hemland Storbritannien. Så det utgör desto större skäl för att ta itu med grunden till problemet.

Pragmatiskt sett kommer mervärdesskatt behöva förbli en konsumtionsskatt som ska tillfalla skattemyndigheten vid den slutliga destinationen. Betänkandet föreslår att mervärdesskatt borde uppbäras på leveranser inom gemenskapen till minimisatsen 15 procent, och att den importerande medlemsstaten sedan uppbär dess inhemska procentsats under efterföljande steg.

De 15 procent som uppbärs av den ursprungliga medlemsstaten måste sedan överföras till medlemsstaten för slutlig konsumtion genom någon clearing eller uppgörelsemetod. Detta är nu tekniskt möjligt och framför allt eftersom vi oundvikligen rör oss mot realtidsregistrering av transaktioner. Det behöver inte heller vara centraliserat; det kan göras på ett decentraliserat eller bilateralt sätt.

När det gäller andra sätt att bekämpa bedrägerier och skattesmitning, är informationsutbyte och samarbete av central vikt, och jag vågar säga att en "kontanter nu"-attityd och inställningen "Vad tjänar jag på det?" i vissa kretsar inte leder till framgång och är en kortsiktig inställning. Det slår tillbaka nästa gång när ni står på den krävande sidan.

Skattemyndigheter måste känna till tillgångar för att kunna spåra dold inkomst som kan vara icke-deklarerad eller härröra från brottslig verksamhet. Detta undergrävs om informationsutbytet mellan myndigheterna är begränsat. Vi behöver även här agera internationellt för att uppnå högsta effektivitet.

Det leder mig slutligen till översynen av direktivet om skatt på inkomster från sparande. Det är lämpligt att åter ta en titt på det direktivet för att täppa till kryphål, t.ex. användandet av rättsliga enheter som fonder för att undgå bestämmelserna. Undanhållande av skatt är inte önskvärt, men här har vi skilda uppfattningar om det kan göras utan oönskade konsekvenser.

Det är dessa frågor vi tar upp i detta betänkande. Jag överlämnar det till er och ser fram emot den kommande debatten med intresse.

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag skulle först vilja tacka Europaparlamentet och i synnerhet föredraganden Sharon Bowles, för det mycket konstruktiva betänkandet om en samordnad strategi för att förbättra kampen mot skattebedrägeri.

I maj 2006 lade kommissionen fram ett meddelande som syftade till att lansera en bred debatt om de olika faktorer som måste beaktas i samband med en anti-bedrägeristrategi i gemenskapen.

Jag är glad över att Europaparlamentet accepterar och stöder de initiativ som gjorts och det tillvägagångssätt som kommissionen har valt i sitt meddelande. Jag är likaså glad över att Europaparlamentet uppmanar kommissionen till att lägga fram ytterligare förslag.

Betänkandet utgör ett mycket användbart och omfattande bidrag till den pågående diskussionen om kampen mot skattebedrägeri. Kommissionen håller fullständigt med om att bedrägeri inte är ett problem som kan bekämpas framgångsrikt enbart på nationell nivå.

Kommissionen kommer att beakta de många kommentarer och förslag som har lagts fram av Europaparlamentet i samband med dess arbete med de nuvarande och kommande lagförslagen om konventionella åtgärder för att bekämpa skattebedrägeri.

Vad gäller åtgärderna under 2008 kan jag bekräfta att kommissionen planerar att lägga fram tre lagförslag – ett i oktober, det andra i november och det tredje i december 2008. Dessa åtgärds paket inkluderar förbättrade förfaranden för registrering och avregistrering av mervärdesskattskyldiga personer i syfte att säkerställa snabb upptäckt och avregistrering av påhittade beskattningsbara personer och för att ge mer säkerhet åt ärlig affärsverksamhet. Lagförslagen kommer även att omfatta handlares solidariska ansvar, skapandet av ett europeiskt nätverk (Eurofisc) som syftar till att förbättra samarbete för att upptäcka fuskare på ett tidigt stadium, fastställa villkor för mervärdesskattundantag vid import, ömsesidig hjälp vid uppbörd, automatiserad åtkomst till uppgifter, bekräftande av namn och adress för skattebetalare i systemet för utbyte av mervärdesskattedata och delat ansvar för skydd av alla medlemsstaters intäkter.

Kommissionen kommer före oktober att lägga fram ett meddelande med en beskrivning av den samordnade strategin och ett tidsschema för ytterligare åtgärder. Meddelandet kommer även att behandla frågor med avseende på en långsiktig strategi, särskilt bättre användning av moderna teknik, vilket även har understrukits i ert betänkande.

Kommissionen är fortfarande öppen för att undersöka alternativa system i stället för det nuvarande mervärdesskattesystemet, förutsatt att vissa villkor uppfylls. I betänkandet nämns i detta sammanhang en mekanism för omvänd skatteskyldighet och beskattning av leveranser inom gemenskapen. Kommissionen har erbjudit båda dessa radikala alternativ att behandlas av Ecofin-rådet, men hittills har inte medlemsstater visat den politiska viljan av vidta sådana långtgående åtgärder.

Vad det gäller direkta skatter arbetar kommissionen med översynen av direktivet om beskattning av inkomster från sparande, och har för avsikt att rapportera om direktivets effektivitet före slutet av september, i enlighet med Ecofin-rådets begäran den 14 maj 2008. Under översynsförfarandet har vi noggrant analyserat direktivets nuvarande räckvidd och behovet av ändringar i syfte att öka dess effektivitet. Rapporten kommer att följas av ett förslag om sådana ändringar av direktivet om beskattning av inkomster från sparande som kommer att visa sig nödvändiga och lämpliga. Kommissionen har även noga uppmärksammat Ecofin-rådets slutsatser från samma datum, som betonar vikten av att främja principer för god styrning inom skatteområdet – dvs. transparens, informationsutbyte och rättvis skattekonkurrens – och inkluderandet av berörda bestämmelser med tredjeländer och tredjelandsgrupper.

Tack vare det nära samarbetet med medlemsstater kommissionens expertgrupp inom strategin mot skattebedrägeri håller idén om en strategi mot skattebedrägeri på EU-nivå på att ta form. De presenterade åtgärderna kommer att innebära ett stort steg framåt, även om ytterligare ansträngningar kommer att behöva göras.

Angående er diskussion om skattekonkurrens, så borde ni veta att vi inom uppförandekodgruppen har arbetat med att avskaffa skattesystem som skadar affärsverksamhet inom EU. Sammantaget bedömde uppförandekodgruppen över 400 åtgärder i de nuvarande 27 medlemsstaterna och deras besittningar och territorier utanför EU, varav över ett hundratal befanns vara skadliga. Nästan alla av dessa 100 åtgärder har redan avskaffats, och de återstående har beslutats att avskaffas i enlighet med övergångsordningen. Det arbetet som har genomförts inom ramen för uppförandekoden har varit framgångsrikt. Det har lett till avveckling av nästan alla skadliga skatteåtgärder i medlemsstaterna och deras avhängiga, eller associerade, territorier.

Jag skulle avslutningsvis vilja tacka Europaparlamentet för dess konstruktiva bidrag till debatten om den samordnade strategin för att förbättra kampen mot skattebedrägeri.

Othmar Karas, föredragande av yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru föredragande! Tack för det goda samarbetet och ert betänkande.

Jag har fyra punkter att ta upp. För det första anser jag att skattebedrägeri inte är någonting som kan bekämpas isolerat, och att en samordnad strategi är avgörande, båda bland de enskilda medlemstaterna och med tredjeländer. För det andra är de planerade pilotprojekten för att bekämpa karusellbedrägerier en bra idé och vi noterar dessa, men vill påpeka att det inte får leda till någon försämring i ramvillkoren för små och medelstora företag. För det tredje stöder vi uttryckligen kommissionens förslag om ändring av mervärdesskattdirektivet och rådets förordning om administrativt samarbete på detta område. För det fjärde är jag nöjd med att diskussionen om ett allmänt upphävande av banksekretessen är något som inte fick majoritet i något utskott och nu bestämt har avvisats av en stor majoritet.

Werner Langen, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja lägga till mina egna gratulationer till dem som redan har framförts till föredraganden. Bekämpning av skattebedrägeri har varit en fråga som kammaren har behandlat i årtal, och kommissionsledamoten kan tyvärr fortfarande, trots flera initiativ och omfattande stöd från parlamentet, inte redovisa annat än mycket små resultat – trots att frågan är brådskande – detta på grund av en blockering, i mer eller mindre grad, från medlemsstaternas sida. Man skulle tro att det skulle ligga i medlemstaternas intressen att nå framgång med bekämpningen av skattebedrägeri, eftersom vi talar om att få tillbaka över 200 miljarder euro per år – med andra ord mer än EU-budgeten – utan något behov av att höja skatter för ärliga skattebetalare. När man diskuterar den här frågan är det också viktigt att betona att medlemsstaterna själva bär en del av ansvaret.

Antagandet av betänkande visade sig vara ganska svårt för till en början uppstod det problem med en speciell fråga i utskottet, men denna fråga har nu blivit löst. Sharon Bowles visade god samarbetsvilja. Ur vårt perspektiv var detta ett besvärligt betänkande, eftersom det innehöll ett ändringsförslag som vi inte kan stödja. Fortfarande innehåller det förslag som går ut på att pressa sista droppen ur skattbetalaren och skattekällorna. Om detta är ett klokt alternativ, eller bara kommer leda till nya överträdelse återstår att se. Vi kan framförallt inte stödja ändringsförslag 4, som lades fram av våra ledamotskolleger från den socialdemokratiska gruppen, och som syftar till att avskaffa direktivet om beskattning av inkomster från sparande.

Det här är alltså vår ståndpunkt: vi stöder till fullo Sharon Bowles betänkande i alla andra hänseenden, men om ändringsförslag 4 om avskaffande av direktivet om beskattning av inkomster från sparande vinner en majoritet, kommer vi att förkasta betänkandet i dess helhet.

Benoît Hamon, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag skulle också vilja tacka Sharon Bowles för kvaliteten i henne arbete och resultatet vi kunde uppnå i utskottet för ekonomi och valutafrågor genom en sådan viktig text som denna. Jag vill erinra mina ledamotskolleger om att statskassan för närvarande förlorar mellan 200 och 250 miljarder euro på grund av skattebedrägerier på den inre marknaden. Dessa förlorade miljarder innebär mindre offentlig investering, färre skolor, färre offentliga tjänster, fler sociala behov som inte kan uppfyllas, och naturligtvis, som kompensation, ofta högre skatter för de ärliga och ödmjuka skattebetalare som inte har tid till skattesmitning och skatteshopping.

Jag är nöjd över att kunna konstatera att det i fråga om mervärdesskattfrågan finns ett brett samförstånd i kammaren för att sätta stopp för fusk och praxis som drar fördel av sårbarheten i den övergångsordning vi upprättade 1993. Vi är efter Lichtenstein-skandalen alla väl medvetna om att de största skattebedrägerierna begås av de stora sparare som placerar betydande summor i tredjeländer, ofta skatteparadis, för att undvika skatt.

Europeiska unionen har ett instrument för att bekämpa detta fusk: Direktivet för beskattning av inkomster från sparande. Som Sharon Bowles dock har understrukt finns det för många kryphål i detta direktiv och det omfattar bara inkomst från sparande i form av räntor som ska betalas till individer. Det är därför för närvarande alldeles för enkelt att artificiellt upprätta en rättslig enhet, ibland med en enda partner, eller att uppfinna finansiella intäkter som inte är ren ränta i syfte att undvika skatt.

Det är därför av avgörande betydelse att vidga tillämpningsområdet för detta direktiv, så som föreslås i betänkandet, så att åtminstone skattebedrägeri inte blir så lätt. Faktum är att det är en moralisk nödvändighet.

Jag måste ge uttryck för min förvåning och besvikelse över det ändringsförslag som lades fram av PPE-DE-gruppen. Kontentan av detta ändringsförslag är på grund av det försiktiga anslaget och själva inriktningen att man föreslår att ingenting ändras och att vi i fråga om skattebedrägerier bör acceptera den nuvarande situationen.

Låt oss lägga fram dessa förslag för det europeiska folket, i synnerhet det tyska folket, och låt oss se vad man anser om de val som har gjorts här. Jag har hört tre viktiga uttalanden i media, i synnerhet i tyska media, om

frågan om skattebedrägerier. Här i Europaparlamentet görs under tystnad andra val. Jag hoppas det europeiska folket kommer att ställa sig till doms över dessa val.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja belysa tre frågor under denna debatt. För det första har det uppskattats att skatteförluster på grund av skattebedrägeri med avseende på mervärdesskatt och punktskatt uppgår till mer än 2 procent av Europeiska unionens BNP. Förlusterna uppgår totalt till mellan 200 och 250 miljarder euro. Detta är enorma summor. Nationella inkomster är reducerade och det finns även effekter för Europeiska unionens budgetinkomst eftersom proportionen av egen inkomst baserad på bruttonationalinkomst ökas.

För det andra skulle de lösningar som har föreslagits i betänkandet kunna göra mer skada än gott. Jag hänvisar, till exempel, till förslagen om transaktioner inom gemenskapen, till exempel mekanismen för omvänd skatteskyldighet, där skatten betalas av mottagaren och inte av leverantören. Jag är också oroad över förslaget att göra mervärdesskattsatser enhetliga, vilket i princip betyder att man avskaffar de reducerade satserna, och förslaget att upprätta clearingsystem för att fördela skatt mellan medlemsstater.

För det tredje verkar det som om vad som verkligen behövs för att bekämpa skattebedrägeri är närmare samarbete mellan skattemyndigheterna i medlemsstaterna. Det skulle innefatta snabbare informationsutbyten och kanske även automatisk åtkomst till vissa uppgifter om mervärdesskattebetalare och punktskattebetalare.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Jag ställer mig upp av två skäl: för det första eftersom detta är en fråga som har varit på vår agenda i många år – vilket Werner Langen har sagt – och vi skulle verkligen behöva fråga oss varför det inte blir något resultat, i synnerhet när det gäller mervärdesskattebedrägerier. För det andra är det oacceptabelt för den stora majoriteten européer att vi här diskuterar skattesmitning och bedrägeri – skattebetalares pengar – så hycklande utan att ta upp problemen här ibland oss.

Europaparlamentet, såsom det representeras av många ledamöter av Europaparlamentet, utgör en grogrund för bedrägeri. Vi kan läsa om det i Galvinbetänkandet och på andra ställen, men det görs försök att sopa detta under mattan. Jag behöver bara nämna Chicester, Purvis eller vissa liberala ledamöter av Europaparlamentet. Det är skandalöst. Om vi inte tar upp bedrägerifallen i våra egna led har vi ingen trovärdighet och ingen rätt att kritisera andra.

Jag uppmanar Olaf, men i synnerhet parlamentsadministrationen och parlamentsgrupperna att skaffa klarhet i detta. Det är skandalöst att det görs försök att tysta ned saker här, av alla platser.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Tack, herr talman! Jag är mycket glad över att en gemenskapsstrategi håller på att utvecklas på det här området, även om det går långsamt, kanske för långsamt. Jag håller med om att kampen mot skattebedrägeri måste integreras i de enskilda medlemsstaternas nationella skyldigheter, men den måste även integreras i gemenskapens Lissabonprogram.

Jag har följande synpunkter att framföra: för de första instämmer jag inte i formuleringen i Europaparlamentets betänkande om att en starkare skattekonkurrens skulle snedvrida den inre marknaden i onödig utsträckning och äventyra den sociala modellen. Detta är ett uttryck för den fixa idén att föreskriva lägsta skattesatser på varje tänkbart skatteområde, vilket faktiskt förutom inflation skulle leda till orättvisor eftersom det skulle drabba dem som i övrigt har sett om sina hus och kan sänka skatterna. När det gäller indirekt beskattning som även omfattas av gemenskapsrätten är principen att enbart hänvisa till minimisatser utan att låta oss fastställa maximisatser oacceptabel. Jag skulle vilja framhålla att grogrunden för missbruket med punktskatter är ökningen av miniminivåerna eftersom det stimulerar en utbredning av den svarta ekonomin och tillverkningen av hemgjorda produkter vilket strider mot all gemenskapspolitik. Sedan är jag när det gäller mervärdesskatten glad över strategin att gå långsamt fram och över idéförslaget om omvänd beskattning, men här krävs även resoluta steg framåt. Enligt min uppfattning och med hänsyn till den tekniska nivå vi har idag skulle detta enkelt kunna genomföras för gränsöverskridande transaktioner inom en inre marknad. Säljarens moms till mottagarlandet skulle enkelt kunna tas upp och överföras till mottagarlandet. För att göra detta måste det naturligtvis finnas en större vilja till samarbete mellan medlemsstaternas skatteförvaltningar, vilket fortfarande saknas, och vi måste ta oss samman och uppnå detta nu när euron har införts och betalningsdirektivet har tagits fram. Slutligen anser jag att det är viktigt att vidta åtgärder framförallt när det gäller utländska företags transaktioner utanför unionen, eftersom skatteunderlaget ofta förs dit före beskattningen och sedan återförs därifrån till företag i unionen genom oklara transaktioner i syfte att undvika skatt, och detta främjar inte valet av en gynnsam skattelokalisering. Tack så mycket.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Herr talman, kommissionsledamot László Kovács, mina damer och herrar! Enligt vissa uppskattningar överskrider skattebedrägerierna i Europa skatteintäkterna med 6

procent. De har en undergrävande effekt på förtroendet för skattesystemen, på finansdepartementens möjligheter och rättvisa agerande och på medborgarnas välbefinnande. De är en grogrund för den informella ekonomin och den organiserade brottsligheten.

Inom Europeiska unionen medför bedrägerierna att den inre marknaden inte fungerar riktigt. De snedvrider konkurrensen och skadar EU:s ekonomiska intressen och även förverkligandet av Lissabonstrategin.

Om skatter betalades för den fjärdedel av världens tillgångar som är gömda i skatteparadis skulle det enligt uppgifter från Internationella valutafonden täcka Förenta nationernas millennieutvecklingsmål och bli pengar över.

Europeiska unionen måste bli tuffare i sin kamp mot skattebedrägerier. Det kan den bli på ett säkert och ansvarsfullt sätt utan att lägga omåttliga bördor på vår ekonomi. Den ökade gränsöverskridande handeln och följderna av globaliseringen gör att vi måste vara fast beslutsamma att främja en europeisk strategi mot skattebedrägeri. Nationella åtgärder räcker inte.

Denna strategi måste ha en intern dimension, där de problem som uppkommer genom bedrägerier med moms och specialskatter och även undandragande av direkt beskattning angrips. Den måste också ha en extern dimension, där Europeiska unionens ekonomiska tyngd görs gällande.

Vi får inte göra de medborgare besvikna som noggrant iakttar sina skatteförpliktelser och som förväntar sig att Europeiska unionen ska ha en ledande roll.

I detta sammanhang kräver vi att det åtgärds paket mot momsbedrägerier som kommissionen kommer att lägga fram nästa månad är ambitiöst, och att den rapport som utlovas till slutet av denna månad om beskattning av inkomster från sparande leder till avgörande framsteg i kampen mot skattebedrägerier på detta område i Europa. Vi välkomnar generellt sett innehållet i Sharon Bowles betänkande och gratulerar henne till det. Vi räknar med att detta betänkande kommer att godkännas i plenum och att om det inte blir några förbättringar utvecklingen åtminstone inte går bakåt.

Desislav Chukolov (NI). - (BG) Fru Bowles, jag beundrar er strävan att få bukt med skattebedrägeri på europeisk nivå.

Men tänk på hur detta kommer att drabba dem som nu regerar Bulgarien. Om skattebedrägerier stoppas i Bulgarien försäkras jag er att liberalerna i det muslimska partiet Rörelsen för rättigheter och frihet (MRF) inte ens kommer att få hälften av den procentandel de för närvarande får. Om stölden av allmänna medel i mitt land hejdas en gång för alla kan socialisterna inte längre finansiera sina kampanjer eller sina absurda initiativ.

Som medlem av Attackpartiet kommer jag att stödja ert betänkande, eftersom Attack är det enda partiet i Bulgarien som arbetar för att stoppa avtappningen av statliga medel, och Attack är det parti vars plattform innehåller det bestämda åtagandet att granska alla tvetydiga och skumma uppgörelser som har skadat statens budget och som hittills har gynnat inte bara en eller två politiska krafter. Tack så mycket.

Astrid Lulling (PPE-DE). - (FR) Herr talman! Låt mig först säga till Benoît Hamon att hans utpressning inte alls imponerar på oss, och jag beklagar att han tydligen helt har missuppfattat frågan.

Även om jag håller med om huvuddragen i Sarah Bowles betänkande anser jag att två punkter måste lyftas fram. För det första visar sig nu begränsningarna i det övergångssystem med moms som inrättades 1993. Jag anser inte att vi kan gå med på att fortsätta med det här övergångssystemet längre. Skattebedrägeri, som vi alla fördömer på grund av de direkta och indirekta effekterna, beror delvis på brister i det nuvarande systemet som därför bör göras om. Naturligtvis är jag medveten om att det finns vissa problem. Därför rekommenderar jag kommissionen att stödja den lösning som utarbetats av RTvat-organisationen och som borde göra det möjligt att undvika ett skattebortfall på 275 miljoner euro per dag samtidigt som de administrativa kostnaderna för små och medelstora företag minskar.

Den andra punkten gäller frågan om skatteundandragande och direktivet om beskattning av inkomster från sparande. Betänkandet innehåller ooberättigade kommentarer som har föranlett mig att lägga fram ändringsförslag för att klargöra situationen. Den legitima och nödvändiga kampen mot skattebedrägeri får inte göra att vi ifrågasätter principen om skattekonkurrens. Jag avvisar detta fullständigt eftersom de två sakerna inte har något samband. Dessutom visar erfarenheten att systemet med skatteavdrag vid skattekällan är det mest effektiva systemet, snarare än att över hela linjen införa det system för informationsutbyte som har sina problem.

Slutligen är kraven på att omarbete detta direktiv, när det gäller att utvidga dess tillämpningsområde till att omfatta alla rättssubjekt och alla inkomstkällor, också mycket dåligt genomtänkta eftersom de helt enkelt kommer att leda till att sparmedel skräms bort från Europeiska unionen. Därför vill jag att dessa punkter ändras. Om de inte ändras kommer vi inte att kunna rösta för betänkandet.

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Herr talman! Skattebedrägeri har nu varit ett globalt problem under en längre tid. Uppskattningar tyder på att de förluster som uppstår är i storleksordningen 2 till 2,5 procent av BNP, vilket motsvarar mellan 200 och 250 miljarder euro på europeisk nivå. Därför finns det ett stort behov av samordnade åtgärder på gemenskapsnivå och av att intensifiera samarbetet mellan medlemsstaterna.

I artikel 10 och artikel 280 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen fastslås att medlemsstaterna ska vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att de skyldigheter fullgörs som följer av fördraget och samordna sina åtgärder för att skydda gemenskapens ekonomiska intressen. Men det är viktigt att komma ihåg att även om den fria rörligheten för varor och tjänster inom gemenskapens marknad gör det svårt för länder att bekämpa detta slags bedrägerier på egen hand så bör de åtgärder som vidtas inte hindra ekonomisk verksamhet och lägga onödiga bördor på skattebetalarna.

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först vill jag tacka Europaparlamentets ledamöter för de kommentarer och synpunkter de har framfört under debatten.

Som jag sa i mina inledande kommentarer uppskattar kommissionen Europaparlamentets bidrag till debatten om en samordnad strategi för att förbättra kampen mot skattebedrägeri. Kommissionen har tagit sitt ansvar och kommer att vidta ytterligare initiativ för att stärka den rättsliga ramen och det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna. Medlemsstaterna måste säkerligen göra det samma.

En del av er har hänvisat till direktivet om beskattning av inkomster från sparande, och jag kan försäkra er att den pågående översynen är en mycket grundlig sådan där vi i detalj undersöker om det nuvarande tillämpningsområdet är effektivt och skälen för och mot att utvidga det. Det är en komplicerad fråga där man måste ta hänsyn till många faktorer: effektivitet när det gäller uppfyllelse av skatteskyldighet, den administrativa bördan för marknadens aktörer och även för skatteförvaltningen, behovet av lika villkor såväl inom EU som i förhållande till omvärlden – för att bara nämna några få. Som jag nämnde tidigare kommer vi snart att lägga fram rapporten. Den kommer att följas av ett förslag till ändring av direktivet om beskattning av inkomster från sparande, och vi kommer att göra vårt yttersta för att finna en medelväg.

Det är tydligt att det inte finns en enda och övergripande lösning för att få bort skattebedrägeri. Varje enskild åtgärd bör ge mervärde, men det är bara deras samlade genomförande som ger skatteförvaltningarna en bättre ram för att bekämpa skatteundandragande och skattebedrägeri.

Sharon Bowles, föredragande. – (EN) Herr talman! Skattebedrägeri är en angelägenhet för EU eftersom bedragare utnyttjar gränsöverskridande kryphål, och det är de vi försöker täppa till.

Som kommissionsledamoten säger så är frågorna om beskattning av sparande komplicerade. Jag anser att det är möjligt för oss att genom vår omröstning enas om att inte alltför mycket föregripa den mer ingående debatt som vi kommer att få föra i den här frågan när kommissionen lägger fram ytterligare förslag. Likaså anser jag att vi även kan undvika att hänvisa till skattekonkurrens, en fråga där vi är oeniga men som inte är central för detta betänkande. Därför anser jag att vi bör kunna uppnå ett visst samförstånd.

Jag anser inte att överksamhet eller tveksamhet på alla dessa fronter är en tillfredsställande reaktion. 2,5 procent av BNP står på spel. Det är en stor andel av skatteunderlaget. Som vår kollega Antolín Sánchez Presedo påpekar kan det vara 5 procent av skatten.

Om några politiker här eller i någon medlemsstat drev en kampanj om att höja skatten med 5 procent för att betala för ingenting skulle de inte komma särskilt långt. Att bli irriterad över informationsutbyte, att göra så lite som möjligt, att vara räddhågad är, och det vill jag särskilt säga till medlemsstaterna, därför samma sak som att ta ut 5 procent skatt för ingenting, eftersom det är vad det kostar den ärlige skattebetalaren. Detta är det budskap som vill jag förmedla i detta betänkande, och jag anser att det är det gemensamma budskap som detta parlament vill förmedla i detta betänkande som stöd för kommissionsledamoten i hans ansträngningar och som uppmaning till honom att vara modig.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Skattebedrägerier är ett problem både för EU och medlemsstaterna. De snedvrider konkurrensen och minskar intäktsbasen för EU och medlemsstaterna i lika mån.

En av orsakerna till problemet sägs vara det nuvarande övergångssystemet med moms som är komplicerat och föråldrat. Det behöver moderniseras. I det hänseendet är Europaparlamentets förslag att Europeiska kommissionen 2010 bör lägga fram ett beslut om ett nytt momssystem otvivelaktigt välkommet.

Att utarbeta ett nytt momssystem innebär uppenbarligen att säkerställa att det nuvarande skattesystemet inte ersätts av ett mer komplicerat och byråkratiskt system. Det är uppenbarligen också viktigt att betona att innan det tillämpas i hela EU måste man prova det för att se till att det fungerar i praktiken eftersom det kommer att förhindra många problem som kan dyka upp senare.

Ett lika viktigt steg i kampen mot skattebedrägerier är att modernisera tillgängligheten av mellanstatlig information, en process som skulle underlättas genom inrättandet av ett Europaomfattande informationscenter för e-skatteadministration.

Avvägningen mellan det allmänna intresset och individens grundläggande rättigheter och friheter kommer inte att åsidosättas när personuppgifter behandlas.

Slutligen måste i detta sammanhang uttrycket "skatteparadis" också anses vara väsentligt. Jag välkomnar de idéer som framförs i betänkandet om att EU borde göra avskaffandet av skatteparadis på global nivå till en prioritet.

25. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet**26. Avslutande av sammanträdet**

(Sammanträdet avslutades vid midnatt.)